ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

Ministry of Education, Youth and Sport

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

National Institute of Education

និក្ខេបបទ

ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សា អប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ

THE SITUATION OF IMPLEMENTING NON-FORMAL EDUCATION PRIMARY EQUIVALENCY PROGRAM IN KAMPONG THOM PROVINCE

ឌិប ឌីន

DEP DIN

ដើម្បីបំពេញលក្ខខណ្ឌបញ្ចប់ការបណ្តុះបណ្តាល

ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩

ឯកទេសៈ គ្រប់គ្រងអប់រំ

ឆ្នាំសិក្សា ២០២០-២០២២

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

Ministry of Education, Youth and Sport

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

National Institute of Education

និក្ខេបបទ

ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សា អប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ

THE SITUATION OF IMPLEMENTING NON-FORMAL EDUCATION PRIMARY EQUIVALENCY PROGRAM IN KAMPONG THOM PROVINCE

ឌិប ឌីន

DEP DIN

ដើម្បីបំពេញលក្ខខណ្ឌបញ្ចប់ការបណ្តុះបណ្តាល

ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩

ឯកទេស៖ គ្រប់គ្រងអប់រំ

ឆ្នាំសិក្សា ២០២០-២០២២

គ្រូណែនាំគោល ៖ លោក ចាន់ រ៉ាដា

គ្រូណែនាំរង ៖ លោកបណ្ឌិត ភាង ស៊ុងឆាង

សេចក្តីអះអាងរបស់បេក្ខជន

ខ្ញុំបាទសូមបញ្ជាក់ថា និក្ខេបបទស្រាវជ្រាវដែលមានចំណងជើងថា «**ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ**» សម្រាប់បំពេញលក្ខខណ្ឌសញ្ញាបត្របរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ពិតជាស្នាដៃរបស់ខ្ញុំបាទទាំងស្រុង។ ស្នាដៃនេះពុំទាន់បានប្រើប្រាស់ដើម្បីបំពេញលក្ខខណ្ឌសិក្សាសម្រាប់ទទួលសញ្ញាបត្រនៅវិទ្យាស្ថាននេះ ឬសាកលវិទ្យាល័យណា ឬវិទ្យាស្ថានថ្នាក់ស្មើណាមួយនៅឡើយទេ។ ពុំមានសេចក្តីដកស្រង់ ឬខ្លឹមសារអ្វីមួយត្រូវបានប្រើប្រាស់ក្នុងអត្ថបទស្រាវជ្រាវនេះ ដោយគ្មានការអនុញ្ញាតពីអ្នកនិពន្ធ ឬចុះបញ្ជីឯកសារយោងឡើយ។ និក្ខេបបទស្រាវជ្រាវខាងលើនេះពិតជាត្រូវបានស្រាវជ្រាវ និងចងក្រងដោយខ្ញុំបាទ ពិតប្រាកដមែន។

ថ្ងៃពុធ ៧កើត ខែមិគសិរ ឆ្នាំខាល ចត្វាស័ក ព.ស. ២៥៦៦

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី៣០ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២២

ហត្ថលេខា

ឌិប ឌឹន

លិខិតបញ្ជាក់

លោក **ចាន់ រ៉ាដា** ជាគ្រូណែនាំគោល

លោកបណ្ឌិត **ភាង ស៊ុងឆាង** ជាគ្រូណែនាំរង

សូមបញ្ជាក់ និងទទួលស្គាល់ថា

លោក **ឌិប ឌឹន** ជានិស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩ ពិតជាបានសរសេរនិក្ខេបបទស្រាវជ្រាវស្តីពី «**ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ**» ពិតប្រាកដមែន។

ថ្ងៃពុធ ៧កើត ខែមិគសិរ ឆ្នាំខាល ចត្វាស័ក ព.ស. ២៥៦៦

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី៣០ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២២

....

លោក ចាន់ រ៉ាដា

មន្ត្រីការិយាល័យគណនី

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

....

លោកបណ្ឌិត ភាង ស៊ុងឆាង

គ្រូឧទ្ទេស

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

លិខិតឧទ្ទេសនាមគណៈកម្មការវាយតម្លៃការការពារនិក្ខេបបទ

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា
លេខៈ ៣៧០២៥ អយក.ខុទក

(ការសម្ងាត់)

លិខិតឧទ្ទេសនាម

យោង៖ ផែនការអនុវត្តកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩ និងទី១០ ឆ្នាំ ឆ្នាំសិក្សា២០២១-២០២២ ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២១។

ថ្នាក់ដឹកនាំ និងបុគ្គលិកអប់រំ នៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ដូចមានរាយនាមខាងក្រោម ត្រូវបានចាត់តាំង ជា **គណៈកម្មការមេប្រយោគ** សម្រាប់ការការពារនិក្ខេបបទថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ ទី៩ ដែលនឹងប្រព្រឹត្តទៅនៅថ្ងៃទី៥-៦ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២២ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ៖

១-ឯកឧត្តមបណ្ឌិតសភាចារ្យ	ហង់ជួន ណារ៉ុន	ខុទ្ទកាល័យ អយក	ប្រធាន
២-ឯកឧត្តមបណ្ឌិតសភាចារ្យ	ណាត ប៊ុនរឿន	ខុទ្ទកាល័យ អយក	អនុប្រធាន
៣-ឯកឧត្តម	យក់ ង៉ុយ	ខុទ្ទកាល័យ អយក	សមាជិក
៤-ឯកឧត្តម	លាង សេងហាក់	ខុទ្ទកាល័យ អយក	សមាជិក
៥-ឯកឧត្តម	ម៉ក់ ង៉ែយ	អគ្គនាយកដ្ឋានឧត្តមសិក្សា	សមាជិក
៦-ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	ជ័យ សារិន	អគ្គាធិការដ្ឋាន	សមាជិក
៧-ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	ឌី ខាំបូលី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៨-ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	សៀង សុវណ្ណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៩-ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	នៀ សុផន	នាយកដ្ឋានបុគ្គលិក	សមាជិក
១០-ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	សិត សេង	វិទ្យាស្ថានគរុកោសល្យរាជធានីភ្នំពេញ	សមាជិក
១១-លោកបណ្ឌិត	ឈូក ច័ន្ទធាយា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១២-លោក	ឌី បុណ្ណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៣-លោកបណ្ឌិត	នូវ វ៉ៃ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៤-លោកបណ្ឌិត	ហេង គ្រេង	នាយកដ្ឋានស្រាវជ្រាវវិទ្យាសាស្ត្រ	សមាជិក
១៥-លោកស្រីបណ្ឌិត	បូ ច័ន្ទគុលិកា	នាយកដ្ឋានគោលនយោបាយ	សមាជិក
១៦-លោកបណ្ឌិត	អ៊ែ សុងហ៊ាង	SEAMEO TED អយក	សមាជិក
១៧-លោកបណ្ឌិត	មាឃ ចាន់ថេង	នាយកដ្ឋានតម្រង់ទិសវិជ្ជាជីវៈ	សមាជិក
១៨-លោកបណ្ឌិត	ឈិញ ស៊ីថា	អ្នកឯកទេសអប់រំ	សមាជិក
១៩-លោកបណ្ឌិត	នី វឌ្ឍា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២០-លោកបណ្ឌិត	ម៉ម ចាន់សៀន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២១-លោកបណ្ឌិត	ឈាង សង្វាត	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២២-លោក	ម៉ន មុនិន្ទ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២៣-លោក	ចាប រតនា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

អាសយដ្ឋានលេខ៨០ មហាវិថី ព្រះនរោត្តម ភ្នំពេញ កម្ពុជា ទូរស័ព្ទ: (៨៥៥-២៣) ២២០ ៦៧៣ / ២២០ ៣០៤ ទូរសារ: (៨៥៥-២៣) ២១៧ ២៥០ / ២១២ ៥១២
អ៊ីមែល: info@moeys.gov.kh / administration@moeys.gov.kh គេហទំព័រ : www.moeys.gov.kh

ឯកឧត្តម លោក លោកស្រី ដូចមានរាយនាមខាងលើ ត្រូវអញ្ជើញមកវាយតម្លៃការការពារនិក្ខេបបទរបស់និស្សិតនៅថ្ងៃទី៥ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២២ ចាប់ពីម៉ោង៧:៣០នាទីព្រឹកតទៅ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ។

ថ្ងៃ ចន្ទ ៧កើត ខែ កត្តិក ឆ្នាំខាល ចត្វាស័ក ព.ស.២៥៦៦

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២២

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

បណ្ឌិតសភាចារ្យ ហង់ជួន ណារ៉ុន

កន្លែងទទួល៖

- អគ្គនាយកដ្ឋានរដ្ឋបាល និងហិរញ្ញវត្ថុ
- ខុទ្ទកាល័យឯកឧត្តមបណ្ឌិតសភាចារ្យរដ្ឋមន្ត្រី "ដើម្បីជូនជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- គ្រប់អង្គភាព ពាក់ព័ន្ធក្រោមឱវាទទីស្តីការក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាដែលពាក់ព័ន្ធ "ដើម្បីជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- សាមីខ្លួន "ដើម្បីអនុវត្ត"
- កាលប្បវត្តិ - ឯកសារ វដអ

សេចក្ដីថ្លែងអំណរគុណ

ខ្ញុំបាទឈ្មោះ **ឌិច ឌីន** ជានិស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩ នៃវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ។

សូមថ្លែងអំណរគុណជូនចំពោះ

-លោកឪពុក **និន ដិប** និងអ្នកម្ដាយ **ជួន យឺន** ដែលជាអ្នកមានគុណបានផ្ដល់កំណើត ចិញ្ចឹមបីបាច់ថែរក្សា ផ្ដល់ដំបូន្មានល្អៗ និងបានបញ្ជូនកូនឱ្យចូលរៀនសូត្រតាំងពីថ្នាក់បឋមសិក្សារហូតដល់ឧត្ដមសិក្សា ដោយមិនគិតពីការលំបាក និងតស៊ូដើម្បីកូនទទួលបានជោគជ័យមានអនាគតរុងរឿងជាបន្តបន្ទាប់។

-លោកស្រី **កោ សុលីដា** ជាភរិយា និងកូនៗជាទីស្រឡាញ់ ដែលបានជួយជ្រោមជ្រែង គាំទ្រ និងលើកទឹកចិត្តខ្ញុំបាទ និងបានតស៊ូជំនះឧបសគ្គនានាជាមួយខ្ញុំបាទដោយមិនគិតពីការនឿយហត់ ដើម្បីឱ្យការសិក្សារបស់ខ្ញុំបាទបញ្ចប់ និងទទួលបានជោគជ័យ។

-**ថ្នាក់ដឹកនាំក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា** ដែលបានរៀបចំបង្កើតឱ្យមានថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំសម្រាប់បុគ្គលិកអប់រំនេះឡើង ក៏ដូចជាលើកកម្ពស់គុណវុឌ្ឍិគ្រូបង្រៀន និងវិស័យអប់រំប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងគុណភាពស្របតាមបរិបទរីកចម្រើននៅកម្ពុជា។

-លោក **ចាន់ រ៉ាដា** ជាគ្រូណែនាំគោល និងលោកបណ្ឌិត **ភាខ ស៊ុខឆាខ** ជាគ្រូណែនាំរង ដែលបានឆ្លៀតពេលដ៏មានតម្លៃក្នុងការផ្ដល់គំនិតណែនាំ និងផ្ដល់ទាំងកម្លាំងកាយ កម្លាំងចិត្ត បញ្ញាស្មារតី សម្ភារៈ បច្ចេកទេស វិធីសាស្ត្រផ្សេងៗ ឯកសារ ព្រមទាំងជួយបង្ហាញទិសដៅនៃការស្រាវជ្រាវប្រកបដោយគតិបណ្ឌិតដល់រូបខ្ញុំ រហូតដល់ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះទទួលបានជោគជ័យជាភស្តុតាងស្រាប់ ។

-ឯកឧត្ដម លោកជំទាវ លោកបណ្ឌិត លោក លោកស្រី ដែលជាថ្នាក់ដឹកនាំ ជាសាស្ត្រាចារ្យទាំងអស់នៃវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ដែលបានខិតខំអស់ពីកម្លាំងកាយចិត្ត ក្នុងការផ្ដល់ពុទ្ធិ បំណិន ឥរិយាបថ ពិសេសបានផ្ដល់ជាទ្រឹស្ដី ចែករំលែកបទពិសោធន៍ល្អៗ ដែលទាំងនេះជាចំណេះដឹងមួយដ៏សំខាន់ និងចាំបាច់បំផុតសម្រាប់អនុវត្ត ព្រមទាំងឆ្លុះបញ្ចាំងពីការអនុវត្តការងារបច្ចុប្បន្ន និងបានសម្របសម្រួលដំណើរការនៃការបណ្ដុះបណ្ដាលក្នុងវគ្គនេះប្រកបដោយជោគជ័យ។

មូលន័យសង្ខេប

យោងតាមរបាយការណ៍សន្និបាតអប់រំ យុវជន និងកីឡា ឆ្នាំ២០២០-២០២១ អត្រាឡើងថ្នាក់នៅបឋមសិក្សាថយមកត្រឹម ៨៤.៩% ស្រីកើនដល់ ៨៨.២% និងប្រុសថយមកត្រឹម ៨១.៦%។ អត្រាត្រួតថ្នាក់បានកើនឡើងដល់៨.0% និងអត្រាបោះបង់ការសិក្សាថយមកត្រឹម៧.២%។ តួលេខនេះបានឆ្លុះបញ្ចាំងពីឧបសគ្គចំពោះអាទិភាពក្នុងការផ្តល់ នូវលទ្ធភាពទទួលបានសមធម៌ក្នុងសេវាកម្មអប់រំមូលដ្ឋានប្រកបដោយគុណភាព ហើយបង្កប់ន័យថា ការសម្រេចបាននូវការអប់រំបឋមសិក្សាជាសកលបានបន្តជាបេសកកម្មដ៏សំខាន់មួយ។ កម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធផ្សេងៗគ្នា ត្រូវបានរៀបចំឡើងសម្រាប់ជនជួបការលំបាក ក្នុងគោលបំណងកាត់បន្ថយគម្លាតក្នុងការអប់រំ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនទាន់មានការសិក្សាណាមួយត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីពិនិត្យមើលប្រតិបត្តិការ និងលទ្ធផលរបស់កម្មវិធីនៅឡើយទេ ដែលបណ្តាលឱ្យមានការខ្វះខាតព័ត៌មានអំពីគុណភាពនៃកម្មវិធី បើទោះបីជាមានរបាយការណ៍ស្តីពីការចូលប្រើប្រាស់ក៏ដោយ។ ដូច្នេះ ការស្រាវជ្រាវនេះមានគោលបំណងពិនិត្យមើលស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន និងលទ្ធផលនៃកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ទាក់ទងនឹងចំណេះដឹង អាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះកម្មវិធីសមមូល ការរៀនសូត្រ និងការអនុវត្តន៍ជំនាញរបស់ពួកគេដែលទទួលបានពីកម្មវិធី។ វាក៏បានបញ្ជាក់ពីកត្តាសំខាន់ៗ ដែលជះឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងទៅលើលទ្ធផលទាំងនេះ ដូចជាបរិបទនៅផ្ទះនិងសហគមន៍ជាតុចូល និងដំណើរការនៃកម្មវិធី។

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះបានអនុវត្តវិធីសាស្ត្រចម្រុះដែលរួមមាន ការធ្វើតេស្តការសិក្សា សំណួរស្ទង់មតិ និងការសម្ភាសន៍ពាក់កណ្តាលរចនាសម្ព័ន្ធ។ ទំហំគំរូសំណាកសម្រាប់ការស្ទង់មតិគឺសិស្សឆ្នាំទី២ ចំនួន៩៤នាក់នៅក្នុងកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលមានទីតាំងនៅកំពង់ធំ ក្នុងស្រុកចំនួន៣ (មាន៥ថ្នាក់) និងក្រុង១ (មាន១ថ្នាក់)។ ការសិក្សានេះមានគោលបំណងសិក្សាពីស្ថានភាពនៃការអនុវត្តន៍កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ និងស្វែងយល់ពីបញ្ហាប្រឈមដែលកើតមានក្នុងដំណើរការអនុវត្តន៍កម្មវិធី។ គោលបំណងនេះ ត្រូវពិនិត្យមើលកម្រិតនៃសមិទ្ធផលនៃការសិក្សារបស់ពួកគេ និងអាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញរបស់ពួកគេចំពោះការសិក្សា និងដើម្បីស្វែងយល់ពីរបៀបដែល

ពួកគេប្រើប្រាស់ជំនាញដែលបានពីកម្មវិធី។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ៦នាក់ និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធពាក់ព័ន្ធ ៨នាក់ក៏ត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកចូលរួមក្នុងការសម្ភាសផងដែរ។ ការជ្រើសរើសគំរូសំណាកត្រូវបានធ្វើឡើងដោយប្រើវិធីសាស្ត្រគំរូដែលមានគោលបំណង (Purposive Sampling) និងវិធីសាស្ត្រងាយស្រួល (Convenience Sampling)។ ឧបករណ៍តេស្តមួយត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីវាយតម្លៃចំណេះដឹង និងសមត្ថភាពរបស់អ្នកសិក្សាទៅលើជំនាញនៃការអាន ការសរសេរ ជំនាញគិតលេខ និងការអប់រំសុខភាពនិងចំណេះដឹងជំនាញមុខរបរ។ ជាតុនៃតេស្ត ត្រូវបានកែសម្រួលពីការវិភាគនៃសៀវភៅសិក្សាកម្មវិធីសមមូល និងគោលបំណងកម្មវិធីសិក្សា។ កម្រងសំណួរសម្ភាសក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើងផងដែរ សម្រាប់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល លើសពីនោះទៀតកម្រងសំណួរសម្ភាសគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក៏ត្រូវបានប្រើប្រាស់ផងដែរ។ ការវិភាគទិន្នន័យពីការធ្វើតេស្ត និងកម្រងសំណួរពឹងផ្អែកលើវិធីសាស្ត្របរិមាណវិស័យ ខណៈពេលដែលការសម្ភាសពាក់កណ្តាលរចនាសម្ព័ន្ធ គឺពឹងផ្អែកលើការវិភាគតាមបែបគុណភាព ដើម្បីបកស្រាយបន្ថែមទៅលើទិន្នន័យបរិមាណវិស័យ។ ការរកឃើញនេះបានឆ្លុះបញ្ចាំងពីលទ្ធផលផ្ទាល់របស់កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងបានផ្តល់យោបល់សម្រាប់ការកែលម្អការអនុវត្តន៍កម្មវិធីខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សា ការអនុវត្តន៍ការបង្រៀន និងការស្រាវជ្រាវនាពេលអនាគត។

ការសិក្សាបានរកឃើញថា អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល មកពីក្រុមអាយុផ្សេងៗគ្នា ដែលមានប្រវត្តិអប់រំខុសៗគ្នា ចាប់ពីគ្មានការសិក្សារហូតដល់ថ្នាក់ទី៦។ មូលហេតុចម្បងដែលសិស្សចូលរៀនកម្មវិធីសមមូល គឺដើម្បីបង្កើនចំណេះដឹងទូទៅរបស់ពួកគេ បន្ទាប់មកទទួលបានការងារល្អ ត្រឡប់ទៅសាលារៀន និងការកែលក្ខខណ្ឌគុណភាពជីវិតរបស់ពួកគេ។ អ្នកសិក្សាភាគច្រើនខ្វះសម្ភារៈអាននៅផ្ទះ ហើយចំណាយពេលតិចជាងមុនលើការរៀនដោយខ្លួនឯង ដោយសារតែការប្តេជ្ញាចិត្តទាបរបស់ឪពុកម្តាយចំពោះការសិក្សារបស់ពួកគេ។ ការចូលរួមរបស់សហគមន៍ទំនងជាមិនគ្រប់គ្រាន់ ដោយសារស្ថានភាពសេដ្ឋកិច្ចទាបនៃគ្រួសាររបស់ពួកគេ និងផ្នត់គំនិតដែលថាការអប់រំមិនមានតម្លៃ។ ថវិកាសម្រាប់សាងសង់ថ្នាក់រៀន និងសម្ភារៈសម្រាប់ថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលមិនមានទេ។ តម្រូវការសម្រាប់សម្ភារៈសិក្សាដូចជា សៀវភៅកត់ត្រា ប៊ិច និងខ្មៅដៃសម្រាប់អ្នកសិក្សាមិនត្រូវបានឆ្លើយតបគ្រប់គ្រាន់ទេ។ ខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សាមានប្រយោជន៍ ប៉ុន្តែ

គ្រាន់តែមិនសមស្របបន្តិចសម្រាប់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដោយសារប្រវត្តិ និងអាយុនៃការអប់រំខុសៗគ្នា។ ដូច្នេះវាពិបាកក្នុងការទាញការសន្និដ្ឋានទូទៅអំពីគុណភាពនៃខ្លឹមសារ។ កម្រិតអប់រំរបស់គ្រូបង្រៀនមានកម្រិតសមស្រប ភាគច្រើនជាគ្រូក្របខណ្ឌបឋមសិក្សាអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ និងគ្រូបឋមសិក្សាចូលនិវត្តន៍ដែលមានកម្រិតអប់រំចាប់ពីថ្នាក់ទី១២ ដល់ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រ ចំណែកការបណ្តុះបណ្តាលរបស់គ្រូរយៈពេល ៣ ឬ៥ថ្ងៃ គឺមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់បទពិសោធន៍បង្រៀន ដែលនាំឱ្យប៉ះពាល់ដល់គុណភាពនៃការបង្រៀន។ វង្វាស់បរិបទក្នុងថ្នាក់ ដូចជាបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ (M=3.40 SD=0.40) ការអនុវត្តការបង្រៀន (M=3.39, SD=0.297) និងការវាយតម្លៃការសិក្សា (M=3.41, SD=0.69) លើមាត្រដ្ឋានពិន្ទុពី ១ ដល់ ៤ អាចទទួលយកបាន។ ការអនុវត្តន៍ការបង្រៀន ជាទូទៅមានភាពខុសប្លែកគ្នាដោយសារភាពខុសគ្នានៃប្រវត្តិអប់រំរបស់គ្រូ។ នេះមានន័យថា ដំណើរការបង្រៀនអាចត្រូវបានវាយតម្លៃថាអាចទទួលយកបាន ឬត្រូវការការកែលម្អ ដោយសារការអនុវត្តខុសៗគ្នារបស់គ្រូម្នាក់ៗ ដែលបណ្តាលមកពីប្រវត្តិអប់រំខុសៗគ្នារបស់គ្រូ និងលក្ខណៈបុគ្គលរបស់ពួកគេ ដូចជាបទពិសោធន៍បង្រៀន និងឥរិយាបទអំឡុងពេលបង្រៀន។ សម្រាប់ការវាយតម្លៃការសិក្សា គ្រូបង្រៀនភាគច្រើនពឹងផ្អែកលើសំណួរផ្ទាល់មាត់ ឬការបង្ហាញផ្ទាល់ និងមួយចំនួនប្រើក្រដាស និងប៊ិច។ ការចុះតាមដានត្រួតពិនិត្យមិនបានទៀងទាត់ ហើយរបាយការណ៍តាមដានជាធម្មតារួមបញ្ចូលរបាយការណ៍ហិរញ្ញវត្ថុ និងរដ្ឋបាល ប៉ុន្តែមិនមែនរបាយការណ៍វិភាគដែលមានគោលបំណងកែលម្អការអនុវត្តន៍បច្ចុប្បន្នទេ។

អ្នករៀនភាគច្រើនយ៉ាងហោចណាស់បានឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម ហើយអាចអាន និងយល់ប្រយោគសាមញ្ញ (M=3.66 លើពិន្ទុអតិបរមា 4)។ ជាមធ្យម 70.2% នៃអ្នកសិក្សា កម្មវិធីសមមូលយ៉ាងហោចណាស់អាចសរសេរប្រយោគសាមញ្ញ ខណៈពេលដែល 23.4% នៅតែមានការលំបាកក្នុងការសរសេរ (M=2.64 លើពិន្ទុអតិបរមា 3)។ ភាគច្រើននៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល បានឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យមភាគច្រើន ហើយមានការយល់ដឹងច្រើនអំពីការអប់រំសុខភាព និងចំណេះដឹងជំនាញមុខរបរ (M=2.54 លើពិន្ទុអតិបរមា 3)។ អ្នកសិក្សាខ្លះប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាគណិតវិទ្យា (M=6.48 លើពិន្ទុអតិបរមា 8)។ សរុបមក 57.5% នៃអ្នកសិក្សាមានយ៉ាងហោចណាស់សមត្ថភាពមធ្យមនៅក្នុងគ្រប់

ជំនាញទាំងអស់ ខណៈដែល 42.5% មានជំនាញខ្សោយ ដែលបង្ហាញពីបញ្ហាគួរឱ្យព្រួយបារម្ភដែលតម្រូវទាមទារឱ្យមានអន្តរាគមន៍ជាពិសេសទាក់ទងនឹងការលំបាករបស់អ្នកសិក្សា ក្នុងប្រើប្រាស់ជំនាញសរសេរ និងគណិតវិទ្យា។

អ្នកឆ្លើយសំណួរជាច្រើនបានយល់ស្របថា ចាប់តាំងពីពួកគេបានចូលរួមក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ពួកគេបានធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវជំនាញអាន ការសរសេរ និងលេខរបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានបង្កើនចំណេះដឹងរបស់ពួកគេអំពីមូលហេតុនៃជំងឺ និងវិធីការពារពួកគេ ហើយពួកគេទទួលបាននូវទំនុកចិត្ត និងការលើកទឹកចិត្តកាន់តែច្រើនដើម្បីជំរុញការសិក្សារបស់ពួកគេ។ ទោះយ៉ាងនេះក្តី មនុស្សមួយចំនួនតូចនៅតែអះអាងថាមិនបានធ្វើឲ្យប្រសើរឡើងឡើយ។ អ្នកសិក្សាភាគច្រើនបានយល់ព្រមបន្តរៀនដោយខ្លួនឯង ទោះបីជាពួកគេមិនអាចទៅសាលារៀន ឬចូលរួមការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក៏ដោយ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ ពួកគេពីរបីនាក់ទំនងជាមិនបន្តរៀនដោយខ្លួនឯងទេ។ ពួកគេភាគច្រើនបានបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមានចំពោះកម្មវិធីសមមូល និងការរៀនសូត្រ ប៉ុន្តែអ្នកសិក្សាមួយចំនួនតូចបានយល់ស្របថា កម្មវិធីសមមូលមិនមានប្រយោជន៍ច្រើនទេ ហើយការរៀនគឺជាការខ្ជះខ្ជាយពេលវេលា។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិន្ទុមធ្យមនៃ 2.72 (SD=0.20) នៅលើមាត្រដ្ឋាន ១ ដល់ ៤ បង្ហាញពីអាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញវិជ្ជមានចំពោះកម្មវិធីសមមូល និងការរៀនសូត្រ។ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ការអនុវត្តជំនាញ និងការប្រើប្រាស់គឺ 3.93 នៅលើមាត្រដ្ឋានពី ១ ដល់ ៥ ដែលបង្ហាញពីកម្រិតមធ្យមនៃការអនុវត្តរបស់អ្នកសិក្សា និងការប្រើ ជំនាញដែលពួកគេទទួលបានពីកម្មវិធីសមមូល ប៉ុន្តែវាទំនងជាមានកម្រិត និងទាបជាងការរំពឹងទុករបស់ កម្មវិធីដោយសារតែឥទ្ធិពលនៃការអនុវត្តជាទម្លាប់នៅក្នុងបរិបទគ្រួសារ និងសហគមន៍ដែលនៅតែមានឥទ្ធិពលជាងអ្វីដែលពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធីសមមូល។

កត្តា៥យ៉ាងគឺ ភាពអាចរកបាននៃសៀវភៅសិក្សានិងសម្ភារៈសិក្សា ខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សា បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ ការអនុវត្តការបង្រៀន និងការវាយតម្លៃការសិក្សាដែលគ្រូបានប្រើ ត្រូវបានទាក់ទងយ៉ាងសំខាន់ទៅនឹងពិន្ទុតេស្តសរុបរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដែលមានន័យថា ពួកគេទំនងជាកត្តាកំណត់នៃសមិទ្ធិផលនៃការរៀនសូត្រ។ ពួកគេក៏ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងអាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញ

របស់អ្នកសិក្សាឆ្ពោះទៅរកការរៀន និងកម្មវិធីសមមូល ក៏ដូចជាការប្រើប្រាស់របស់អ្នកសិក្សានូវជំនាញដែលពួកគេទទួលបានពីកម្មវិធី។ ទោះបីជាបរិយាកាសសិក្សាតាមផ្ទះមិនទាក់ទងខ្លាំងទៅនឹងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សា វាត្រូវបានគេកំណត់ថាជាកត្តាដែលទាក់ទងនឹងអាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សា ក៏ដូចជាការអនុវត្តចំណេះដឹងរបស់ពួកគេដែលទទួលបានពីកម្មវិធីសមមូល នៅក្នុងបរិបទជាក់ស្តែង។ ភាពខុសគ្នារវាង បុរសនិងស្ត្រីមិនមានទេ។ បរិបទថ្នាក់រៀន ជាពិសេសគុណភាពនៃការបង្រៀនមានឥទ្ធិពលខ្លាំងបំផុតលើលទ្ធផលកម្មវិធី រួមទាំងពិន្ទុតេស្តសរុប អាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញ និងការអនុវត្តន៍ជំនាញដែលទទួលបាន បើប្រៀបធៀបទៅនឹងកត្តាផ្សេងទៀត។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយការកែលម្អការណែនាំទាមទារឱ្យមានការកែលម្អគុណភាពនៃការបង្រៀន តាមរយៈការយល់ដឹងពីប្រវត្តិអប់រំ ការបណ្តុះបណ្តាល និងលក្ខណៈបុគ្គលរបស់គ្រូបង្រៀនក្នុងចំណោមអ្នកដទៃទៀត ពីព្រោះពួកគេត្រូវបានគេរកឃើញថាជាកត្តាដែលទាក់ទងគ្នានៅក្នុងការសិក្សានេះ។

មាតិកា

សេចក្តីអះអាងរបស់បេក្ខជន i

លិខិតបញ្ជាក់ ii

លិខិតឧទ្ទេសនាមគណៈកម្មការវាយតម្លៃការការពារនិក្ខេបបទ iii

សេចក្តីថ្លែងអំណរគុណ v

មូលន័យសង្ខេប vi

មាតិកា xi

បញ្ជីក្រាប xiv

បញ្ជីតារាង xv

ជំពូក១ 1

សេចក្តីផ្តើម 1

១.១ លំនាំបញ្ហានៃការស្រាវជ្រាវ 1

១.២ ចំណោទបញ្ហានៃការស្រាវជ្រាវ 3

១.៣ គោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវ 5

១.៤ សំណួរស្រាវជ្រាវ 5

១.៥ សារៈសំខាន់នៃការស្រាវជ្រាវ 5

១.៦ វិសាលភាព និងដែនកំណត់នៃការស្រាវជ្រាវ 6

១.៧ រចនាសម្ព័ន្ធនៃការស្រាវជ្រាវ 7

ជំពូក២ 9

រំលឹកទ្រឹស្តី 9

២.១ និយមន័យពាក្យគន្លឹះ 9

២.២ បរិបទនៃការអភិវឌ្ឍជាតិ និងការអប់រំនៅកម្ពុជា 12

២.៣ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ (NFE) និងកម្មវិធីសមមូល (EP) 15

២.៤ ក្របខណ្ឌគោលគំណិត 20
២.៤.១ ប្រវត្តិអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល 22
២.៤.២ បរិបទផ្ទះ និងសហគមន៍ 24
២.៤.៣ ធាតុចូលកម្មវិធី 26
២.៤.៤ ដំណើរការកម្មវិធី 33
២.៤.៥ លទ្ធផលកម្មវិធីអំពីចំណេះដឹង 42
២.៤.៦ លទ្ធផលកម្មវិធីអំពីអាកប្បកិរិយា ឬការយល់ឃើញ និងការអនុវត្តជំនាញ 43
ជំពូក៣ 45
វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវ 45
៣.១ គម្រោងវិភាគ 45
៣.២ ការប្រមូលទិន្នន័យ 45
៣.៣ ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ 46
៣.៤ ការជ្រើសរើសភាគសំណាក 47
៣.៥ ការវិភាគទិន្នន័យ 47
៣.៦ ក្រមសីលធម៌នៃការស្រាវជ្រាវ 48
ជំពូក៤ 49
លទ្ធផល និងការពិភាក្សា 49
៤.១. ប្រវត្តិអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល 49
៤.២. មូលហេតុសំខាន់ៗនៃការចូលរៀនកម្មវិធីសមមូល 53
៤.៣. បរិបទនៅផ្ទះ និងសហគមន៍ 55
៤.៤. ធាតុចូលកម្មវិធី 62
៤.៥. លទ្ធផលកម្មវិធីអំពីអាកប្បកិរិយា ឬការយល់ឃើញ និងការអនុវត្តជំនាញ 75
៤.៦. លទ្ធផលកម្មវិធីអំពីចំណេះដឹង 90

៤.៧. លទ្ធផលកម្មវិធីនៅក្នុងតរិយាបទ និងការយល់ឃើញ ក៏ដូចជាការអនុវត្ត 99

៤.៨. ស្ថានភាពលទ្ធផលនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូល និងបញ្ហាប្រឈម 109

ជំពូក៥ 112

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន និងសំណូមពរ 112

៥.១ សេចក្តីសន្និដ្ឋាន 112

៥.១.១. ធនធាន និងដំណើរការកម្មវិធី 112

៥.១.២. លទ្ធផលសិក្សារបស់សិស្ស 114

៥.១.៣. ការយល់ឃើញ និងអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកសិក្សាចំពោះការសិក្សា និងកម្មវិធីសមមូល . 116

៥.១.៤. ការអនុវត្ត និងការប្រើប្រាស់ជំនាញ និងចំណេះដឹងរបស់អ្នកសិក្សាក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ 116

៥.២ សំណូមពរ 117

៥.២.១. ចំពោះក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា 117

៥.២.២. ថ្នាក់មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា 117

៥.២.៣. សម្រាប់អ្នកស្រាវជ្រាវបន្ត 118

ឯកសារយោង 119

ឧបសម្ព័ន្ធ 124

ឧបសម្ព័ន្ធទី១៖ កម្រងសំណួរស្រាវជ្រាវសម្រាប់សិស្ស 124

ឧបសម្ព័ន្ធទី២៖ តេស្តលទ្ធផលសិក្សាសិស្ស 131

ឧបសម្ព័ន្ធទី៣៖ កម្រងសំណួរសម្រាប់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល 135

ឧបសម្ព័ន្ធទី៤៖ កម្រងសំណួរសម្រាប់មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធដែលពាក់ព័ន្ធ 138

ឧបសម្ព័ន្ធទី៥៖ លិខិតឧទ្ទេសនាមគ្រូណែនាំគោល និងគ្រូណែនាំរង 141

ឧបសម្ព័ន្ធទី៦៖ លិខិតជូនដំណឹងទៅមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡារាជធានី ខេត្ត 145

ឧបសម្ព័ន្ធទី៧៖ លិខិតឧទ្ទេសនាមគណៈកម្មការការពារនិក្ខេបបទ 146

ឧបសម្ព័ន្ធទី៨៖ លិខិតបង្គាប់ការគណៈកម្មការការពារនិក្ខេបបទបញ្ចប់ 148

បញ្ជីក្រាប

ក្រាប 1. ក្រុមអាយុអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល 51
ក្រាប 2. ភាគរយអ្នកសិក្សាជាមួយបទពិសោធន៍ចូលរៀនសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ....................................52
ក្រាប 3. ភាគរយអ្នកសិក្សាដែលបានបញ្ចប់ថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលឆ្នាំទី១ 53
ក្រាប 4. មូលហេតុសម្រាប់ការចូលរៀនកម្មវិធីសមមូល 54

បញ្ជីតារាង

តារាង 1. ចំនួន និងភាគរយអ្នកសិក្សាដែលចូលរួមក្នុងកម្មវិធី (ភេទ និងស្រុក/ក្រុង).........................50
តារាង 2. លក្ខខណ្ឌអ្នកចូលរួមកម្មវិធី 52
តារាង 3. សម្ភារៈអាន ពេលវេលាសិក្សានៅផ្ទះដោយខ្លួនឯង និងការពេញចិត្តរបស់គ្រួសារសម្រាប់ការចូលរួមកម្មវិធីសមមូលរបស់អ្នកសិក្សា...57
តារាង 4. ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាអំពីបរិយាកាសសិក្សារបស់ពួកគេនៅផ្ទះ 58
តារាង 5. គ្រូជាប់កិច្ចសន្យាកម្មវិធីសមមូលដែលបានចូលរួមក្នុងការសម្ភាសន៍ 63
តារាង 6. ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅសិក្សាសំខាន់ៗ សៀវភៅកត់ត្រា និងប៊ិច ឬខ្មៅដៃ 69
តារាង 7. ចំនួននិងភាគរយនៃអ្នកសិក្សាវាយតម្លៃអំពីអត្ថប្រយោជន៍ និងភាពសមស្របនៃខ្លឹមសារ....... 71
តារាង 8. ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាអំពីខ្លឹមសារដែលមានប្រយោជន៍បំផុត 72
តារាង 9. ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាអំពីភាពអាចរកបាននៃសៀវភៅសិក្សា និងសម្ភារៈសិក្សា និងខ្លឹមសារនៃកម្មវិធីសិក្សា..73
តារាង 10. ការចូលរួមរបស់អ្នកសិក្សានៅក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល និងការយល់ឃើញរបស់ពួកគេចំពោះបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ 79
តារាង 11. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់រៀនពីចំណុចនៃការយល់ឃើញរបស់សិស្សកម្មវិធីសមមូល...80
តារាង 12. ប្រេកង់ និងស្ថិតិពិពណ៌នានៃធាតុនីមួយៗនៃការអនុវត្តការបង្រៀន ឬវិធីសាស្រ្តពីការមើលរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល (N=96)...83
តារាង 13. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារនៃវិធីសាស្រ្ត និងការអនុវត្តរបស់គ្រូកម្មវិធីសមមូល ពីទស្សនៈរបស់អ្នកសិក្សា 84
តារាង 14. ប្រេកង់ និងស្ថិតិពិពណ៌នានៃធាតុនីមួយៗនៃការវាយតម្លៃការសិក្សាដែលរៀបចំដោយគ្រូកម្មវិធីសមមូល ពីការឆ្លើយតបរបស់អ្នកសិក្សា (N=96) 86
តារាង 15. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់ការវាយតម្លៃការសិក្សាពីការឆ្លើយតបរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល 87
តារាង 16. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់ការអាន 94
តារាង 17. ការបែងចែកប្រេកង់ពិន្ទុអំណានសរុប 95
តារាង 18. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់ការសរសេរ (ស្ថិតិពិពណ៌នា) 95

តារាង 19. បំណែងចែកប្រេកង់ពិន្ទុជំនាញសរសេរ 96
តារាង 20. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់ចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងសុខភាព និងជំនាញការងារ...96
តារាង 21. ការចែកចាយប្រេកង់នៃពិន្ទុសរុបសម្រាប់សុខភាព និងជំនាញការងារ 97
តារាង 22. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់លេខ 97
តារាង 23. ការចែកចាយប្រេកង់នៃពិន្ទុសរុប 98
តារាង 24. ពិន្ទុមធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ ចំនួន និងភាគរយនៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដែលបង្ហាញពី អាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញរបស់ពួកគេចំពោះការសិក្សា និងឆ្ពោះទៅរកកម្មវិធីសមមូល 102
តារាង 25. ភាពញឹកញាប់នៃការអានក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមកនេះ 105
តារាង 26. ភាពញឹកញាប់នៃការសរសេរក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមកនេះ.............................. 106
តារាង 27. ភាពញឹកញាប់នៃការធ្វើការគណនាក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមក 106
តារាង 28. ភាពញឹកញាប់នៃការផឹកទឹកឆ្អិន ឬទឹកបរិសុទ្ធក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមក............ 107

ជំពូក១

សេចក្តីផ្តើម

១.១ លំនាំបញ្ហានៃការស្រាវជ្រាវ

ចក្ខុវិស័យរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា គឺកសាង និងអភិវឌ្ឍធនធានមនុស្សប្រកបដោយគុណភាព និងគុណធម៌ប្រសើរបំផុតលើគ្រប់ផ្នែក ដើម្បីកសាងសង្គមកម្ពុជាឱ្យក្លាយជាសង្គមរីកចម្រើនផ្អែកលើចំណេះដឹង និងចំណេះធ្វើជាមូលដ្ឋាន។

ប្រទេសកម្ពុជាបានឈានដល់ដំណាក់កាលថ្មីមួយទៀតនៃការអភិវឌ្ឍវិស័យអប់រំ ឆ្លើយតបនឹងបរិបទសកលលោក តំបន់ ដែលមានមហិច្ឆតាធំទូលាយជាងមុន សំដៅលើកកម្ពស់គុណភាពអប់រំប្រកបដោយសមធម៌ បរិយាបន្ន និងការសិក្សាពេញមួយជីវិត ក៏ដូចជាការឆ្លើយតបទៅនឹងគោលដៅអភិវឌ្ឍន៍ប្រកបដោយចិរភាពឆ្នាំ២០៣០ ជាពិសេស ស្របទៅនឹងទស្សនវិស័យអភិវឌ្ឍន៍កម្ពុជា ជាប្រទេសមានចំណូលមធ្យមកម្រិតខ្ពស់នៅឆ្នាំ២០៣០ និងប្រទេសមានចំណូលខ្ពស់នៅឆ្នាំ២០៥០។

ក្នុងរយៈពេល៥ឆ្នាំនៃការអនុវត្តផែនការយុទ្ធសាស្ត្រវិស័យអប់រំ២០១៤-២០១៨ ក្រសួងសម្រេចបានវឌ្ឍនភាព គួរឱ្យកត់សម្គាល់ ក្នុងការបង្កើនការទទួលបានសេវាអប់រំសម្រាប់កុមារកម្ពុជាគ្រប់រូប ការលើកកម្ពស់គុណភាពនៃការសិក្សារបស់សិស្ស និងការផ្តល់សេវាអប់រំប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងភាពស័ក្តិសិទ្ធ។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រវិស័យអប់រំ ២០១៩-២០២៣ ត្រូវបានរៀបចំឡើងនិងដាក់ឱ្យអនុវត្តក្នុងគោលដៅបន្តអនុវត្តកំណែទម្រង់វិស័យអប់រំ យុវជន និងកីឡា និងបង្កើតមូលដ្ឋានរឹងមាំសម្រាប់ឆ្ពោះទៅឆ្នាំ២០៣០។ ផែនការនេះនៅបន្តរក្សាទម្រង់នៃការគ្រប់គ្រងតាមបែបអនុវិស័យ ដើម្បីបង្ហាញពីទំនាក់ទំនងច្បាស់លាស់រវាងវត្ថុបំណងរបស់អនុវិស័យ ក្របខណ្ឌយុទ្ធសាស្ត្រ សកម្មភាពគោល និងតម្រូវការធនធានព្រមទាំងផ្តល់ភាពងាយស្រួលក្នុងការពិនិត្យតាមដាននិងវាយតម្លៃ រួមជាមួយនឹងយន្តការសម្រាប់ផ្តល់ព័ត៌មានត្រឡប់ និងការពិនិត្យឡើងវិញផងដែរ។ ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រវិស័យអប់រំ បានបង្ហាញពីដំណាក់កាលសំខាន់របស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ក្នុងការធ្វើឱ្យមានកំណែទម្រង់អប់រំនៅកម្ពុជា។ ផែនការសកម្មភាពសម្រាប់អនុវត្តក្របខណ្ឌកម្មវិធីសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ២០១៨-២០២៣ គឺជាផែនការមានសារៈ

សំខាន់ និងមានវិសាលភាពទូលំទូលាយ ជាពហុវិស័យនិង មានលក្ខណៈបត់បែន ហើយកំពុងគ្របដណ្តប់លើគ្រប់ទិដ្ឋភាពអប់រំ ដើម្បីឱ្យនាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ស្ថាប័នពាក់ព័ន្ធ អង្គការដៃគូអភិវឌ្ឍនានា និងមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា រាជធានី ខេត្ត ក្រុងទាំង ២៥ ពង្រឹងការអនុវត្តគោលនយោបាយអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងសកម្មភាពនានា ដែលទាក់ទងនឹងការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ព្រមទាំងបើកទូលាយ នូវការទទួលខុសត្រូវលើសកម្មភាពអក្ខរកម្ម និងការអប់រំបន្ត។ ជារៀងរាល់ឆ្នាំក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា រួមនឹងដៃគូអភិវឌ្ឍនានា បានខិតខំអនុវត្តនូវកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដោយផ្តល់ឱកាសរៀនសូត្រគ្រប់រូបភាពដល់ក្រុមមុខសញ្ញាគ្រប់ប្រភេទ។ ប៉ុន្តែកិច្ចខិតខំប្រឹងប្រែងទាំងនេះនៅតែមិនទាន់អាចបំពេញបានតម្រូវការរៀនសូត្រ និងការវិវត្តនៃសេដ្ឋកិច្ច-សង្គមនៅឡើយ។ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ក៏បានដាក់ចេញនូវផែនទីបង្ហាញផ្លូវគោលដៅអភិវឌ្ឍប្រកបដោយចីរភាពឆ្នាំ២០៣០ ស្តីពីការអប់រំនៅកម្ពុជា ដោយកំណត់នូវគោលដៅអាទិភាពជាយុទ្ធសាស្ត្រសំខាន់ៗ ដើម្បីធានាឱ្យការអប់រំមានគុណភាព ប្រកបដោយសមធម៌ បរិយាបន្ន និងលើកកម្ពស់ឱកាសសិក្សាពេញមួយជីវិត។

រដ្ឋធម្មនុញ្ញនៃព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា បានធានាថាប្រជាពលរដ្ឋគ្រប់រូបទទួលបាននូវការអប់រំកម្រិតមូលដ្ឋាន និងការអប់រំឆ្នាំ២០៣០ សេចក្តីប្រកាសទីក្រុង Incheon និងក្របខណ្ឌសម្រាប់សកម្មភាពឆ្នាំ ២០៣០ ឬរបៀបវារៈឆ្នាំ២០៣០ សម្រាប់ការអភិវឌ្ឍប្រកបដោយចីរភាព គោលដៅទី៤ ធានាថាការអប់រំមានគុណភាព បរិយាប័ន្ន សមមធម៌ និងលើកកម្ពស់ការសិក្សាពេញមួយជីវិតសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា ។

ច្បាប់ស្តីពីការអប់រំ បានកំណត់អំពីប្រព័ន្ធអប់រំពេញលេញ និងឯកភាពថា រដ្ឋត្រូវរៀបចំឱ្យមានប្រព័ន្ធអប់រំពេញលេញ និងឯកភាពដែលរួមមានការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងការអប់រំមិនផ្លូវការ។ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធត្រូវបានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ ក្នុងការបំពេញឱ្យគ្នាទៅវិញទៅមកជាមួយនឹងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។

ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធជាប្រព័ន្ធអប់រំមួយ ដែលផ្តល់នូវឱកាសរៀនសូត្រដល់កុមារ និងយុវជនក្រៅសាលា សិស្សបោះបង់ការសិក្សា និងអនក្ខរជនគ្រប់វ័យ គ្រប់ភេទ ដើម្បីជួយឱ្យពួកគេទទួលបានចំណេះដឹង ចំណេះធ្វើ ក្នុងការកែលម្អគុណភាពជីវភាពរស់នៅឱ្យប្រសើរឡើង។ គោលដៅចម្បងនៃការងារអប់រំ

ក្រៅប្រព័ន្ធ គឺផ្តល់ឱកាសរៀនសូត្រឱ្យបានទូលំទូលាយ និងធានាបាននិរន្តរភាពគុណភាព និងប្រសិទ្ធភាពខ្ពស់សម្រាប់កុមារជួបការលំបាកនិងងាយរងគ្រោះកុមារក្រៅសាលា កុមារជនជាតិដើមភាគតិច យុវជន និងជនពេញវ័យជាអនក្ខរជន ដោយផ្តល់ឱកាសឱ្យពួកគេទទួលបានសេវាអប់រំដោយឥតបង់ថ្លៃក្នុងកម្រិតមូលដ្ឋាន ដើម្បីក្លាយខ្លួនជាមនុស្សមានសមត្ថភាពពេញលេញ។

១.២ ចំណោទបញ្ហានៃការស្រាវជ្រាវ

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាកំណត់គោលនយោបាយ ជាយុទ្ធសាស្ត្រនៃការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធដូចជា៖ ១)-ផ្តល់ឱកាសឱ្យប្រជាពលរដ្ឋគ្រប់រូបមានលទ្ធភាពរៀនសូត្រពេញមួយជីវិត ២)-លើកកំម្ពស់ការងារអក្ខរកម្ម និងអប់រំបន្តដោយផ្សារភ្ជាប់ជាមួយការផ្តល់ឥណទាន ការផ្តល់មុខរបរវិជ្ជាជីវៈ សម្រាប់ការរស់នៅរបស់ប្រជាពលរដ្ឋប្រកបដោយសុភមង្គល ៣)ផ្តល់ជាប្រចាំព័ត៏មានស្តីពី ចំណេះដឹងវិជ្ជាជីវៈ បច្ចេកទេស វិទ្យាសាស្ត្រ ដល់ប្រជាពលរដ្ឋគ្រប់រូប ៤)-ផ្តល់ឱកាសឱ្យប្រជាពលរដ្ឋគ្រប់ជនជាតិទាំងពីរភេទរស់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ដែលពុំមានឱកាស និងលទ្ធភាពទទួលការអប់រំពីសាលារៀនចំណេះទូទៅទទួលបានការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។

ទោះបីជាការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមមានវឌ្ឍនភាពខ្លះក៏ដោយ បញ្ហាប្រឈមនៅតែមាន។ បញ្ហាប្រឈមរួមមានកង្វះការយល់ដឹងរបស់ប្រជាជនជាទូទៅអំពីការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងជាពិសេសអំពីកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។ កត្តាទាំងនេះបានកំណត់ការចូលរួមរបស់មនុស្សក្នុងកម្មវិធី ជាពិសេសការចូលរួមរបស់សហគមន៍នៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន (នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ, 2015b)។ ទោះយ៉ាងណាមិនមានការពន្យល់អំពីមូលហេតុនៅពីក្រោយបញ្ហានេះទេ។ UNESCO (2012) ណែនាំថា ការចូលរួមរបស់សហគមន៍រួមចំណែកដល់ភាពជោគជ័យនៃកម្មវិធីសមមូលនៅកម្រិតមូលដ្ឋាន។ ដូច្នេះ ការខ្វះការយល់ដឹងរបស់អ្នកពាក់ព័ន្ធអំពីកម្មវិធីសមមូល និងកង្វះការចូលរួមក្នុងតំបន់ក្នុងកម្មវិធីនេះ ជះឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានដល់ការអនុវត្តកម្មវិធី ជាពិសេសការប្តេជ្ញាចិត្ត និងការខិតខំប្រឹងប្រែងនៃអន្តរាគមន៍បច្ចុប្បន្ន ក៏ដូចជាការពង្រីកអនាគតនៃកម្មវិធីសមមូលទៅកម្រិតខ្ពស់។

បញ្ហាប្រឈមមួយទៀតគឺថា ដោយសារតែកម្មវិធីសមមូលទើបតែត្រូវបានអនុវត្ត វាហាក់បីដូចជាទិន្នន័យត្រឹមត្រូវអំពីគុណភាពនៃការដំណើរការរបស់កម្មវិធីនៅតែមិនគ្រប់គ្រាន់។ មិនទាន់មានការសិក្សា

ដែលអាចផ្តល់ព័ត៌មានច្បាស់លាស់ និងលម្អិតអំពីការអនុវត្ត និងលទ្ធផលនៃកម្មវិធីនេះនៅឡើយ។ ទោះបីជារបាយការណ៍បានផ្តល់នូវព័ត៌មានស្ថិតិមួយចំនួនអំពីចំនួនសិស្សដែលចុះឈ្មោះចូលរៀន និង បញ្ចប់កម្មវិធី (នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ, 2015b) ក៏ដោយ ក៏ទិន្នន័យខ្វះភស្តុតាងដើម្បីជានាថា អន្តរាគមន៍របស់កម្មវិធីបានផ្តល់នូវការរៀនសូត្រប្រកបដោយគុណភាព និងសម្រេចបាននូវគោលដៅដែល បានកំណត់ដោយជោគជ័យ។ ការពង្រីកការគ្របដណ្តប់ និងលទ្ធភាពទទួលបានការសិក្សាត្រូវបានធ្វើ ឡើង និងត្រូវបានរាយការណ៍ផងដែរ ប៉ុន្តែគុណភាពនៃការពង្រីកការគ្របដណ្តប់នេះនៅតែមានជាចម្ងល់ នៅឡើយ។ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា មិនទាន់មានការសិក្សាណាមួយត្រូវបានធ្វើឡើងអំពីការបំពេញតួនាទី របស់កម្មវិធីសមមូល លទ្ធផលកម្មវិធី និងបញ្ហាសម្រាប់កែលម្អបន្ថែមទៀតនៅឡើយទេ។ បញ្ហាជាច្រើន ហាក់ដូចជានៅក្នុងប្រអប់ខ្មៅ ដែលចាំបាច់ត្រូវលាតត្រដាង។ កង្វះព័ត៌មានច្បាស់លាស់អំពីដំណើរការកម្ម វិធីសមមូល និងលទ្ធផលកម្មវិធីទាក់ទងនឹងលក្ខខណ្ឌនៃដំណើរការកម្មវិធី និងគុណភាព បានធ្វើឱ្យពិបាក ក្នុងការនិយាយថាកម្មវិធីពិតជាមានប្រសិទ្ធភាព និងសក្តិសិទ្ធភាព ឬអាចសម្រេចបាននូវគោលបំណង និង គោលដៅដែលរំពឹងទុករបស់ខ្លួនក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាអប់រំ និងតម្រូវការសិក្សារបស់ជនជួបការលំបាក ដែលត្រូវបានទុកចោលដោយប្រព័ន្ធផ្លូវការ។ នេះគឺជាគម្លាតនៃរបាយការណ៍ដែលមានស្រាប់ ដូច្នេះហើយ ចាំបាច់ត្រូវមានទិន្នន័យ និងព័ត៌មានត្រឹមត្រូវអំពីលទ្ធផលរបស់វាទាក់ទងនឹងគុណភាព និងពីរបៀបដែល វាត្រូវបានអនុវត្ត ដើម្បីធ្វើឱ្យប្រាកដថាតើកម្មវិធីពិតជាឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហាប្រឈមនៃការអប់រំទេ ហើយ តើថាវាមានភាពទន់ខ្សោយមួយចំនួន ដែលត្រូវកែលម្អដែរទេ។ សំណួរដែលត្រូវតែឆ្លើយ គឺថាតើកម្មវិធី សមមូល នៅកម្ពុជាត្រូវបានអនុវត្តបានល្អឬអត់ ហើយពិតជាសម្រេចបាននូវលទ្ធផលដូចដែលបានគ្រោង ទុកក្នុងការផ្តល់ឱ្យអ្នកសិក្សានូវគោលដៅរបស់ខ្លួនជាមួយនឹងសមត្ថភាព និងការលើកទឹកចិត្តក្នុងការបន្ត ការសិក្សា។

បច្ចុប្បន្នប្រទេសកម្ពុជាជាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍ ទោះបីរដ្ឋាភិបាលខិតខំកសាងសាលារៀន បណ្តុះ បណ្តាលគ្រូយ៉ាងណាក៏ដោយ ក៏នៅខ្វះសាលារៀន សាលាមិនគ្រប់កម្រិត ខ្វះគ្រូ ម្យ៉ាងទៀតស្ថានភាព ជីវភាពរបស់ប្រជាពលរដ្ឋនៅមានកម្រិត ការផ្លាស់ប្តូរទីលំនៅ ដើម្បីស្វែងរកការងារធ្វើ អំពើហិង្សាក្នុង

គ្រួសារ ទាំងនេះជាបញ្ហាប្រឈមដែលធ្វើឱ្យកុមារមួយចំនួនមិនទទួលបានការរៀនសូត្រ មួយចំនួនគ្មានលទ្ធភាពចូលរៀន ឬគ្មានលទ្ធភាពរៀនបន្ត មួយចំនួនទៀតបានបោះបង់ការសិក្សា ។

១.៣ គោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវ

ប្រធានបទនៃការស្រាវជ្រាវ «**ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ**» មានគោលបំណងសំខាន់ពីរគឺ៖

- សិក្សាស្វែងយល់ពីស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ
- រកឱ្យឃើញពីបញ្ហាប្រឈមនានា ក្នុងដំណើរការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ

១.៤ សំណួរស្រាវជ្រាវ

ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងគោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវខាងលើ សំណួរស្រាវជ្រាវត្រូវបានចោទសួរដូចខាងក្រោម៖

- តើការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ នៅខេត្តកំពង់ធំ មានដំណើរការយ៉ាងដូចម្តេច?
- តើការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ នៅខេត្តកំពង់ធំ មានបញ្ហាប្រឈមអ្វីខ្លះ?

១.៥ សារៈសំខាន់នៃការស្រាវជ្រាវ

ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះ នឹងបង្ហាញអំពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាក្នុងខេត្តកំពង់ធំ ដែលអាចធ្វើការវាយតម្លៃបានពីលទ្ធផលនៃការអនុវត្តបាន និងបញ្ហាប្រឈមនានា ដែលជាកត្តាផលជះទៅលើការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សានេះ។ តាមរយៈលទ្ធផលនៃការសិក្សានេះ សេចក្តីសន្និដ្ឋានមួយត្រូវបានរកឃើញដើម្បីបានជាមូលដ្ឋានក្នុងការដាក់ចេញជាអនុសាសន៍ និងសំណូមពរជូនទៅភាគីពាក់ព័ន្ធសម្រាប់អនុវត្ត។ ការរកឃើញដែលរំពឹងទុកពីការសិក្សានេះឆ្លុះបញ្ចាំងពីស្ថានភាពនា

ពេលបច្ចុប្បន្ន ដូចជាធនធាន ដំណើរការ និងលទ្ធផលនៃការអន្តរាគមន៍របស់កម្មវិធីសមមូល ព្រមទាំងកំណត់គម្លាត ឬចំណុចខ្សោយមួយចំនួនដែលអាចមាននៅក្នុងដំណើរការអនុវត្ត និងក្នុងខ្លឹមសារដែលត្រូវបង្រៀន។ អនុសាសន៍មួយចំនួនសម្រាប់គ្រូបង្រៀន និងអ្នកពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗទាំងអស់ដែលចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល អាចត្រូវបានស្នើឡើង ដើម្បីកែលម្អការអនុវត្តកម្មវិធីឱ្យមានប្រសិទ្ធភាព និងប្រសិទ្ធផល ក៏ដូចជាការកែលម្អកម្មវិធីសិក្សា និងខ្លឹមសារ។ ការសិក្សាក៏បានស្នើនូវអនុសាសន៍មួយចំនួនសម្រាប់ការស្រាវជ្រាវនាពេលអនាគតលើប្រធានបទដូចគ្នាដែលទាក់ទងនឹងកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។

១.៦ វិសាលភាព និងដែនកំណត់នៃការស្រាវជ្រាវ

ការសិក្សានេះផ្តោតតែលើកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលកំពុងដំណើរការនៅក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធចំនួន ៦ថ្នាក់ ក្នុងស្រុកក្រុងចំនួន៤ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ។ ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះត្រូវបានប្រើតេស្តដើម្បីវាស់ស្ទង់ចំណេះដឹង ដែលទទួលបានរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធចំនួន ៩៤នាក់ក្នុងការអាន ការសរសេរ ជំនាញគិតលេខ និងចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងការងារនិងការអប់រំសុខភាព ដែលត្រូវបានបង្រៀនក្នុងផ្នែកបីនៃកម្មវិធីសិក្សារបស់កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធគឺ អក្ខរកម្ម(ការអាន ការសរសេរ និងលេខ) ការអប់រំសុខភាព និងជំនាញមុខរបរ។ ទោះបីជាគោលនយោបាយស្តីពីកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ត្រូវបានបង្កើតឡើងរួចហើយនៅក្នុងឆ្នាំ២០០៨ ប៉ុន្តែមានតែកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនៅកម្រិតបឋមសិក្សាប៉ុណ្ណោះ ដែលត្រូវបានគ្រប់គ្រងដោយដៃគូអភិវឌ្ឍន៍ ឬអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលចាប់តាំងពីឆ្នាំ២០១១។ វាមិនទាន់ដល់ឆ្នាំ២០១៤ ដែលរដ្ឋាភិបាលអាចមានថវិកាផ្ទាល់ខ្លួនសម្រាប់គាំទ្រដល់ការអនុវត្តសាកល្បងនៃកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ នៅកម្រិតបឋមសិក្សា។ ចាប់ពីពេលនោះមកកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធត្រូវបានអនុវត្តជាទ្រង់ទ្រាយធំនៅក្នុងប្រទេសដោយរដ្ឋាភិបាល (ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា) និងដៃគូអភិវឌ្ឍន៍នានា។ ប៉ុន្តែការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិនៅតែមិនអាចទៅរួច។ នេះជាហេតុផលដែលការសិក្សាស្រាវជ្រាវត្រូវបានធ្វើឡើងតែលើកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ហើយកំណត់គោលដៅតែអ្នកសិក្សាឆ្នាំទី២ ដែលខ្លះអាចទើបតែចាប់ផ្តើមការសិក្សានៅឆ្នាំ

ទី២ ដោយមិនមានបទពិសោធន៍ ឬឆ្លងកាត់វគ្គសិក្សាឆ្នាំទី១។ គ្រូចំនួន ៦នាក់នៃទីតាំងគំរូ និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ៨នាក់ ក៏ត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកឆ្លើយសំណួរសម្រាប់ការសិក្សានេះផងដែរ។ ការសិក្សានេះគ្របដណ្ដប់តែការដំណើរការ និងលទ្ធផលផ្ទាល់នៃកម្មវិធីទាំង៦ ទាក់ទងនឹងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សា ការយល់ឃើញ អាកប្បកិរិយា និងការអនុវត្តជំនាញ ព្រមទាំងកត្តាសំខាន់ៗមួយចំនួនដែលទាក់ទងយ៉ាងសំខាន់ និងមានឥទ្ធិពលលើលទ្ធផលទាំងនេះ។

១.៧ រចនាសម្ព័ន្ធនៃការស្រាវជ្រាវ

រចនាសម្ព័ន្ធនៃកាសិក្សាស្រាវជ្រាវ ត្រូវបានចែកចេញជា៖

- **ជំពូកទី១៖** សេចក្ដីផ្ដើម ចំណុចត្រូវបង្ហាញរួមមាន៖ ១) **លំនាំបញ្ហា** ផ្ដោតទៅលើកំណែទម្រង់នានាក្នុងវិស័យអប់រំ និងខ្លឹមសារគោលនៃឯកសារទស្សនាទានស្ដីពីការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនិងកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ២) **ចំណោទបញ្ហា** ឆ្លុះបញ្ចាំងពីសារៈសំខាន់នៃប្រធានបទស្រាវជ្រាវ និងឆ្លើយតបទៅនឹងសំណួរស្រាវជ្រាវ ៣) **គោលបំណងនៃការស្រាវជ្រាវ** មានចំនួនពីរ ៤) **សំណួរស្រាវជ្រាវ**គន្លឹះចំនួនពីរ ៥) **សារៈសំខាន់នៃការស្រាវជ្រាវ** ដើម្បីឆ្លុះបញ្ចាំងពីស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ននៃដំណើរការកម្មវិធី និងលទ្ធផលនៃការអនុវត្តកម្មវិធី ព្រមទាំងបញ្ហាប្រឈមដែលជះឥទ្ធិពលដល់ដំណើរការ និងលទ្ធផល ៦) **ដែនកំណត់នៃការស្រាវជ្រាវ** ផ្ដោតទៅស្ថានភាពនៃដំណើរការកម្មវិធី ដែលជះឥទ្ធិពលទៅលើលទ្ធផលនៃការអនុវត្ត និងបញ្ហាប្រឈមដែលអាចកើតមាន។
- **ជំពូកទី២៖** រម្លឹកទ្រឹស្ដី និងគោលការណ៍នានាទាក់ទៅនឹងការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។
- **ជំពូកទី៣៖** បង្ហាញពី វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវ ការវិភាគទិន្នន័យ និងវិភាគទ្រឹស្ដីដោយការឆ្លុះបញ្ចាំលើការអនុវត្តជាក់ស្ដែង។ វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវចំនួន២នឹងត្រូវអនុវត្តគឺ ១)តាមបែបបរិមានវិស័យ និង ២)តាមបែបគុណវិស័យ។

- **ជំពូកទី៤៖** បង្ហាញពីលទ្ធផលស្រាវជ្រាវទៅលើសំណួរស្រាវជ្រាវទាំងពីរប្រភេទ រួចធ្វើការពិភាក្សាទៅលើស្ថានភាពនៃដំណើរការកម្មវិធី លទ្ធផលនៃការអនុវត្តកម្មវិធី និងបញ្ហាប្រឈមនានាក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធី។
- **ជំពូកទី៥៖** សេចក្តីសន្និដ្ឋានលើប្រធានបទតាមរយៈលទ្ធផលនៃការសិក្សា ការដាក់ចេញជាអនុសាសន៍ និងសំណូមពរនានាជូនទៅគ្រប់ភាគីពាក់ព័ន្ធលើការអនុវត្តការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។

ជំពូក២

រំលឹកទ្រឹស្តី

ជំពូកនេះនឹងផ្តល់ព័ត៌មានអំពីប្រវត្តិទូទៅមួយចំនួនអំពីប្រព័ន្ធអប់រំនៅកម្ពុជា ជាពិសេសកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។ ការពិពណ៌នានៅក្នុងជំពូកនេះ ចែកចេញជាបីផ្នែកធំៗ ដែលមើលទៅលើបរិបទនៃការអភិវឌ្ឍន៍ជាតិនិងការអប់រំនៅកម្ពុជា ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនិងកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងក្របខ័ណ្ឌគោលគំណិតនៃដំណើរការកម្មវិធីដែលគ្របដណ្តប់បរិបទគ្រួសារនិងសហគមន៍ និងទិដ្ឋភាពមួយចំនួនដែលស្របជាមួយនឹងទ្រឹស្តីប្រព័ន្ធនិងគំរូតក្កវិជ្ជាក្នុងការអប់រំ រួមទាំងធាតុចូល ដំណើរការ និងលទ្ធផលនៃកម្មវិធី។ គំរូគោលគំណិតនេះនឹងត្រូវបានប្រើជាក្របខ័ណ្ឌសម្រាប់ការសិក្សា ដែលផ្តល់នូវការឆ្លុះបញ្ចាំងមួយចំនួនអំពីគុណភាពនៃកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងប្រសិទ្ធភាពនៃការអនុវត្តរបស់វាហើយនិងដែលវាជាប់ទាក់ទងដល់ការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនៃអន្តរាគមន៍កម្មវិធី។

២.១ និយមន័យពាក្យគន្លឹះ

កម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានកំណត់និយមន័យថា “ជាការអប់រំជម្រើសដែលមានតម្លៃស្មើនឹងកម្មវិធីអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ឬការអប់រំវិជ្ជាជីវៈដែលមានស្រាប់។ តាមទ្រឹស្តី គ្រប់កម្រិត និងអនុវិស័យនៃការអប់រំអាចរួមបញ្ចូលទាំងកម្មវិធីសមមូលក្នុងប្រព័ន្ធ និងក្រៅប្រព័ន្ធ” (UNESCO, 1993)។ យោងតាម UNESCO (1993) កម្មវិធីសមមូលអាចមានចាប់ពីការអប់រំបឋមសិក្សាដល់កម្រិតខ្ពស់ ដូចជាសាកលវិទ្យាល័យ ឬមហាវិទ្យាល័យ ហើយនៅក្នុងប្រទេសមួយចំនួនដែលមិនទាន់ទទួលបានការអប់រំបឋមជាសកល កម្មវិធីសមមូលអាចដំណើរការនៅកម្រិតបឋមសិក្សា។ នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា កម្មវិធីសមមូលសំដៅទៅលើកម្មវិធីមួយក្នុងចំណោមកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលមានតម្លៃស្មើនឹងកម្មវិធីអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។ កម្មវិធីនេះជ្រើសសម្រាំងខ្លឹមសារមានប្រយោជន៍ និងមុខវិជ្ជាសំខាន់ៗពីកម្មវិធីសិក្សាអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ដែលភ្ជាប់ជាមួយជំនាញវិជ្ជាជីវៈ ឬជំនាញមុខរបរ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។

ការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ សំដៅលើការអប់រំដែលមាននៅក្នុងប្រព័ន្ធសាលារៀន មហាវិទ្យាល័យ សាកលវិទ្យាល័យ និងស្ថាប័នអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធផ្សេងទៀត ដែលជាធម្មតាបង្កើតជា «ជណ្តើរ» បន្តនៃការអប់រំពេញ

ម៉ោងសម្រាប់កុមារ និងយុវជន ជាទូទៅចាប់ផ្តើមពីអាយុប្រាំដល់ប្រាំពីរឆ្នាំ និងបន្តរហូតដល់ អាយុ ២០ ឬ ២៥ឆ្នាំ (UNESCO, 1997)។ យោងតាមច្បាប់អប់រំនៅកម្ពុជា ការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ សំដៅដល់ដំណើរការសិក្សាដែលមានលក្ខណៈជាប្រព័ន្ធ និងហ្មត់ចត់ មានរចនាសម្ព័ន្ធរៀបរយ និងតាមលំដាប់ថ្នាក់។ ការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធផ្តល់ឱ្យដោយគ្រឹះស្ថានសិក្សា ដែលមានអាជ្ញាប័ណ្ណអប់រំត្រឹមត្រូវ ឬដែលមានការទទួលស្គាល់គុណភាពអប់រំស្របតាមលក្ខខណ្ឌផ្នែកច្បាប់ និងនីតិវិធីដែលមានចែងក្នុងច្បាប់នេះ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2007)។ នៅក្នុងបរិបទរបស់ប្រទេសកម្ពុជា ការអប់រំចំណេះទូទៅក្នុងប្រព័ន្ធ ជាគោលការណ៍ចាប់ផ្តើមពីអាយុប្រាំមួយឆ្នាំ ឬយ៉ាងហោចណាស់ ៧០ខែនៅកម្រិតបឋមសិក្សា និងបន្តរហូតដល់អាយុ ១៨ឆ្នាំនៅចុងបញ្ចប់នៃថ្នាក់ទី១២ នៃកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2007)។ ក្រោយបញ្ចប់ការសិក្សាពីការអប់រំចំណេះទូទៅ សិស្សអាចបន្តការសិក្សាទៅថ្នាក់ឧត្តមសិក្សា។

ចំណេះដឹងទាក់នឹងមុខរបរ ក្នុងបរិបទនៃប្រទេសកម្ពុជា សំដៅលើខ្លឹមសារនៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សារបស់កម្មវិធីសមមូល ដែលមានបំណងផ្តល់ឱ្យអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល នូវជំនាញសាមញ្ញក្នុងទិដ្ឋភាពជាច្រើនរួមមានដូចជា សិល្បៈ (រាំ និងច្រៀង) គំនូរ វិជ្ជាធ្វើម្ហូប កាត់ដេរ ការងារជួសជុល ដាំដំណាំ (ផ្សិត សណ្តែក ឪឡឹក ស្ពៃក្តោប) ការចិញ្ចឹមសត្វ ដូចជា ត្រី និងជ្រូក (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2012)។

លទ្ធផល ក្នុងការសិក្សានេះ សំដៅលើលទ្ធផលកម្មវិធីផ្ទាល់ទាក់ទងនឹងចំណេះដឹងដូចជា ការអាន ការសរសេរ ការគិតលេខ សុខភាព និងចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងមុខរបរ ដែលធ្វើឱ្យអ្នកសិក្សាបានស្ទាត់ជំនាញ និងបង្កើនលទ្ធផលនៃការចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល និងក្នុងន័យនៃការកើនឡើងនៃអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមានរបស់អ្នកសិក្សាឆ្ពោះទៅរកការរៀនសូត្រ ក៏ដូចជាការអនុវត្តរបស់ពួកគេនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងបរិបទជីវិតពិត។

បំណិនជីវិត ៖ UNECEF (2000) បានកំណត់បំណិនជីវិតថាជា «ជំនាញផ្លូវចិត្ត-សង្គម និងអន្តរបុគ្គល ដែលប្រើក្នុងអន្តរកម្មប្រចាំថ្ងៃ មិនជាក់លាក់ចំពោះការទទួលបានការងារ ឬរកប្រាក់ចំណូល»។ បំណិនជីវិតអាចត្រូវបានបកស្រាយយ៉ាងទូលំទូលាយ ហើយជារឿយៗត្រូវបានសន្មត់រួមបញ្ចូលប្រធានបទដូចជា សុខភាព អនាម័យ សីលធម៌ និងជំនាញវិជ្ជាជីវៈ (UNECEF, 2000)។ ឧទាហរណ៍ខ្លះនៃបំណិន

ជីវិតរួមមាន «ជំនាញការពារ និងការបដិសេធ ការកំណត់គោលដៅ ការសម្រេចចិត្ត និងជំនាញដោះស្រាយ» (UNICEF, ដូចបានលើកឡើងនៅក្នុង UNECEF, 2000)។ ទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតនៃប្រធានបទបំណិនជីវិតអាចបានមកតាមរយៈវគ្គសិក្សាអេដស៍/ជំងឺអេដស៍ ការអប់រំសុខភាព ការដោះស្រាយជម្លោះ និងការអប់រំសន្តិភាព។ កម្មវិធីសិក្សាបំណិនជីវិតផ្តោតលើអាកប្បកិរិយា គុណតម្លៃ និងការផ្លាស់ប្តូរឥរិយាបថ ជាជាងស្វែងរកការផ្តល់ជូនយុវជននូវតួនៃចំណេះដឹងអំពីប្រធានបទ (UNECEF, 2000)។ ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា (2004) កំណត់បំណិនជីវិតថាជា «ជំនាញបញ្ញា បុគ្គល អន្តរបុគ្គល និងវិជ្ជាជីវៈ ដែលអនុញ្ញាតឱ្យធ្វើការសម្រេចចិត្តប្រកបដោយការយល់ដឹង ការប្រាស្រ័យទាក់ទងប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងការដោះស្រាយ និងជំនាញគ្រប់គ្រងខ្លួនឯង ដែលរួមចំណែកដល់ជីវិតដែលមានសុខភាពល្អ និងផលិតភាព» (p. 8) ។ បំណិនជីវិតក៏សំដៅទៅលើចំណេះដឹងដែលផ្តោតលើសុខភាព ការការពារអាហារូបត្ថម្ភ ការយល់ដឹងអំពីកិច្ចការសាធារណៈ និងបរិស្ថាន ជំនាញសង្គម និងទំនាក់ទំនងរបស់អ្នកសិក្សា (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2007)។

អក្ខរកម្ម គឺជាសមត្ថភាពក្នុងការអាននិងសរសេរ។ ជារឿយៗវាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាគោលដៅចម្បងមួយនៃការអប់រំផ្លូវការ (UNECEF, 2000)។

ជំនាញគិតលេខ ត្រូវបានគេស្គាល់ថាជា "អក្ខរកម្មបរិមាណវិស័យ" ដែលរួមបញ្ចូលជំនាញជាច្រើនចាប់ពីនព្វន្ធមូលដ្ឋាន និងតក្កវិជ្ជា រហូតដល់គណិតវិទ្យាកម្រិតខ្ពស់ និងជំនាញទំនាក់ទំនងការបកស្រាយ (Steen, 1999 ដូចបានលើកឡើងនៅក្នុង UNECEF, 2000)។ វាតំណាងឱ្យសមត្ថភាពក្នុងការប្រើជំនាញក្នុងបរិបទផ្សេងៗគ្នា។ (Wehmeier, 2000) កំណត់ជំនាញគិតលេខនៅក្នុងវចនានុក្រម Oxford Advanced Learner's Dictionary ថាជាចំណេះដឹងមូលដ្ឋានដ៏ល្អនៃគណិតវិទ្យា គឺសមត្ថភាពក្នុងការយល់ និងធ្វើការជាមួយលេខ។

ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ សំដៅលើសកម្មភាពអប់រំដែលមានការរៀបចំ និងមាននិរន្តរភាព ដែលមិនសមស្របនឹងនិយមន័យនៃការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។ វាអាចប្រព្រឹត្តទៅទាំងក្នុង និងក្រៅស្ថាប័នអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ហើយឆ្លើយតបចំពោះមនុស្សគ្រប់វ័យ។ វាអាចគ្របដណ្តប់កម្មវិធីអប់រំដើម្បីផ្តល់អក្ខរកម្មសម្រាប់មនុស្ស

ពេញវ័យ ការអប់រំជាមូលដ្ឋានសម្រាប់កុមារនៅក្រៅសាលា បំណិនជីវិត ជំនាញការងារ និងវប្បធម៌ទូទៅ ដោយផ្អែកលើបរិបទរបស់ប្រទេស។ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធមិនចាំបាច់អនុវត្តតាមប្រព័ន្ធ «ជណ្តើរ» ទេ ហើយអាចមានរយៈពេលខុសៗគ្នា និងអាចឬមិនផ្តល់វិញ្ញាបនបត្រដល់ការសិក្សាដែលសម្រេចបាន (UNESCO-IIEP., 2006; UNESCO-UIS, 2012; UNESCO, 1997)។ នៅកម្ពុជា ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ សំដៅលើសកម្មភាពអប់រំដែលបានរៀបចំជាប្រព័ន្ធ និងអនុវត្តក្រៅក្របខ័ណ្ឌអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។ វាផ្តល់កម្មវិធីអប់រំដូចជា អក្ខរកម្ម បំណិនជីវិត ជំនាញការងារ និងការអប់រំជាមូលដ្ឋានសម្រាប់អ្នកដែលមិនអាចចូលរៀននៅសាលារៀនក្នុងប្រព័ន្ធបាន។ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធមានការអប់រំបន្ត និងសមមូល ដែលធានាដល់ការឆ្លងភូមិសិក្សា និងការចូលទៅក្នុងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ឬការអប់រំពេញមួយជីវិត។ អ្នកសិក្សាការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធមានសិទ្ធិស្នើសុំឱ្យមានការវាយតម្លៃ និងធ្វើតេស្តដើម្បីវាយតម្លៃកម្រិតនៃការអប់រំរបស់ពួកគេ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2007) ។

២.២ បរិបទនៃការអភិវឌ្ឍជាតិ និងការអប់រំនៅកម្ពុជា

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា បានដាក់ចេញនូវគោលនយោបាយផ្សេងៗ ដែលផ្តោតលើការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវកំណើន តាមរយៈការអភិវឌ្ឍវិស័យផ្សេងៗ ដូចជាធនធានមនុស្ស កសិកម្ម ទេសចរណ៍ និងវិស័យឧស្សាហកម្ម (UNESCO, 2013a)។ «យុទ្ធសាស្រ្តចតុកោណ» គឺជាមូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់ឯកសារគោលនយោបាយជាតិ ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់រដ្ឋាភិបាលក្នុងការពង្រឹងគោលដៅ ឬសសរស្តម្ភសំខាន់ៗចំនួនបួននៃការអភិវឌ្ឍន៍សេដ្ឋកិច្ចសង្គម ដែលរួមមានកសិកម្ម ហេដ្ឋារចនាសម្ព័ន្ធរូបវន្ត វិស័យឯកជនការងារ និងធនធានមនុស្ស។ អភិបាលកិច្ចល្អគឺជាស្នូលនៃយុទ្ធសាស្រ្តចតុកោណដែលបង្កើតលក្ខខណ្ឌបឋមសម្រាប់ការសម្រេចបាននូវគោលដៅធំៗទាំងបួន (UNESCO, 2013a; រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2014)។ គោលដៅមួយក្នុងចំណោមគោលដៅទាំងបួនត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាចតុកោណទីបួនដែលផ្តោតលើ «ការកសាងសមត្ថភាព និងការអភិវឌ្ឍធនធានមនុស្ស» ដែលរដ្ឋាភិបាលចាត់ទុកថាជាអាទិភាពសំខាន់មួយសម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍ជាតិ។

ប្រទេសកម្ពុជាមានទស្សនវិស័យប្រកបដោយមហិច្ឆិតាក្នុងការប្រែក្លាយខ្លួនពីប្រទេស ដែលមានចំណូលមធ្យមកម្រិតទាបទៅជាប្រទេសដែលមានចំណូលមធ្យមកម្រិតខ្ពស់នៅឆ្នាំ២០៣០ និងជាប្រទេសអភិវឌ្ឍន៍ដែលមានប្រាក់ចំណូលខ្ពស់នៅឆ្នាំ២០៥០។ យ៉ាងណាក៏ដោយ ការសម្រេចបាននូវមហិច្ឆិតានេះគឺផ្អែកលើមូលធនមនុស្សប្រកបដោយចំណេះដឹងល្អ និងជំនាញពាក់ព័ន្ធ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2014)។ នេះហើយជាមូលហេតុដែលរដ្ឋាភិបាលបានដាក់បញ្ចូល «ការកសាងសមត្ថភាព និងការអភិវឌ្ឍធនធានមនុស្ស» ជាវិស័យអាទិភាពមួយក្នុងចំណោមចតុកោណក្នុង «យុទ្ធសាស្ត្រចតុកោណ» ដែលបានដាក់ចេញក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រអភិវឌ្ឍន៍ជាតិ ២០១៤-២០១៨ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2014)។ វិស័យអប់រំបានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍ប្រទេសជាតិ តាមរយៈការកសាង និងអភិវឌ្ឍន៍ធនធានមនុស្ស តាមរយៈការផ្តល់ឱកាសដល់ប្រជាពលរដ្ឋគ្រប់រូបទទួលបានការអប់រំប្រកបដោយគុណភាព និងសេវាកម្មសិក្សាពេញមួយជីវិត។

ការអប់រំក្នុងព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា មានគោលបំណងអភិវឌ្ឍធនធានមនុស្សប្រកបដោយស្មារតីបុគ្គលិកលក្ខណៈ និងឥរិយាបថល្អ តាមរយៈមធ្យោបាយជាច្រើនដូចជា ការបង្រៀន ការបង្រៀនជាប្រព័ន្ធ ការបណ្តុះបណ្តាល ការអនុវត្តន៍ជាក់ស្តែង ការពិសោធន៍ ការសង្កេត ការចែករំលែកបទពិសោធន៍ ធ្វើឱ្យអ្នកសិក្សាទទួលបាន និងអភិវឌ្ឍចំណេះដឹង និងជំនាញប្រកបដោយសមត្ថភាពច្នៃប្រឌិត ទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង និងស្មារតីទទួលខុសត្រូវ។ គោលដៅគឺដើម្បីធានាថាអ្នកសិក្សានឹងទទួលបានចំណេះដឹង ជំនាញ គុណតម្លៃ និងអាកប្បកិរិយាប្រកបដោយសីលធម៌ខ្ពស់ និងការអត់ធ្មត់ ហើយរៀនរស់នៅជាមួយគ្នាដោយសន្តិភាពក្នុងសង្គម។ ដូច្នេះ ការអប់រំត្រូវតម្រង់ទិសឆ្ពោះទៅរកគុណភាពនៅគ្រប់កម្រិត ធានាថាសិស្សានុសិស្សទាំងអស់ដែលបានបញ្ចប់ការសិក្សាពីសាលាមានចំណេះដឹង ជំនាញ មានសីលធម៌ល្អ និងរស់នៅប្រកបដោយគុណភាព។ ការអប់រំអាចឱ្យអ្នកសិក្សាចូលរួមក្នុងសង្គមប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពដោយស្មារតីទទួលខុសត្រូវខ្ពស់។ ជាលទ្ធផលនៃការអប់រំ អ្នកសិក្សាអាចប្រើប្រាស់ចំណេះដឹង និងជំនាញជាមូលដ្ឋានដើម្បីដោះស្រាយបញ្ហាកើតឡើងក្នុងជីវភាពរស់នៅប្រចាំថ្ងៃ ដើម្បីជាប្រយោជន៍ដល់គ្រួសារ សហគមន៍

និងប្រទេសជាតិទាំងមូល។ លើសពីនេះ ការអប់រំជំរុញឱ្យមានការគោរពច្បាប់ និងសិទ្ធិមនុស្ស លើកកម្ពស់ការយល់ដឹងអំពីការអភិរក្សបរិស្ថានធម្មជាតិ ស្រឡាញ់ និងថែរក្សាវប្បធម៌ និងអរិយធម៌។

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា មានចក្ខុវិស័យក្នុងការកសាង និងអភិវឌ្ឍមូលធនមនុស្សប្រកបដោយគុណភាព និងក្រមសីលធម៌ខ្ពស់ ដើម្បីកសាងសង្គមដែលផ្អែកលើចំណេះដឹង និងសង្គមនៃការសិក្សានៅកម្ពុជា។ ដើម្បីសម្រេចបាននូវចក្ខុវិស័យទាំង១០នេះ វាក៏មានបេសកកម្មដឹកនាំ គ្រប់គ្រង និងអភិវឌ្ឍវិស័យអប់រំ យុវជន និងកីឡានៅកម្ពុជា ដែលឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការអភិវឌ្ឍន៍សេដ្ឋកិច្ចសង្គម និងវប្បធម៌របស់ប្រជាពលរដ្ឋ ក៏ដូចជាការដើរតាមការរីកចម្រើនក្នុងតំបន់ និងសកលលោក (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2014)។

យោងតាមច្បាប់អប់រំ ប្រព័ន្ធអប់រំដ៏ទូលំទូលាយ និងតែមួយគត់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា រួមមានការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងការអប់រំមិនផ្លូវការ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2007)។ ការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ សំដៅលើដំណើរការអប់រំដែលមានរចនាសម្ព័ន្ធជាប្រព័ន្ធ និងឋានានុក្រមផ្តល់ការអប់រំតាមរយៈសាលារៀន និងស្ថាប័នអប់រំ។ ការអប់រំចំណេះទូទៅរួមមានការអប់រំបឋមសិក្សាចំនួនប្រាំមួយឆ្នាំចាប់ពីថ្នាក់ទី១ ដល់ថ្នាក់ទី៦ និងប្រាំមួយឆ្នាំនៃការអប់រំមធ្យមសិក្សាចាប់ពីថ្នាក់ទី៧ ដល់ថ្នាក់ទី១២។ ការអប់រំមធ្យមសិក្សាមានពីរកម្រិត៖ កម្រិតមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិរួមមានថ្នាក់ទី៧ ដល់ថ្នាក់ទី៩ និងកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិមានចាប់ពីថ្នាក់ទី១០ ដល់ថ្នាក់ទី១២។ ការអប់រំជាមូលដ្ឋាននៅកម្ពុជាគឺមានរយៈពេល៩ឆ្នាំនៃការអប់រំដែលចាប់ផ្តើមពីថ្នាក់ទី១ដល់ថ្នាក់ទី៩នៃការអប់រំចំណេះទូទៅ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2007)។ ការអប់រំមានបីកម្រិត៖ បឋមសិក្សា មធ្យមសិក្សា និងឧត្តមសិក្សា និងការអប់រំពីរប្រភេទ៖ ការអប់រំចំណេះដឹងទូទៅ និងការអប់រំបច្ចេកទេសនិងវិជ្ជាជីវៈ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2007)។ តាមការសង្កេតនេះ ប្រព័ន្ធអប់រំទាំងមូលតាមរយៈការចូលរៀនជាផ្លូវការមានបួនកម្រិតគឺ ការអប់រំមត្តេយ្យសិក្សា បឋមសិក្សា មធ្យមសិក្សា និងឧត្តមសិក្សា (UNESCO, 2013b)។

ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ នៅកម្ពុជា គឺជាសកម្មភាពអប់រំដែលត្រូវបានរៀបចំ និងអនុវត្តជាប្រព័ន្ធនៅក្រៅក្របខណ្ឌនៃប្រព័ន្ធអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2007) ដើម្បីផ្តល់ឱកាសសិក្សាសម្រាប់

អ្នកដែលមិនមានលទ្ធភាពចូលរៀនក្នុងប្រព័ន្ធ រួមទាំងអ្នកដែលបោះបង់ការសិក្សាពីសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ព្រមទាំងកុមារ និងយុវជនក្រៅសាលា។ អន្តរាគមន៍ក្នុងការជួយកុមារ និងយុវជនក្រៅសាលាឱ្យទទួលបានការអប់រំ គឺផ្តល់ឱកាសសិក្សាដល់ពួកគេតាមរយៈការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។ កុមារដែលបានបោះបង់ការសិក្សានៅសាលាបឋមសិក្សាក៏ទទួលបានឱកាសទីពីរ ដើម្បីត្រឡប់ទៅសាលារៀនវិញប្រសិនបើពួកគេឆ្លងកាត់កម្មវិធីអប់រំក្រៅផ្លូវការដូចជាកម្មវិធីសមមូល។ ផ្នែកខាងក្រោមនឹងផ្តល់ព័ត៌មានលម្អិតបន្ថែមអំពីការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងជាពិសេសអំពីកម្មវិធីសមមូល។

២.៣ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ (NFE) និងកម្មវិធីសមមូល (EP)

ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ត្រូវបានទទួលស្គាល់ថាជាប្រព័ន្ធផ្លូវការមួយដូចគ្នានឹងប្រព័ន្ធអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2002) ព្រោះវាមានទម្រង់ផ្សេងៗគ្នា និងធ្វើសកម្មភាពពហុវិស័យ។ ការលុបបំបាត់អក្ខរកម្ម និងការអប់រំបំពេញវិជ្ជាតាមរយៈការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក្នុងកំឡុងឆ្នាំ 1979 – 1988 បានផ្តល់លទ្ធផលល្អ និងគួរឱ្យកត់សម្គាល់ ប៉ុន្តែបានក្លាយទៅជាអសកម្មចាប់តាំងពីពេលនោះមក (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2002) ។ បច្ចុប្បន្ននេះ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ បានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការរួមចំណែកក្នុងការសម្រេចបាននូវគោលបំណងគោលនយោបាយអប់រំជាតិ ដូចដែលបានលើកឡើងនៅក្នុងផែនការយុទ្ធសាស្ត្រអប់រំ (ESP)។ ដូច្នេះ គោលដៅ និងអាណត្តិរបស់ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនៅកម្ពុជា មិនមែនបង្កើតប្រព័ន្ធមួយស្របទៅនឹងប្រព័ន្ធអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធនោះទេ។ ផ្ទុយទៅវិញ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងនាមជាដៃគូជាមួយប្រព័ន្ធអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ដើម្បីសម្រេចបាននូវគោលដៅរួមនៃការអប់រំសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា។ ក្រសួងពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត និងអង្គការសង្គមស៊ីវិលក៏ផ្តល់សេវាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដើម្បីធានាថាកុមារ និងមនុស្សពេញវ័យទាំងអស់យល់អំពីសិទ្ធិរបស់ពួកគេចំពោះការអប់រំជាមូលដ្ឋាន និងជួយពួកគេឱ្យប្រសើរឡើងនូវចំណេះដឹង ជំនាញ និងឥរិយាបថដែលនាំទៅដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ជាតិ ការកាត់បន្ថយភាពក្រីក្រ ការលុបបំបាត់ការរើសអើង និងការលើកកម្ពស់លទ្ធិប្រជាធិបតេយ្យ។ លើសពីនេះ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក៏មានគោលបំណងផ្តល់ឱកាសដល់កុមារ យុវជន និងមនុស្សពេញវ័យក្រៅសាលា ដើម្បីទទួលបានការសិក្សាពេញមួយជីវិត ជាពិសេសកុមារដែលរស់នៅក្នុងតំបន់ជួបការលំបាក និងក្រោមការផ្តល់សេវាកម្ម។

ដូចមានរៀបរាប់នៅក្នុងគោលនយោបាយរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2002) ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ គ្របដណ្តប់កម្មវិធីជាច្រើនដូចជា កម្មវិធីអក្ខរកម្ម ក្រោយអក្ខរកម្ម បំពេញវិជ្ជា កម្មវិធីសមមូល កម្មវិធីចូលរៀនឡើងវិញ កម្មវិធីបង្កើនប្រាក់ចំណូលតាមមជ្ឈមណ្ឌលសិក្សាសហគមន៍ (CLC) កម្មវិធីលើកកម្ពស់គុណភាពជីវិត។ កម្មវិធីទាំងអស់នេះមានកម្មវិធីសិក្សាដាច់ដោយឡែក និងវិធីសាស្ត្រសិក្សាខុសៗគ្នា ប៉ុន្តែអាចបត់បែនបានដោយផ្អែកលើក្រុមគោលដៅ (អ្នកសិក្សា) និងចរិកលក្ខណៈរបស់ពួកគេ។

គោលនយោបាយ ស្តីពីកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ត្រូវបានបង្កើតឡើង និងអនុម័តក្នុងឆ្នាំ ២០០៨ ដើម្បីធានាថាប្រជាជនទាំងអស់ដែលរស់នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាត្រូវបានផ្តល់លទ្ធភាពទទួលបានការអប់រំប្រកបដោយគុណភាព និងការសិក្សាពេញមួយជីវិតប្រកបដោយសមធម៌។ កម្មវិធីសមមូល គឺជាកម្មវិធីមួយក្នុងចំណោមកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលផ្តល់ឱកាសសម្រាប់អ្នកដែលបាត់បង់សិទ្ធិទទួលបានការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ជាពិសេសកុមារ យុវជន និងមនុស្សពេញវ័យនៅក្រៅសាលា ដើម្បីបន្តការសិក្សាក្រៅប្រព័ន្ធក្នុងប្រព័ន្ធធម្មតា (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ យន្តការនៃការផ្តល់សេវាសម្រាប់ការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូល រួមមានអគារសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ សាលារៀនបំពេញវិជ្ជា មជ្ឈមណ្ឌលសិក្សាសហគមន៍ រោងចក្រ និងកន្លែងសមរម្យណាមួយសម្រាប់ការរៀន។ លើសពីនេះ ការរៀនសូត្រត្រូវតែមានភាពបត់បែនទៅតាមបរិបទ និងតម្រូវការក្នុងស្រុក (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ វាអាចជំនួសកម្មវិធីអប់រំបំពេញវិជ្ជាដែលមានស្រាប់ និងត្រូវបានកំណត់ថាជាការអប់រំក្រៅម៉ោង និងអាចបត់បែនបានសម្រាប់ការអប់រំបឋមសិក្សា ដោយប្រើវិធីសាស្ត្រសិក្សាដែលអាចបត់បែនបាន។ កម្មវិធីសមមូល គឺជាធាតុផ្សំដ៏សំខាន់មួយនៃកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាយន្តការក្នុងការផ្តល់ក្តីសង្ឃឹម និងឱកាសថ្មីសម្រាប់ប្រជាពលរដ្ឋទាំងអស់ ដែលមិនមានលទ្ធភាពទទួលបានការសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធដើម្បីបន្តការសិក្សារបស់ពួកគេ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008, 2013)។

ទោះបីជាគោលនយោបាយនេះត្រូវបានបង្កើតឡើងតាំងពីឆ្នាំ២០០៨ ក៏ដោយ ប៉ុន្តែការអនុវត្តមិនទាន់អាចសម្រេចបានរហូតដល់ឆ្នាំ២០១១។ ទោះជាយ៉ាងណា ចាប់ពីឆ្នាំ២០១១ ដល់ឆ្នាំ២០១៣ មានតែ

ដៃគូអភិវឌ្ឍន៍ និងអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាលក្នុងស្រុកមួយចំនួនប៉ុណ្ណោះដែលអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សា ព្រោះរដ្ឋាភិបាលនៅតែខ្វះខាតថវិកាដើម្បីគាំទ្រដំណើរការកម្មវិធី។ ក្នុងឆ្នាំ២០១៤ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា (MoEYS) បានចាប់ផ្តើមសាកល្បងកម្មវិធីដោយប្រើថវិកា PB។ ដូច្នេះ កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុង ១៥រាជធានីខេត្ត ចាប់តាំងពីឆ្នាំ២០១៥ ដោយទាំងរដ្ឋាភិបាល (MoEYS) និងដៃគូអភិវឌ្ឍន៍។ កម្មវិធីសិក្សានៃកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សា គឺមានតម្លៃស្មើនឹងកម្មវិធីសិក្សាធម្មតាចាប់ពីថ្នាក់ទី៣ ដល់ថ្នាក់ទី៦ នៃការអប់រំបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មានតែកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាប៉ុណ្ណោះដែលកំពុងដំណើរការ ខណៈដែលកម្មវិធីសមមូលសម្រាប់កម្រិតមធ្យមសិក្សាមិនទាន់ត្រូវបានអនុវត្ត (នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ, 2015b)។

កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សា ត្រូវបានរៀបចំឡើងសម្រាប់កុមារនៅក្រៅសាលា កុមារធ្វើការ កុមារតាមចិញ្ចើមផ្លូវ កុមារធ្វើការតាមផ្ទះ កុមារបោះបង់ការសិក្សា អ្នកបានបញ្ចប់អក្ខរកម្ម កុមារជនជាតិភាគតិច កុមារមកពីគ្រួសារក្រីក្រ និងក្រុមជួបការលំបាក (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2013)។ កម្មវិធីនេះមានគោលបំណងជាពិសេសក្នុងការជួយកុមារដែលមិនអាចចូលរៀននៅសាលារៀនក្នុងប្រព័ន្ធឱ្យមានលទ្ធភាពចូលរៀនតាមរយៈយន្តការនៃការរៀនសូត្រ ដែលអាចបត់បែនបានជាមួយនឹងរយៈពេលខ្លី ប៉ុន្តែមានវិញ្ញាបនបត្រសមមូលទៅនឹងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។ ជាទូទៅ កម្មវិធីនេះគឺមានតម្លៃស្មើនឹងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធមិនត្រឹមតែនៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សា និងវិញ្ញាបនបត្រប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងទាក់ទងនឹងការកសាង និងអភិវឌ្ឍសមត្ថភាព (ការបណ្តុះបណ្តាលបុគ្គលិក និងគ្រូបង្រៀន) គោលនយោបាយ យន្តការបញ្ជូន ដំណើរការបង្រៀន-រៀន ការគ្រប់គ្រង ការត្រួតពិនិត្យតាមដាននិងការវាយតម្លៃកម្មវិធី ការវាយតម្លៃការសិក្សា និងគុណវុឌ្ឍិ (UNESCO, 2006, 2012) ។

នៅកម្ពុជា កម្មវិធីសមមូលនៅកម្រិតបឋមសិក្សាត្រូវបានកំណត់ថាជាកម្មវិធីអប់រំបន្តដែលមានប្រយោជន៍ សម្រាប់កុមារដែលមិនមានពេលគ្រប់គ្រាន់ ដើម្បីចូលរៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធរយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំ ប៉ុន្តែចង់បន្តការសិក្សាដើម្បីទទួលបានវិញ្ញាបនបត្រសមមូលដោយមិនប៉ះពាល់ដល់ពេលវេលាដើម្បីជួយគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សា ដែលផ្តល់ដោយក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

កំណត់គោលដៅលើកុមារដែលបោះបង់ការសិក្សានៅសាលាបឋមសិក្សា និងកុមារក្រៅសាលា ដែលមានអាយុចាប់ពី ១២ឆ្នាំឡើងទៅ ដែលបានបញ្ចប់អក្ខរកម្ម ឬយ៉ាងហោចណាស់ថ្នាក់ទី៣ នៃសាលារៀនក្នុងប្រព័ន្ធ ហើយដែលមិនមានលទ្ធភាពចូលសាលារៀនក្នុងប្រព័ន្ធ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ គោលបំណងកម្មវិធីសិក្សារបស់កម្មវិធីសមមូល មានខ្លឹមសារសំខាន់ពីរគឺ ៧០%នៃខ្លឹមសារកម្មវិធីសមមូលផ្តោតលើខ្លឹមសារសិក្សាដែលបានជ្រើសរើសពីកម្មវិធីសិក្សានៃការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ និង30%នៃខ្លឹមសារផ្តោតលើបំណិនជីវិត (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ មានឯកសារគោលនយោបាយ និងច្បាប់ដែលមានស្រាប់មួយចំនួនទាក់ទងនឹងការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងកម្មវិធីសមមូល ដូចជាច្បាប់អប់រំ គោលនយោបាយអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងគោលនយោបាយស្តីពីកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។ គោលនយោបាយជាក់លាក់តែមួយគត់សម្រាប់ការគាំទ្រ និងការផ្តល់កម្មវិធីសមមូល គឺគោលនយោបាយស្តីពីកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលលើកទឹកចិត្តដល់ការអនុវត្តកម្មវិធី។ ការលើកកម្ពស់ពង្រឹង និងការពង្រីកការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ត្រូវបានឆ្លុះបញ្ចាំងនៅក្នុងឯកសារគោលនយោបាយជាច្រើន។

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាកំណត់ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធជាប្រព័ន្ធអប់រំផ្លូវការមួយ ដែលរួមចំណែកដល់ការសម្រេចបាននូវគោលដៅនៃការអប់រំសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា (EFA) និងផ្តល់ឱកាសសិក្សាពេញមួយជីវិតសម្រាប់ទាំងអស់គ្នា (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2002)។ ទោះបីជាគោលដៅ និងអាណត្តិរបស់ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនៅកម្ពុជា មិនមែនដើម្បីបង្កើតប្រព័ន្ធមួយស្របទៅនឹងប្រព័ន្ធអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធក៏ដោយ វាត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការថាជាប្រព័ន្ធធម្មតា (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2002) ហើយកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក៏នឹងផ្តល់ផងដែរនូវវិញ្ញាបនបត្រ ដែលមានតម្លៃស្មើនឹងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធសម្រាប់អ្នកសិក្សាដែលប្រឡងជាប់ និងបញ្ចប់កម្មវិធី (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ ចំណែកឯ (UNESCO, 2012) ប្រកែកថា កម្មវិធីសមមូល បានផ្តល់នូវប្រព័ន្ធអប់រំស្របគ្នា ដែលត្រូវការអ្នកអនុវត្តដែលមានកម្រិតខ្ពស់នៃសមត្ថភាព។

តាមរយៈការប្តេជ្ញាចិត្តថ្នាក់ជាតិ កម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធមួយចំនួនត្រូវបានបង្កើតឡើង ចាប់ផ្តើម និងអនុវត្ត ដើម្បីបម្រើតម្រូវការសិក្សារបស់ប្រជាពលរដ្ឋ ដែលមិនមានលទ្ធភាពទទួលបានការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។

យោងតាមគោលនយោបាយស្តីពីការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ កម្មវិធីសិក្សាជាច្រើនប្រភេទសម្រាប់កម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក៏ត្រូវបានបង្កើតឡើង និងប្រើប្រាស់ផងដែរ។ កម្មវិធីសមមូល គឺជាសមាសភាពមួយនៃកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលមាននៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សាសម្រាប់ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2002)។ ចាប់តាំងពីឆ្នាំ២០០៨មក រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជាបានទទួលស្គាល់កម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធថាជាកម្មវិធីផ្លូវការ និងអាចបត់បែនបាន ដែលមានតម្លៃស្មើនឹងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008) ហើយក៏បានពន្លឿនការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលផងដែរ។ ដូចដែលបានរៀបរាប់នៅក្នុងគោលនយោបាយ កម្មវិធីសមមូលមានបីកម្រិត៖ កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាស្មើនឹងបីឆ្នាំនៃការអប់រំបឋមសិក្សាពីថ្នាក់ទី៤ ដល់ថ្នាក់ទី៦ កម្មវិធីសមមូលមធ្យមសិក្សាបឋមសិក្សាស្មើនឹងបីឆ្នាំនៃការអប់រំមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ និងកម្មវិធីសមមូលមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិស្មើនឹងបីឆ្នាំនៃការអប់រំមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ កម្រិតនីមួយៗនៃកម្មវិធីសមមូល មានរយៈពេល ២ឆ្នាំ ដូច្នេះ ការបញ្ចប់កម្មវិធីសមមូល ៦ឆ្នាំគឺស្មើនឹងការបញ្ចប់ថ្នាក់ទី១២ នៃសាលារៀនក្នុងប្រព័ន្ធ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មានតែកម្មវិធីបឋមសិក្សាប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានអនុវត្តនៅទូទាំងប្រទេស។

ការវាយតម្លៃលទ្ធផលនៃការសិក្សារបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល នៅចុងបញ្ចប់នៃកម្មវិធី ត្រូវបានធ្វើឡើងតាមរយៈការប្រលងបញ្ចប់ឆ្នាំទី២ ដែលរៀបចំដោយក្រុមគ្រប់គ្រងកម្មវិធីសមមូល ដោយមានការយល់ព្រមពីការិយាល័យអប់រំយុវជននិងកីឡាស្រុកក្រុង និងមន្ទីរអប់រំយុវជននិងកីឡារាជធានីខេត្ត និងការសម្របសម្រួល ព្រមទាំងការណែនាំរបស់នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងនាយកដ្ឋានរបស់ក្រសួងពាក់ព័ន្ធផ្សេងទៀត (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2013)។ យោងតាមគោលការណ៍ណែនាំ សិស្សដែលបានបញ្ចប់ថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សា ហើយនៅតែស្ថិតក្នុងវ័យសិក្សា នឹងអាចផ្ទេរ និងចុះឈ្មោះចូលរៀននៅថ្នាក់ទី៧ នៃអនុវិទ្យាល័យក្នុងប្រព័ន្ធ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2013)។ សិស្សដែលបានបញ្ចប់ការសិក្សាឆ្នាំទី២ នៃកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាដោយជោគជ័យ ត្រូវបានពិចារណា ឬបញ្ជាក់ឱ្យមានកម្រិតសមមូលទៅនឹងសិស្សទូទៅដែលបានបញ្ចប់ថ្នាក់ទី៦ នៃសាលាបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ។ កម្រិតសមិទ្ធិផល

នេះអាចត្រូវបានវាស់វែងតាមរយៈការវាយតម្លៃថ្នាក់រៀន ដែលត្រូវបានគេស្គាល់ថាជាការធ្វើតេស្តធមាស ដែលភាគច្រើនធ្វើឡើងដោយគ្រូកម្មវិធីសមមូល។

២.៤ ក្របខណ្ឌគោលគំនិត

ផ្នែកនៃក្របខ័ណ្ឌគោលគំនិតនេះនឹងពិភាក្សា និងផ្តល់ព័ត៌មានលម្អិតបន្ថែមអំពីកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សា តាមរយៈការវិភាគស៊ីជម្រៅនៃធាតុមួយចំនួនដែលទាក់ទងទៅនឹងទ្រឹស្តីប្រព័ន្ធក្នុងការអប់រំ រួមទាំងធាតុចូល ដំណើរការ ធាតុចេញ និងលទ្ធផលនៃកម្មវិធី។ ទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀតដូចជា សាវតាររបស់អ្នកសិក្សា និងបរិបទទាក់ទងនឹងបរិយាកាសនៅផ្ទះ និងការគាំទ្រពីគ្រួសារ ក៏ដូចជាការចូលរួមរបស់សហគមន៍ក៏ត្រូវបានរួមបញ្ចូលនៅក្នុងក្របខ័ណ្ឌផងដែរ។

ការរំលឹកទ្រឹស្តីនៅក្នុងផ្នែកនេះ វាស្របទៅនឹងគំរូតក្កវិជ្ជាជាគ្រោង សម្រាប់ការសិក្សាស្រាវជ្រាវ ហើយពិភាក្សាអំពីទិដ្ឋភាពមួយចំនួនដែលជាធាតុផ្សំសំខាន់នៃគំរូនេះ។ ទិដ្ឋភាពទាំងនេះរួមមានធាតុចូល ដំណើរការ និងលទ្ធផលនៃកម្មវិធី។ កត្តាបរិបទដូចជាបរិបទគ្រួសារ និងសហគមន៍ក៏ត្រូវបានពិចារណា និងរួមបញ្ចូលនៅក្នុងគ្រោងនេះផងដែរ។ ជាគោលការណ៍ គំរូតក្កវិជ្ជាពិពណ៌នាអំពីរបៀបដែលកម្មវិធី ដំណើរការ និងលទ្ធផលដែលកម្មវិធីនឹងសម្រេចបាន (W.K. Kellogg, 2004)។ ដូច្នេះ គំរូដែលបានកែសម្រួលនឹងត្រូវបានប្រើជាគ្រោងសម្រាប់ការសិក្សាស្រាវជ្រាវបច្ចុប្បន្ននេះ ហើយធាតុទាំងអស់របស់វាពីធាតុចូលទៅលទ្ធផលនឹងក្លាយទៅជាចំណុចសំខាន់ដែលត្រូវពិចារណា និងពិភាក្សា ដោយផ្តល់នូវការឆ្លុះបញ្ចាំងពីប្រសិទ្ធភាព និងគុណភាពនៃអន្តរាគមន៍កម្មវិធីសមមូល។ លើសពីនេះ គំរូនេះក៏ត្រូវបានកែសម្រួលពីគ្រោង ដូចដែលបានរចនាក្នុងរបាយការណ៍ត្រួតពិនិត្យសកលឆ្នាំ ២០០៥ “ក្របខណ្ឌ UNESCO សម្រាប់ការយល់ដឹងអំពីគុណភាពអប់រំ” (UNESCO, 2004) ដែលសង្កត់ធ្ងន់លើកត្តាសំខាន់ៗចំនួនប្រាំដែលមានឥទ្ធិពលលើគុណភាពអប់រំ ពោលគឺបរិបទ ចរិកលក្ខណៈរបស់អ្នកសិក្សា ធាតុចូល ការបង្រៀន និងការរៀន និងលទ្ធផល។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្របខណ្ឌដែលបានរចនានៅក្នុងផ្នែកនេះមិនធ្វើតាមទាំងស្រុងនូវក្របខ័ណ្ឌទូលំទូលាយរបស់អង្គការយូណេស្កូ ដែលផ្តោតលើការអប់រំជាទូទៅនោះទេ ផ្ទុយទៅវិញវាត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីសិក្សា និងផ្តោតជាពិសេសលើកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅ

ប្រព័ន្ធនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា។ ហេតុដូច្នេះ ក្របខ័ណ្ឌគោលគំនិតនៃដំណើរការកម្មវិធីសមមូលត្រូវបានបង្កើតឡើងពីការរួមបញ្ចូលគ្នានៃគំរូតក្កវិជ្ជា និងក្របខ័ណ្ឌអង្គការយូណេស្កូ ដើម្បីដឹកនាំការសិក្សានេះ។

W.K. Kellogg (2004) សំដៅលើគំរូតក្កវិជ្ជាជាឧបករណ៍សិក្សា និងគ្រប់គ្រងសម្រាប់ការធ្វើផែនការ និងការវាយតម្លៃកម្មវិធី។ ពាក្យ "គំរូតក្កវិជ្ជា" ត្រូវបានគេប្រើជាញឹកញាប់ផ្លាស់ប្តូរគ្នាជាមួយពាក្យ "ទ្រឹស្តីកម្មវិធី"។ គំរូទូទៅគ្របដណ្តប់លើធាតុសំខាន់ៗចំនួនប្រាំ៖ ធាតុចូល ដំណើរការ ធាតុចេញ លទ្ធផល និងផលប៉ះពាល់។ ធាតុចូល គឺជាធនធានដែលត្រូវការដើម្បីគាំទ្រដល់ការអនុវត្តកម្មវិធី។ ដំណើរការ គឺជាសកម្មភាពចាំបាច់ដើម្បីផលិតធាតុចេញកម្មវិធី។ ធាតុចេញ គឺជាផលិតផលផ្ទាល់ ទំនិញ និងសេវាកម្មនៃសកម្មភាពកម្មវិធី ផ្តល់ជូនអ្នកទទួលផលនៃកម្មវិធី។ លទ្ធផលគឺជាការផ្លាស់ប្តូរនៃចំណេះដឹង អាកប្បកិរិយា ឥរិយាបថ ជំនាញ និងស្ថានភាពរបស់អ្នកចូលរួមកម្មវិធី ឬអ្នកទទួលផល។ ផលប៉ះពាល់គឺជាលទ្ធផលរយៈពេលវែងដែលសម្រេចបានក្នុងរយៈពេលពី ៧ ទៅ ១០ឆ្នាំ។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ក្របខណ្ឌគោលគំនិតនៃការសិក្សានេះនឹងមិនមើលទៅលើផលប៉ះពាល់រយៈពេលវែងនៃកម្មវិធីសមមូលទេ ហើយរួមបញ្ចូលគ្នានូវធាតុចេញ និងលទ្ធផលទៅជាគោលគំនិតតែមួយដែលជាលទ្ធផលផ្ទាល់ ដែលក្រោយមកត្រូវបានគេហៅផងដែរថាជាលទ្ធផលកម្មវិធីនៅក្នុងការសិក្សានេះ។ ដូច្នេះ ក្របខណ្ឌនេះពិចារណាកម្មវិធីដោយពិនិត្យមើលទិដ្ឋភាពសំខាន់ៗជាក់លាក់ចំនួនប្រាំ រួមទាំងប្រវត្តិអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល បរិបទ (បរិបទផ្ទះ ឬគ្រួសារ និងសហគមន៍) ធាតុចូល ដំណើរការ និងធាតុចេញ/លទ្ធផល។ ទីមួយ ប្រវត្តិរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដូចជាចំណេះដឹងអាទិភាព និងបរិបទបុគ្គលរបស់អ្នកសិក្សាត្រូវបានពិចារណា។ ទីពីរ បរិបទដែលគ្របដណ្តប់លើធាតុមួយចំនួនដូចជាបរិយាកាសសិក្សាតាមផ្ទះរបស់អ្នកសិក្សា និងការជួយគាំទ្រពីគ្រួសារ ក៏ដូចជាការចូលរួមរបស់សហគមន៍ត្រូវបានពិនិត្យ។ ទីបី ធាតុចូលរបស់កម្មវិធី សំដៅដល់ធនធានត្រូវបានបង្ហាញដោយសង្កត់ធ្ងន់លើកត្តាសំខាន់ៗមួយចំនួន ដែលចាំបាច់សម្រាប់ដំណើរការកម្មវិធីជោគជ័យ រួមទាំងកម្មវិធីសិក្សា និងសម្ភារៈបង្រៀននិងរៀន សម្ភារៈបរិក្ខារ គ្រូបង្រៀននិងក្រុមការងារកម្មវិធិសមមូល និងភាពគ្រប់គ្រាន់នៃថវិកាប្រតិបត្តិការ។ ទីបួន ដំណើរការកម្មវិធីត្រូវបានពិភាក្សារួមទាំងការជ្រើសរើស និងការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ បរិយាកាសសិក្សា

ក្នុងថ្នាក់ វិធីសាស្ត្របង្រៀន ឬការអនុវត្តដែលបញ្ជាក់ពីអ្វីដែលកើតនៅក្នុងថ្នាក់រៀន ការគ្រប់គ្រង និងការត្រួតពិនិត្យ និងការវាយតម្លៃការសិក្សាអំពីសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល។ ជាចុងក្រោយ ជាតុចេញ ឬលទ្ធផលរបស់កម្មវិធីពិពណ៌នាអំពីលទ្ធផលរួម ដែលបានមកពីការអន្តរាគមន៍កម្មវិធីសមមូល ដែលរួមមានកម្រិតនៃការអាន ការសរសេរ និងជំនាញលេខ ព្រមទាំងទិដ្ឋភាពមុខងារផ្សេងទៀតដែលទទួលបានដោយអ្នកសិក្សា។ នៅក្នុងការសិក្សានេះ ជាតុចេញ និងលទ្ធផលត្រូវបានកំណត់ជាគោលគំនិតមួយដើម្បីយោងទៅលើលទ្ធផលផ្ទាល់ដែលកើតចេញពីដំណើរការកម្មវិធី។ ដូច្នេះហើយ ពួកវាក៏រួមបញ្ចូលអាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សា ក៏ដូចជាការអនុវត្តរបស់អ្នកសិក្សា និងការប្រើប្រាស់ជំនាញក្នុងការអាន ការសរសេរ ការគណនា និងចំណេះដឹងមុខងារក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។

ដំណើរការកម្មវិធីសមមូល

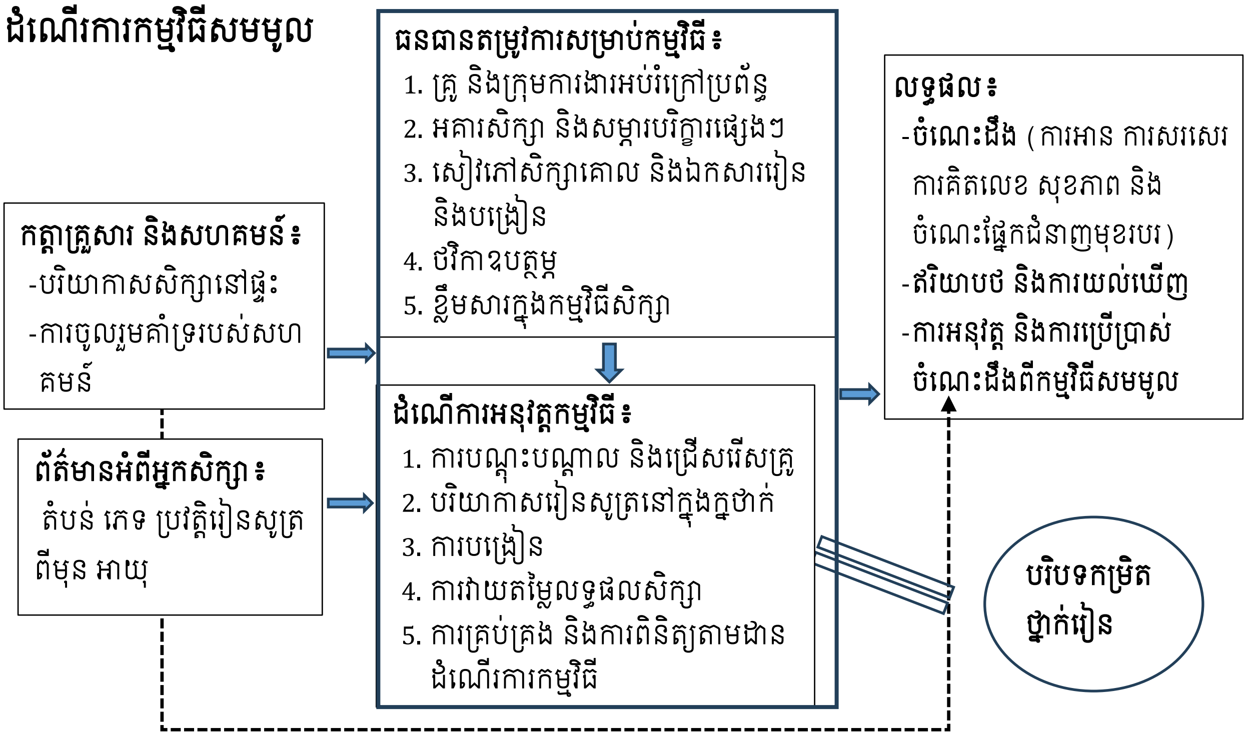

២.៤.១ ប្រវត្តិអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល

សិស្សមកថ្នាក់រៀនជាមួយនឹងលក្ខណៈ និងប្រវត្តិផ្សេងៗគ្នា រួមទាំងសាវតាសេដ្ឋកិច្ចសង្គមចម្រុះ ភេទ អាយុ សុខភាព ទីកន្លែងរស់នៅ ចំណេះដឹង និងបទពិសោធន៍ពីមុន និងទិដ្ឋភាពផ្សេងទៀត ដែលទាំងអស់នេះបង្កើតឱ្យមានវិសមភាពដែលត្រូវតែគិតគូរនៅក្នុងគោលនយោបាយ ដើម្បីបង្កើនគុណភាពអប់រំ (UNESCO, 2004)។ លក្ខណៈកំណត់ផ្សេងគ្នាទាំងនេះអាចប៉ះពាល់ដល់របៀបដែលមនុស្សរៀន ដូច្នេះហើយការវាស់វែងគុណភាពនៃលទ្ធផលសិក្សា ដោយមិនគិតពីភាពខុសគ្នាក្នុងចំណោមអ្នកសិក្សាទំនងជា

នាំឱ្យមានកំហុស និងការយល់ខុស។ (UNESCO, 2012) បដិសេធថា អ្នករៀនកម្មវិធីសមមូល គឺខុសគ្នាពីប្រទេសមួយទៅប្រទេសមួយ។ ប៉ុន្តែជាទូទៅ ពួកគេអាចជាកុមារ និងក្មេងជំទង់ដែលមានអាយុពី ៦ ទៅ ១៧ឆ្នាំដែលមិននៅក្នុងសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬមិនអាចចូលរៀនសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬអ្នកដែលបោះបង់ការសិក្សា។ ក្រុមគោលដៅកម្មវិធីសមមូល ក៏អាចជាមនុស្សពេញវ័យនៅក្រៅសាលា ដែលមានអាយុចាប់ពី ១៧ឆ្នាំឡើងទៅ ដែលមិនអាចចូលរៀនបានដោយសារអាយុរបស់ពួកគេ ក៏ដូចជាអ្នកដែលស្ថិតក្នុងក្រុមជួបការលំបាកផងដែរ (UNESCO, 2012)។

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សា ត្រូវបានរៀបចំឡើងសម្រាប់កុមារនៅក្រៅសាលា កុមារធ្វើការ កុមារធ្វើការតាមផ្ទះ កុមារបោះបង់ការសិក្សា កុមារដែលបានបញ្ចប់អក្ខរកម្ម កុមារជនជាតិភាគតិច និងកុមារមកពីគ្រួសារក្រីក្រ និងក្រុមជួបការលំបាក (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2013)។ កម្មវិធីនេះមានគោលបំណងជួយកុមារ ដែលមិនអាចចូលរៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធឱ្យទទួលបានឱកាសសិក្សាតាមរយៈការរៀនសូត្រ ដែលអាចបត់បែនបានជាមួយនឹងវិញ្ញាបនបត្រសមមូលទៅនឹងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។ ក្រុមគោលដៅរបស់កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាក៏រួមបញ្ចូលផងដែរនូវកុមារ ដែលមិនមានពេលវេលាគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីចូលរៀនរយៈពេលប្រាំមួយឆ្នាំនៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ប៉ុន្តែចង់បន្តការសិក្សាតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល ដោយមិនប៉ះពាល់ដល់ពេលវេលារបស់ពួកគេដើម្បីជួយគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ជាគោលការណ៍ កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាដែលផ្តល់ដោយរដ្ឋាភិបាលកំណត់គោលដៅដល់កុមារដែលមានអាយុចាប់ពី ១២ឆ្នាំឡើងទៅ ដែលបានបញ្ចប់ថ្នាក់អក្ខរកម្ម ឬយ៉ាងហោចណាស់ថ្នាក់ទី៣ នៃសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ និងកុមារក្រៅសាលា ឬបោះបង់ការសិក្សានៅកម្រិតបឋមសិក្សា និងមិនអាចចូលសាលាក្នុងប្រព័ន្ធបាន (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ នៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង កម្មវិធីនេះមិនផ្តោតលើតែកុមារ និងមនុស្សវ័យជំទង់ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានយុវជន និងអ្នកសិក្សាពេញវ័យផងដែរ ហើយពួកគេទាំងអស់សុទ្ធតែមានបទពិសោធន៍សិក្សាចម្រុះគ្នាដែលមកពីបរិបទផ្សេងៗគ្នា។ ភាគច្រើននៃអ្នកសិក្សាគោលដៅគឺជាមនុស្សដែលមានអាយុក្រោម ១៥ឆ្នាំ ហើយនេះបង្ហាញថាកុមារភាគច្រើននៅតែបាត់បង់សិទ្ធិចូលរៀនក្នុងប្រព័ន្ធ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2022)។ ដូច្នេះ ការយល់ដឹង និង

ការវិភាគទៅលើអ្នកសិក្សា និងបទពិសោធន៍ជីវិតរបស់ពួកគេ គឺជាវិធីសាស្ត្របង្រៀន-រៀនស្នូល និងជាធនធានដ៏សម្បូរបែបសម្រាប់ការរៀនសូត្រ (UNESCO, 2012)។

២.៤.២ បរិបទផ្ទះ និងសហគមន៍

បរិបទនៅក្នុងផ្នែកនេះបង្ហាញ និងសង្កត់ធ្ងន់លើកត្តាសំខាន់ពីរដែលទាក់ទងនឹងបរិបទនៅផ្ទះ និងសហគមន៍ដែលកម្មវិធីសមមូលដំណើរការ។ ពួកវាជាធាតុផ្សំនៃកត្តាបរិបទ ដែលអាចទាក់ទងទៅនឹងការអនុវត្តកម្មវិធី និងលទ្ធផល ហើយនោះគឺជាការផ្តោតសំខាន់នៃការសិក្សានេះ។ ក្នុងការសិក្សានេះ បរិបទនៅផ្ទះគ្របដណ្តប់លើបរិយាកាសសិក្សានៅផ្ទះរបស់អ្នកសិក្សា និងការគាំទ្រពីគ្រួសារ ខណៈដែលបរិបទសហគមន៍ពិភាក្សាអំពីការគាំទ្រ និងការចូលរួមរបស់សហគមន៍។

១). បរិយាកាសនៃការរៀននៅផ្ទះ និងការគាំទ្រពីគ្រួសារ

បរិយាកាសសិក្សាតាមផ្ទះ ជាទូទៅសំដៅលើលក្ខខណ្ឌនៅផ្ទះ ដែលជួយអ្នករៀនក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេនៅខាងក្រៅថ្នាក់។ បរិយាកាសនៅផ្ទះនេះក៏ឆ្លុះបញ្ចាំងពីការពិតដែលថាអ្នកសិក្សាមានសៀវភៅអាន ឬសម្ភារៈសិក្សាសម្រាប់អាន និងរៀនដោយខ្លួនឯងនៅផ្ទះផងដែរ (Carron et al., 1989) ចំណែកការគាំទ្រពីគ្រួសារ សំដៅទៅលើការពិតដែលថាអ្នកសិក្សាត្រូវបានលើកទឹកចិត្ត និងគាំទ្រដោយគ្រួសាររបស់ពួកគេឱ្យរៀន និងចូលសាលា។ ទាំងនេះគឺជាកត្តាដែលអាចបង្កើតលក្ខខណ្ឌអំណោយផលសម្រាប់អ្នកសិក្សាក្នុងការផ្តោតអារម្មណ៍ និងធ្វើឱ្យមានការរីកចម្រើនក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេ។ ប្រសិនបើអ្នកសិក្សាស្ថិតក្នុងចំណោមកុមារតូចៗ បរិយាកាសតាមផ្ទះ និងសាវតាគ្រួសារ ដូចជាបរិយាកាសអក្ខរកម្មតាមផ្ទះ (មានសម្ភារៈអាន និងសៀវភៅនៅផ្ទះ) ការអប់រំមាតាបិតា និងការគ្រប់គ្រងរបស់មាតាបិតា (ស្ថានភាពសេដ្ឋកិច្ចសង្គម) ជាទូទៅត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាកត្តាបរិបទមួយផងដែរ ដែលហាក់ដូចជាប៉ះពាល់ដល់លទ្ធផលសិក្សា (Mullis, Martin, Kennedy, et al., 2009; Schulz et al., 2016)។ ការគាំទ្រពីគ្រួសារត្រូវបានចាត់ទុកថាជាធាតុសំខាន់មួយសម្រាប់ការអប់រំប្រកបដោយជោគជ័យ។ ប្រសិនបើអ្នកសិក្សាជាកុមារ កុមារដែលមានសុខភាពល្អដោយមានការគាំទ្រ និងការចូលរួមពីឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេទំនងជាទទួលបានជោគជ័យក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេ (UNECEF, 2000)។ តាមទស្សនៈទាំងនេះ

បរិយាកាសសិក្សាតាមផ្ទះ និងការគាំទ្រពីគ្រួសារគឺជាកត្តាដែលអាចមានមានឥទ្ធិពលលើលទ្ធផលសិក្សារបស់កុមារមិនត្រឹមតែប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងយុវជន និងអ្នកសិក្សាពេញវ័យផងដែរ ហើយមិនត្រឹមតែនៅក្នុងសាលាក្នុងប្រព័ន្ធប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏នៅក្នុងការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធផងដែរ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ចាប់តាំងពីការចាប់ផ្តើមនៃកម្មវិធីសមមូលនៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជាមក មិនទាន់មានរបាយការណ៍ ឬការសិក្សាណាមួយដែលផ្តល់ភស្តុតាងអំពីទំនាក់ទំនងរវាងផ្ទះជាមួយកត្តាដែលទាក់ទងនឹងគ្រួសារ និងសមិទ្ធិផលសិក្សារបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល នៅឡើយទេ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2022; នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ, 2015a)។

២). ការគាំទ្រ និងការចូលរួមរបស់សហគមន៍

យោងតាម UNESCO (2012) សហគមន៍មានដើរតួនាទីសំខាន់ក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូល។ កម្មវិធីសមមូល ជាទូទៅត្រូវការការលើកទឹកចិត្តពីសង្គម និងការតស៊ូមតិដោយសហគមន៍ ដូច្នេះកុមារចេញពីសាលា យុវជន មនុស្សពេញវ័យ និងអ្នកទាំងអស់ដែលចង់បន្តការសិក្សារបស់ពួកគេ អាចទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពីកម្មវិធី។ ការចូលរួមរបស់សហគមន៍មានទម្រង់ផ្សេងៗគ្នាជាច្រើន។ ប្រជាជនក្នុងសហគមន៍អាចចូលរួមដោយការផ្តល់នូវការយល់ដឹង និងចំណេះដឹង ធនធានដូចជាកម្លាំងពលកម្មជាថ្នូរនឹងអាហារ សាច់ប្រាក់ ឬការលើកទឹកចិត្តជាសម្ភារៈផ្សេងទៀត។ ពួកគេអាចត្រូវបានពិគ្រោះយោបល់ ហើយមនុស្សខាងក្រៅ និងអ្នកជំនាញស្តាប់ទស្សនៈរបស់ពួកគេ ហើយកំណត់ទាំងបញ្ហា និងដំណោះស្រាយដោយផ្អែកលើការឆ្លើយតបរបស់មនុស្សក្នុងតំបន់។

នៅក្នុងបរិបទនៃប្រទេសកម្ពុជា ការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សានៅតែប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាដែលនៅសេសសល់ ដូចជាកង្វះការយល់ដឹងអំពីសារៈសំខាន់នៃកម្មវិធីសមមូល និងកង្វះការចូលរួមយ៉ាងសកម្មរបស់អាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន និងសហគមន៍ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2022; នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ, 2015a)។ ប៉ុន្តែរបាយការណ៍របស់រដ្ឋាភិបាលមិនបានផ្តល់ព័ត៌មានលម្អិតអំពីការកម្រិតនៃការចូលរួមរបស់សហគមន៍ទេ។ ការសិក្សាមួយដែលធ្វើឡើងនៅប្រទេសឥណ្ឌូនេស៊ីដោយ (Wamaungo et al., 2010) បានរកឃើញថា សមាជិកសហគមន៍ដែលបានចូលរួមក្នុងកម្មវិធីអប់រំក្រៅ

ប្រព័ន្ធភាគច្រើនមកពីគ្រួសារដែលមានប្រាក់ចំណូលទាប ដែលមិនអាចមានលទ្ធភាពគាំទ្រកូនរបស់ពួកគេឱ្យសិក្សាក្នុងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ និងចង់ឱ្យកូនរបស់ពួកគេទទួលបានការអប់រំសម្រាប់អនាគតល្អ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការសិក្សារបស់ពួកគេបានបង្ហាញថា ការចូលរួមរបស់សហគមន៍ធ្លាក់ជាបីប្រភេទ រួមមាន ការចូលរួមអកម្ម ការចែករំលែកព័ត៌មាន និងការពិគ្រោះយោបល់។ នេះក៏ហាក់ដូចជាបញ្ជាក់ផងដែរថា កម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធកាន់តែស៊ាំជាមួយប្រជាជនទាំងនោះដែលមកពីគ្រួសារក្រីក្រដែលមានប្រវត្តិសេដ្ឋកិច្ចទាប ហើយកម្មវិធីនេះទំនងជាទទួលបានការចាប់អារម្មណ៍ ការចូលរួម និងការគាំទ្រតិចជាងមុន ដូចជាការគាំទ្រផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ និងសម្ភារៈពីសហគមន៍។

២.៤.៣ ធាតុចូលកម្មវិធី

ធាតុចូលកម្មវិធីបង្ហាញពីកត្តាសំខាន់ៗមួយចំនួន ដែលត្រូវបានចាត់ទុកថាជាធាតុចាំបាច់សម្រាប់ការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលដោយជោគជ័យ។ កត្តាទាំងនេះរួមមានគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងគណៈកម្មការគ្រប់គ្រងការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ឬក្រុមការងារ អគារនិងកន្លែងសម្រាប់ប្រតិបត្តិការកម្មវិធីសមមូល ថវិកាគាំទ្រខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សា និងសម្ភារៈសិក្សា។ កត្តាទាំងនេះត្រូវបានគេរំពឹងថានឹងមានទំនាក់ទំនងជាវិជ្ជមានទៅនឹងប្រតិបត្តិការកម្មវិធី។

១). គ្រូកម្មវិធីសមមូល និងគណៈកម្មការគ្រប់គ្រងការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ

គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកសម្របសម្រួលមនុស្សពេញវ័យដែលកំពុងធ្វើការដោយផ្ទាល់ជាមួយអ្នកសិក្សា ហើយយល់ពីតួនាទី និងទំនួលខុសត្រូវរបស់ពួកគេក្នុងនាមជាអ្នកអប់រំពេញវ័យដែលមានមុខងារខុសៗគ្នា (UNESCO, 2012)។ អ្នកសម្របសម្រួលកម្មវិធីសមមូល គឺស្ថិតនៅក្នុងជួរមុខដើម្បីផ្តល់ការគាំទ្រផ្នែកអប់រំសម្រាប់អ្នកសិក្សា ក្រោមទំនួលខុសត្រូវ និងភារកិច្ចរបស់ពួកគេ។ ប៉ុន្តែពួកគេត្រូវមានការបណ្តុះបណ្តាលដើម្បីទទួលបានសមត្ថភាពដើម្បីបំពេញតួនាទីទាំងនេះ។ យោងតាម UNESCO (2012) តួនាទី និងទំនួលខុសត្រូវផ្សេងៗដែលអ្នកសម្របសម្រួលកម្មវិធីសមមូលត្រូវស្វែងយល់ រួមមាន សមត្ថភាពក្នុងការតស៊ូមតិ និងចលនាសង្គម ការជ្រើសរើស និងការលើកទឹកចិត្តអ្នកសិក្សា សមត្ថភាពក្នុងការកំណត់គោលដៅ

សិក្សារបស់អ្នកសិក្សា ដឹកនាំសកម្មភាពក្រុមសិក្សា ការបង្រៀនពីមួយទៅមួយ សមត្ថភាពក្នុងការធ្វើការវាយតម្លៃការសិក្សារបស់អ្នកសិក្សា សមត្ថភាពក្នុងការគ្រប់គ្រងសកម្មភាពសិក្សាដោយខ្លួនឯង សកម្មភាពជាក្រុម និងការធ្វើដំណើរចុះវាល និងការទៅលេងផ្ទះ។ ជាគោលការណ៍ អ្នកសម្របសម្រួលកម្មវិធីសមមូល អាចត្រូវបានចុះកិច្ចសន្យា និងជ្រើសរើសដោយអ្នកផ្តល់សេវាកម្មវិធីសមមូល ពីផ្នែករដ្ឋាភិបាលនៅកម្រិតខ្ពស់ ឬពីដៃគូនានា រួមទាំងវិស័យឯកជន (UNESCO, 2012)។

នៅក្នុងបរិបទនៃប្រទេសកម្ពុជា អ្នកសម្របសម្រួលដែលត្រូវបានគេហៅផងដែរថាជាគ្រូបង្រៀនសម្រាប់កម្មវិធីសមមូល គឺជាគ្រូបង្រៀនកិច្ចសន្យាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។ មនុស្សដែលមានសិទ្ធិត្រូវបានជ្រើសរើសជាគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល សម្រាប់កម្រិតបឋមសិក្សាត្រូវតែមានអាយុចាប់ពី១៨ឆ្នាំឡើងទៅ និងមានយ៉ាងហោចណាស់វិញ្ញាបនបត្រមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ ឬវិញ្ញាបនបត្រដែលមានតម្លៃស្មើ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2013)។ ពួកគេអាចជាគ្រូបង្រៀនដែលកំពុងបង្រៀននៅក្នុងសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬគ្រូបង្រៀនចូលនិវត្តន៍។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ទទួលបានប្រាក់ឧបត្ថម្ភបង្រៀនដូចដែលបានកំណត់ក្នុងអនុក្រឹត្យ ប៉ុន្តែមិនមានឯកសិទ្ធិដូចមន្ត្រីរាជការ ឬគ្រូបង្រៀនចំណេះទូទៅផ្សេងទៀតទេ។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ក៏ទទួលបានវគ្គបណ្តុះបណ្តាលខ្លីស្តីពីវិធីសាស្រ្តបង្រៀន មុនពេលចាប់ផ្តើមបង្រៀននៅក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលរបស់ពួកគេដែរ។ UNESCO (2012) បានស្នើថា អ្នកសម្របសម្រួល ឬគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ត្រូវការការបណ្តុះបណ្តាលប្រកបដោយគុណភាពនៅក្នុងវិធីសាស្រ្តអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ពីព្រោះការអនុវត្តរបស់ពួកគេគឺជាកត្តាកំណត់សំខាន់នៃការរៀនសូត្រប្រកបដោយនិរន្តរភាព និងជោគជ័យ ហើយកង្វះការបណ្តុះបណ្តាល និងចំណេះដឹងពីមុនរបស់ពួកគេអំពីទ្រឹស្តី និងបច្ចេកទេសនៃការអប់រំបានរារាំង និងប៉ះពាល់អវិជ្ជមានដល់ការអនុវត្តរបស់ពួកគេ។ ក្នុងករណីនេះ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ត្រូវតែទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលយ៉ាងត្រឹមត្រូវ និងចូលរួមក្នុងការកសាង និងអភិវឌ្ឍសមត្ថភាព ដើម្បីមានគុណវុឌ្ឍិដែលត្រូវការ ដើម្បីធ្វើជាអ្នកសម្របសម្រួលប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ ទោះបីជាគ្រូ

បង្រៀនជាប់កិច្ចសន្យាកម្មវិធីសមមូលត្រូវតម្រូវឱ្យបញ្ចប់ដោយជោគជ័យ និងសម្រេចបានយ៉ាងហោចណាស់វិញ្ញាបនបត្រអនុវិទ្យាល័យក៏ដោយ ក៏អ្នកដែលបានបញ្ចប់ថ្នាក់បឋមសិក្សាក៏ត្រូវបានជ្រើសរើសបម្រើការដែរ ដោយសារការលំបាកខ្លះក្នុងការស្វែងរកគ្រូកម្មវិធីសមមូលឱ្យស្របតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យនៅកន្លែងខ្លះ និងដោយសារតម្រូវការខ្ពស់ក្នុងមូលដ្ឋាន សម្រាប់ការរៀនសូត្រ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2022)។ ការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនរបស់កម្មវិធីសមមូល អាស្រ័យលើបរិបទជាក់ស្តែង និងក្នុងតំបន់ ប៉ុន្តែការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀន ដែលមានកម្រិតអប់រំទាបវាអាចជះឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានដល់គុណភាពនៃការបង្រៀន (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2022)។

Nilsen and Gustafsson (2016) ក៏បានកត់សម្គាល់ផងដែរថា គុណភាពគ្រូបង្រៀនអាចរួមបញ្ចូលនូវសូចនាករនៃគុណវុឌ្ឍិគ្រូបង្រៀន ជាពិសេសប្រវត្តិនៃការអប់រំរបស់គ្រូបង្រៀន បទពិសោធន៍របស់ពួកគេក្នុងការបង្រៀន និងការចូលរួមក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍វិជ្ជាជីវៈ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ បើប្រៀបធៀបទៅនឹងគ្រូបង្រៀនក្នុងប្រព័ន្ធ គ្រូបង្រៀនគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលទទួលបានប្រាក់កម្រៃទាប បង្រៀនតាមមូលដ្ឋានស្ម័គ្រចិត្ត ខ្វះគុណវុឌ្ឍិផ្លូវការនិងមិនទទួលបានការបណ្តុះបណ្តាលពីមុន និងទទួលបានជំនួយអភិវឌ្ឍន៍វិជ្ជាជីវៈមិនគ្រប់គ្រាន់។ ការពិតដែលគ្រូកម្មវិធីសមមូលមានឋានៈទាបជាង និងខ្វះគុណវុឌ្ឍិបានជះឥទ្ធិពលដល់ការអនុវត្តន៍របស់គ្រូដែរ (UNESCO, 2012)។ យោងតាមអង្គការ UNESCO (2012) "តម្រូវការគុណវុឌ្ឍិ" ឬ "ស្តង់ដារគុណវុឌ្ឍិ" បង្ហាញពីតម្រូវការជាមូលដ្ឋានដែលគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ត្រូវតែមានលក្ខណៈសម្បត្តិគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការងារបង្រៀនរបស់ពួកគេ។ នៅប្រទេសហ្វីលីពីន គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ដែលត្រូវបានពិពណ៌នាថាជា "អ្នកគ្រប់គ្រងការបង្រៀន" ត្រូវតែជាអ្នកកាន់សញ្ញាបត្រ ៤ ឆ្នាំ ដែលមានបទពិសោធន៍ក្នុងការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលត្រូវបានជ្រើសរើសពីក្នុងចំណោមគ្រូបង្រៀនបឋមសិក្សា ឬមធ្យមសិក្សា គ្រូបង្រៀនចូលនិវត្តន៍ និងបុគ្គលិកអភិវឌ្ឍន៍សហគមន៍ដែលមានសមត្ថភាព (UNESCO, 2006, 2010)។ Nilsen and Gustafsson (2016) និង Blömeke et al. (2016) បានអះអាងថា គុណភាពគ្រូ ឬគុណវុឌ្ឍិ រួមទាំងកម្រិតអប់រំរបស់គ្រូ បទពិសោធន៍

បង្រៀន និងការអភិវឌ្ឍន៍វិជ្ជាជីវៈ គឺជាកត្តាកំណត់នៃគុណភាពបង្រៀន និងលទ្ធផលសិស្ស។ Mullis, Martin, Kennedy, et al. (2009) បានយល់ស្របថា លក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គ្រូ ដូចជា ការបណ្តុះបណ្តាល បទពិសោធន៍ និងអាកប្បកិរិយាចំពោះការបង្រៀនរបស់គ្រូ ក៏អាចមានឥទ្ធិពលលើការរៀនសូត្ររបស់សិស្ស និងរួមចំណែកដល់លទ្ធផលសិក្សាផងដែរ។

អ្នកស្រាវជ្រាវជាច្រើននាក់ បានធ្វើការស៊ើបអង្កេតលើឥទ្ធិពលនៃចរិតលក្ខណៈគ្រូបង្រៀន ដូចជា គុណវុឌ្ឍិនៃការអប់រំ និងបទពិសោធន៍នៃការបង្រៀនលើសមិទ្ធិផលសិក្សាសិស្សជាមួយនឹងការរកឃើញផ្សេងៗ។ វាត្រូវបានបង្ហាញថា គ្រូបង្រៀនមានឥទ្ធិពលសំខាន់លើសមិទ្ធផលសិក្សា ពីព្រោះ ពួកគេទទួលខុសត្រូវក្នុងការបកប្រែគោលនយោបាយទៅជាសកម្មភាពតាមរយៈអន្តរកម្មជាមួយអ្នកសិក្សា (Afe, 2001 ដូចបានលើកឡើងនៅក្នុង Kimani et al., 2013)។ កត្តាសំខាន់បំផុតដែលជះឥទ្ធិពលលើការសិក្សារបស់សិស្សគឺគ្រូ (Wright et al., 1997 ដូចបានលើកឡើងនៅក្នុង Kimani et al., 2013) និងបទពិសោធន៍របស់គ្រូ និងគុណវុឌ្ឍិនៃការអប់រំ គឺជាកត្តាចម្បងដែលជះឥទ្ធិពលជាវិជ្ជមានដល់សមិទ្ធិផលសិក្សារបស់សិស្ស (Yala and Wanjohi, 2011; Adeyemi, 2010 ដូចបានលើកឡើងនៅក្នុង Kimani et al., 2013)។

នៅក្នុងប្រទេសកម្ពុជា ដើម្បីធានាបាននូវការគ្រប់គ្រង និងការអនុវត្តកម្មវិធីប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ក្រុមការងារគ្រប់គ្រងកម្មវិធីចាំបាច់ត្រូវបង្កើតឡើងសម្រាប់ការបែងចែកភារកិច្ចនៅកម្រិតផ្សេងៗគ្នា។ ការគ្រប់គ្រងអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធមាន ៤កម្រិត រួមមាន ថ្នាក់ជាតិ ថ្នាក់ខេត្ត ថ្នាក់ស្រុកក្រុង និងថ្នាក់ឃុំសង្កាត់ ឬថ្នាក់មូលដ្ឋាន។ គណៈកម្មការគ្រប់គ្រងអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ឬឃុំសង្កាត់ ដែលជួនកាលហៅថា ក្រុមការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដឹកនាំដោយមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ ត្រូវបានបង្កើតឡើង ដើម្បីគ្រប់គ្រង និងអនុវត្តកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធដោយផ្ទាល់។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ក៏ត្រូវបានរាប់បញ្ចូលជាសមាជិកនៃក្រុមការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនៅថ្នាក់មូលដ្ឋានផងដែរ។ ក្រុមការងារក្នុងតំបន់នេះ ទទួលខុសត្រូវដោយផ្ទាល់ក្នុងការគ្រប់គ្រងរៀបចំ និងផ្តល់កម្មវិធីសមមូល។ ពួកគេដោះស្រាយជាមួយនឹងកិច្ចការមួយចំនួនដូចជាការរៀបចំ

បញ្ជីអ្នកសិក្សា កំណត់ត្រាសិក្សារបស់អ្នកសិក្សា និងតារាងពេលវេលា ទ្រទ្រង់ដំណើរការសិក្សា និងបញ្ជូនរបាយការណ៍ ស្តីពីលទ្ធផលកម្មវិធីទាក់ទងនឹងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សាទៅកាន់ការិយាល័យអប់រំស្រុកក្រុង។

គណៈកម្មាធិការគ្រប់គ្រងអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនៅថ្នាក់ស្រុក ទទួលបន្ទុករៀបចំផែនការ និងជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនកិច្ចសន្យាកម្មវិធីសមមូល ដោយមានការចូលរួមពីក្រុមថ្នាក់ឃុំសង្កាត់ បន្ទាប់មកបញ្ជូនផែនការដែលបានឯកភាពទៅក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា តាមរយៈការិយាល័យអប់រំយុវជននិងកីឡាស្រុកក្រុង និងមន្ទីរអប់រំយុវជននិងកីឡារាជធានីខេត្ត (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2015)។ មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្ត ដើរតួនាទីជាអ្នកសម្របសម្រួល និងបន្តពិភាក្សាជាមួយមន្ទីរមុខងារសាធារណៈខេត្ត មុននឹងបញ្ជូនផែនការដែលបានស្នើនោះទៅក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា។ នៅថ្នាក់ជាតិ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ទទួលបន្ទុករៀបចំសេចក្តីណែនាំស្តីពីនីតិវិធីរៀបចំផែនការ និងការប្រើប្រាស់គ្រូកិច្ចសន្យាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដោយផ្អែកលើផែនការជ្រើសរើសគ្រូកិច្ចសន្យាប្រចាំឆ្នាំ ដែលត្រូវបានអនុម័តក្នុងផែនការថវិកាប្រចាំឆ្នាំរបស់រាជរដ្ឋាភិបាល។

២). អគារ និងសម្ភារបរិក្ខារសម្រាប់ដំណើរការកម្មវិធី

កម្មវិធីសមមូលអាចត្រូវបានផ្តល់ជូន និងអនុវត្តនៅគ្រប់ប្រភេទទីកន្លែង និងតំបន់ដែលសមរម្យសម្រាប់ការរៀន។ ដូច្នេះហើយ កន្លែងដូចជាអគារសិក្សាសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ សាលាបំពេញវិជ្ជា មជ្ឈមណ្ឌលសិក្សាសហគមន៍ រោងចក្រ វត្តអារាម អគារសាសនាផ្សេងទៀត និងមជ្ឈមណ្ឌលបណ្តុះបណ្តាលជាច្រើនប្រភេទ អាចត្រូវបានប្រើប្រាស់សម្រាប់កម្មវិធីសមមូល (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ ថ្នាក់រៀនកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនត្រូវបានបើក និងដំណើរការនៅក្នុងផ្ទះរបស់អ្នកភូមិ ផ្ទះគ្រូ អគារសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ និងវត្តអារាម។ ទោះបីជាទីតាំងសម្រាប់ផ្តល់សេវាកម្មដល់កម្មវិធីសមមូល មានភាពចម្រុះ និងអាចបត់បែនបានក៏ដោយ លក្ខខណ្ឌនៅតែមិនល្អ ដោយសារកង្វះការបែងចែកថវិកា ដើម្បីផ្តល់ការគាំទ្រសម្រាប់អគារ និងសម្ភារៈបរិក្ខារចាំបាច់សម្រាប់ប្រតិបត្តិការកម្មវិធី។ អគារ និងបរិក្ខារល្អ បង្កើតបរិយាកាសសិក្សាល្អ និងមានទំនាក់

ទំនងជាវិជ្ជមានជាមួយដំណើរការបង្រៀន និងរៀន។ មានការសិក្សាមួយចំនួនអំពីទំនាក់ទំនងរវាងទិដ្ឋភាពទាំងនេះ និងប្រសិទ្ធភាពនៃការបង្រៀន។ ការសិក្សាដែលធ្វើឡើងដោយ Likoko et al. (2013) និង Bizimana and Orodho (2014) បានរកឃើញថា ជាទូទៅ ទិដ្ឋភាពនៃបរិយាកាសសិក្សាល្អ រួមទាំងសម្ភារៈបរិក្ខារគ្រប់គ្រាន់ និងសម្ភារៈបង្រៀននិងរៀនអាចបង្កើនប្រសិទ្ធភាពនៃដំណើរការបង្រៀន និងរៀន ដូច្នេះហើយ ការធានានូវធនធានគ្រប់គ្រាន់ និងបរិយាកាសថ្នាក់រៀនល្អ ឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការរបស់គ្រូ និងអ្នកសិក្សា អាចធ្វើឱ្យដំណើរការបង្រៀន និងរៀនប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព និងជោគជ័យ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ កម្មវិធីសមមូលត្រូវបានកំណត់លក្ខណៈជាកម្មវិធីអប់រំជម្រើស ដែលត្រូវបានអនុវត្តមានភាពបត់បែនគ្រប់ពេលវេលា និងគ្រប់ទីកន្លែងនៅក្នុងសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬក្រៅសាលា នៅកន្លែងសមរម្យ និងងាយស្រួលសម្រាប់អ្នកសិក្សា (UNESCO, 2006)។

៣). ការគាំទ្រថវិកាសម្រាប់ដំណើរកម្មវិធី

នៅក្នុងបរិបទនៃប្រទេសកម្ពុជា ថវិកាសម្រាប់កម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សារួមមាន ប្រាក់ឧបត្ថម្ភប្រចាំខែសម្រាប់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលបង្រៀនរយៈពេល១០ខែ និងថវិកាសម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់សម្ភារៈបង្រៀននិងរៀន និងការចំណាយផ្សេងៗទៀត។ យោងតាមអនុក្រឹត្យរបស់រដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា ប្រាក់ឧបត្ថម្ភប្រចាំខែសម្រាប់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល គឺ៦០% នៃប្រាក់បៀវត្សរ៍សរុបរបស់គ្រូបង្រៀនបឋមសិក្សា ដែលទើបចេញថ្មីនៃការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2015)។ លិខិតផ្លូវការអន្តរក្រសួងរវាងក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា និងក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ ក៏បានបែងចែកថវិកាប្រមាណ ១៥០,០០០រៀល ឬ ៣៧,៥ដុល្លារអាមេរិក សម្រាប់សម្ភារៈបង្រៀននិងរៀន និងការចំណាយផ្សេងៗទៀត និងប្រហែល ១១០០០រៀល ឬ ៣ដុល្លារអាមេរិកសម្រាប់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលម្នាក់ៗក្នុងមួយឆ្នាំ (ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ, 2013)។ របាយការណ៍ពីមុនបានបង្ហាញថាថវិកាសម្រាប់ប្រតិបត្តិការ និងការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូល នៅតែមានកម្រិតទាប និងមិនគ្រប់គ្រាន់ ដោយសារការគាំទ្រថវិកាមានកម្រិតសម្រាប់ការអនុវត្តកម្មវិធី

ខេត្តមួយចំនួនមិនអាចទទួលបានថវិកាដើម្បីអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលនោះទេ។ ក្នុងឆ្នាំ២០១៤ ខេត្តចំនួន៧ និងរាជធានីនៃរាជធានីភ្នំពេញបានដំណើរការកម្មវិធីនេះ ហើយក្រោយមកនៅឆ្នាំ២០១៥ ខេត្តចំនួន១៥ និងរាជធានីភ្នំពេញបានដំណើរការកម្មវិធីនេះ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2015; នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ, 2015b)។

ប្រាក់ឧបត្ថម្ភប្រចាំខែដែលផ្តល់សម្រាប់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងថវិកាគាំទ្រសម្រាប់ប្រតិបត្តិការថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ក៏ដូចជាការទិញប៊ិច សៀវភៅកត់ត្រា ឬខ្មៅដៃសម្រាប់អ្នកសិក្សានៅមានកម្រិតទាបនៅឡើយ ដែលបណ្តាលឱ្យការពង្រីក និងការអនុវត្តកម្មវិធីប្រឈមមុខនឹងបញ្ហា (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2015)។ ប្រាក់ឧបត្ថម្ភទាបមិនអាចទាក់ទាញគ្រូដែលបង្កការលំបាកក្នុងការស្វែងរក និងជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលដែលមានសមត្ថភាព។ ភាគច្រើននៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ក៏មកពីគ្រួសារក្រីក្រដែរ ហើយមិនមានការលើកទឹកចិត្ត ឬទម្រង់នៃការគាំទ្របន្ថែមដើម្បីលើកទឹកចិត្តពួកគេទេ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2015)។ ប្រាក់ឧបត្ថម្ភទាប ឬប្រាក់បៀវត្សរ៍ទាបដែលផ្តល់សម្រាប់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល អាចឆ្លុះបញ្ចាំងពីស្ថានភាពបង្រៀនទាប។ នៅពេលដែលស្ថានភាពនៃវិជ្ជាជីវៈគ្រូបង្រៀននៅមានកម្រិតទាប ការជ្រើសរើស និងរក្សាគ្រូបង្រៀនក្នុងវិជ្ជាជីវៈគ្រូបង្រៀនអាចប្រឈមនឹងការលំបាក។ ស្ថានភាពនៃការបង្រៀនកាន់តែប្រសើរគឺទាក់ទងទៅនឹងការលើកទឹកចិត្ត និងការពេញចិត្តការងារដែលជួយកែលម្អការអនុវត្តរបស់គ្រូ និងការរៀនសូត្ររបស់សិស្ស (UNESCO, 2015)។ នៅពេលដែលប្រាក់បៀវត្សរ៍ទាបពេក គ្រូបង្រៀនមិនទទួលបានកម្រៃគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់គ្រួសាររបស់ពួកគេ ហើយជារឿយៗត្រូវធ្វើការងារបន្ថែម ដែលអាចកាត់បន្ថយការប្តេជ្ញាចិត្តរបស់ពួកគេក្នុងការបង្រៀន និងអាចនាំឱ្យអវត្តមាន (UNESCO, 2015)។

៤). ខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សា និងសម្ភារសិក្សា

យោងតាមអង្គការ UNECEF (2000) កម្មវិធីសិក្សាគួរពិចារណាឱ្យបានស៊ីជម្រៅលើផ្នែកស្នូល និងសំខាន់ៗនៃចំណេះដឹង បរិបទ និងបញ្ហាជាក់ស្តែង ក៏ដូចជាការដោះស្រាយបញ្ហាដែល

សង្កត់ធ្ងន់លើការអភិវឌ្ឍជំនាញ និងការទទួលបានចំណេះដឹង។ រចនាសម្ព័ន្ធកម្មវិធីសិក្សាគួរពិចារណាលើបញ្ហាយេនឌ័រ កុមារដែលមានសមត្ថភាព និងសាវតាចម្រុះ ហើយឆ្លើយតបទៅនឹងបញ្ហាដូចជា មេរោគអេដស៍/ជំងឺអេដស៍ និងការដោះស្រាយជម្លោះ។ ភាសាត្រូវបានចាត់ទុកថាជាឧបករណ៍សម្រាប់ការអភិវឌ្ឍន៍សង្គម។ បរិបទជីវិតប្រចាំថ្ងៃ ក៏ត្រូវបានដាក់បញ្ចូលទៅក្នុងសកម្មភាពដែលជំរុញឱ្យមានជំនាញអាន និងសរសេរ។ ការសិក្សារបស់ Furniss & Green, 1993 ដូចដែលបានលើកឡើងនៅក្នុង UNECEF (2000) បានបង្ហាញថា ការផ្តោតទៅលើអក្ខរកម្មត្រូវបានបង្កើតឡើងវាសំខាន់ខ្លាំងណាស់ ពីព្រោះការរៀនភាសាមិនអាចបំបែកចេញពីខ្លឹមសារបានទេ។ បរិបទសិក្សា និងរបៀបវារៈដែលមនុស្សមានសម្រាប់ការរៀនអាន និងសរសេរ មានឥទ្ធិពលយ៉ាងខ្លាំងដល់ការអភិវឌ្ឍន៍ជំនាញអក្ខរកម្ម។ យោងតាម House & Coxford ដូចដែលបានលើកឡើងនៅក្នុង UNECEF (2000) ជំនាញលេខតំណាងឱ្យសមត្ថភាពក្នុងការប្រើប្រាស់ជំនាញជាច្រើនក្នុងបរិបទចម្រុះ ដោយសារលេខគឺមានសារៈសំខាន់ និងចាំបាច់សម្រាប់ជំនាញកម្មវិធីសិក្សាជាច្រើនពីភូមិសាស្ត្រ និងការសិក្សាសង្គម រហូតដល់វិទ្យាសាស្ត្រ និងបណ្តុះបណ្តាលវិជ្ជាជីវៈ។ ជំនាញលេខអាចផ្តល់ឱ្យមនុស្សនូវការគ្រប់គ្រងនៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេបន្ថែមទៀត និងលើកទឹកចិត្តឱ្យមានការចូលរួមកាន់តែមានប្រសិទ្ធភាព នៅក្នុងសហគមន៍ និងប្រទេសនានា ពីព្រោះ ការយល់ដឹងអំពីបញ្ហាទូទៅ ត្រូវការសមត្ថភាពក្នុងការបង្កើតការយល់ដឹងអំពីព័ត៌មានហិរញ្ញវត្ថុ និងបរិមាណ។ យោងតាមអង្គការ UNECEF (2000) ក្នុងគ្រប់ផ្នែកខ្លឹមសារ កម្មវិធីសិក្សាគួរពឹងផ្អែកលើលទ្ធផលសិក្សាដែលបានកំណត់យ៉ាងច្បាស់។ ហើយលទ្ធផលទាំងនេះគួរត្រូវបានតម្រៀបតាមលំដាប់លំដោយ និងសមស្របទៅនឹងថ្នាក់ ឬកម្រិតនៃអ្នកសិក្សា។

២.៤.៤ ដំណើរការកម្មវិធី

ដំណើរការកម្មវិធីសមមូល រួមមានកត្តាសំខាន់ៗចំនួនប្រាំដែលត្រូវពិនិត្យ ក្នុងនោះរួមមាន (១) ការជ្រើសរើស និងការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ (២) បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ ដូចជាទំនាក់ទំនងរវាងអ្នកសិក្សា និងអ្នកសិក្សាជាមួយគ្រូ (៣) ការអនុវត្ត និងវិធីសាស្ត្រដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីអ្វីដែលកើតឡើងនៅក្នុង

ថ្នាក់រៀន និងការអនុវត្តការបង្រៀន (៤) ការវាយតម្លៃលើការសិក្សា និង (៥) ការគ្រប់គ្រង និងការត្រួតពិនិត្យកម្មវិធី។

១). ការជ្រើសរើស និងបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ

ករណីប្រទេសកម្ពុជា មុនពេលកម្មវិធីចាប់ផ្តើម មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តទាំងអស់ដែលទទួលបន្ទុកគ្រប់គ្រងកម្មវិធីនៅក្នុងមូលដ្ឋានរបស់ខ្លួន បានកំណត់ និងជ្រើសរើសអ្នកសិក្សា និងគ្រូបង្រៀនគោលដៅ ដោយមានការសហការពីការិយាល័យអប់រំស្រុក ក្រុង និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំ សង្កាត់។ គ្រូបង្រៀនសម្រាប់កម្មវិធីសមមូល ត្រូវតែជាគ្រូជាប់កិច្ចសន្យាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធដែលត្រូវបានជ្រើសរើស និងធ្វើស្វ័យប្រកាស ដើម្បីដំណើរការថ្នាក់តាមលក្ខខណ្ឌ និងការណែនាំរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា។ គោលការណ៍ណែនាំ និងលិខិតប្រកាសឱ្យប្រើរបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា បានកំណត់លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ និងតម្រូវការសម្រាប់ការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលថា អ្នកដែលមានសិទ្ធិជ្រើសរើសត្រូវមានអាយុចាប់ពី ១៨ឆ្នាំឡើងទៅ ហើយមានយ៉ាងហោចណាស់មានសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ ឬវិញ្ញាបនបត្រដែលមានតម្លៃស្មើ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2013, 2015)។ ពួកគេត្រូវបានជ្រើសរើសពីក្រុមមនុស្សក្នុងចំណោមក្រុមធំៗទាំងបី៖ ១) ប្រជាពលរដ្ឋដែលមានអាយុចាប់ពី ១៨ឆ្នាំឡើងទៅ យ៉ាងហោចណាស់មានសញ្ញាបត្រមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ ឬសញ្ញាបត្រសមមូល។ 2) គ្រូបង្រៀនដែលបច្ចុប្បន្នកំពុងបង្រៀននៅក្នុងសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬ 3) គ្រូបង្រៀនចូលនិវត្តន៍ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2013)។ លើសពីនេះ យោងតាមអនុក្រឹត្យលេខ ២០ ស្តីពីការគ្រប់គ្រង និងការរៀបចំបែងចែកសេវាបង្រៀនអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធរបស់ រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា (2015) ការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀន កម្មវិធីសមមូល ធ្វើឡើងដោយគណៈកម្មាការដឹកនាំដោយមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្ត ដូច្នេះហើយមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តនីមួយៗ គឺជាអ្នកចាត់ចែងក្នុងដំណើរការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនដោយមានការចូលរួមពីតំណាងមកពីមន្ទីរមុខងារសាធារណៈខេត្ត។ ការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនជាប់កិច្ចសន្យាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធត្រូវបានផ្តល់អាទិភាពដល់បេក្ខជនទាំងឡាយ ដែលបច្ចុប្បន្នកំពុង

រស់នៅក្នុងតំបន់ ឬទីតាំង ដែលកម្មវិធីសមមូលត្រូវបានផ្តល់ និងអនុវត្ត។ បេក្ខជនជាស្ត្រី និងពិការក៏ត្រូវបានលើកទឹកចិត្តឱ្យដាក់ពាក្យដើម្បីបង្រៀននៅក្នុងកម្មវិធីសមមូល (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2015) ផងដែរ។

នីតិវិធីនៃការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀន ត្រូវអនុវត្តតាមជំហានទាំងបួនខាងក្រោម។ ទីមួយ មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្ត ត្រូវចេញលិខិតជូនដំណឹងដល់ការិយាល័យអប់រំ យុវជន និងកីឡាស្រុកក្រុង អំពីការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនជាប់កិច្ចសន្យាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធសម្រាប់កម្មវិធីសមមូល។ ទីពីរ បន្ទាប់ពីទទួលបានព័ត៌មានពីមន្ទីរអប់រំខេត្តហើយ ការិយាល័យអប់រំស្រុកក្រុង ត្រូវតែតាមដានការងារនេះ ដោយធ្វើការផ្សព្វផ្សាយដល់គណៈកម្មការគ្រប់គ្រងការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធស្រុកក្រុង និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់។ ទី៣ គណៈកម្មាការគ្រប់គ្រងការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធស្រុកក្រុង ធ្វើការជ្រើសរើសគ្រូកម្មវិធីសមមូល ដែលបំពេញតាមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យមួយក្នុងចំណោមលក្ខណៈវិនិច្ឆ័យទាំងបីដែលបានរៀបរាប់ខាងលើ។ បន្ទាប់ពីការជ្រើសរើសបានបញ្ចប់ គណៈកម្មការគ្រប់គ្រងការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធស្រុកក្រុង នឹងបញ្ជូនបញ្ជីបេក្ខជនគ្រូបង្រៀនដែលបានជ្រើសរើសមកគណៈកម្មការគ្រប់គ្រងការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធខេត្ត ដើម្បីដាក់ស្នើសុំការឯកភាពពីមន្ទីរមុខងារសាធារណៈ។ ជាចុងក្រោយមន្ទីរអប់រំខេត្ត ចេញសេចក្តីប្រកាសដើម្បីទទួលស្គាល់ និងទទួលយកបេក្ខជនដែលត្រូវបានជ្រើសរើសជាគ្រូបង្រៀនជាប់កិច្ចសន្យាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ សម្រាប់កម្មវិធីសមមូល បន្ទាប់ពីទទួលបានការយល់ព្រមពីមន្ទីរមុខងារសាធារណៈខេត្ត (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2013, 2015; រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2015)។ ដូច្នេះការទទួលយកការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនដោយមន្ទីរអប់រំខេត្ត បានប្រកាសបន្ទាប់ពីមន្ទីរអប់រំខេត្ត បានទទួលទម្រង់កិច្ចព្រមព្រៀងពីមន្ទីរមុខងារសាធារណៈខេត្ត។

បន្ទាប់មក គ្រូកម្មវិធីសមមូល ដែលបានជ្រើសរើស ត្រូវទទួលការវគ្គបណ្តុះបណ្តាលខ្លីមួយ មុនពេលចាប់ផ្តើមបង្រៀននៅក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលរបស់ពួកគេ។ វគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូកម្មវិធីស្តីពីវិធីសាស្ត្របង្រៀន និងគរុកោសល្យ ធ្វើឡើងរយៈពេល ១០ថ្ងៃ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា,

2013) ដើម្បីជានាគុណភាពគ្រូបង្រៀន ដែលនាំទៅដល់គុណភាពនៃដំណើរការបង្រៀននិងរៀន និងការអនុវត្តកម្មវិធីប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ យោងតាម UNESCO (2012) ការកសាងសមត្ថភាព និងការបណ្តុះបណ្តាលមានសារៈសំខាន់សម្រាប់ភាពជោគជ័យរបស់កម្មវិធីសមមូល។ លក្ខណៈបត់បែននៃកម្មវិធីសមមូល តម្រូវឱ្យមានកម្រិតខ្ពស់សម្រាប់សមត្ថភាពបុគ្គលិក និងអ្នកអនុវត្តនៅគ្រប់កម្រិតនៃការគ្រប់គ្រង។ កម្មវិធីសមមូល បានផ្តល់នូវប្រព័ន្ធអប់រំស្របគ្នា ដែលតម្រូវឱ្យមានការបណ្តុះបណ្តាល និងជំនាញពិសេស ដែលលើសពីការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។ ការកសាងសមត្ថភាព និងការបណ្តុះបណ្តាល គឺចាំបាច់សម្រាប់ការសម្រេចបាននូវតម្រូវការការងារ និងសមត្ថភាពរបស់បុគ្គលិក។ វគ្គបណ្តុះបណ្តាលនេះគឺទាមទារដើម្បីបុគ្គលិកទទួលបានជំនាញ និងសមត្ថភាពពីអ្នករៀបចំផែនការ រហូតដល់អ្នកសម្របសម្រួលមនុស្សពេញវ័យនៅកម្រិតមូលដ្ឋាន។ Nilsen and Gustafsson (2016) និង (Blömeke et al., 2016) ក៏បានស្នើថា គុណភាពគ្រូបង្រៀនដែលវាស់វែងដោយសូចនាករមួយចំនួនដូចជា ប្រវត្តិអប់រំរបស់គ្រូ កម្រិតនៃបទពិសោធន៍បង្រៀន និងការចូលរួមក្នុងការអភិវឌ្ឍន៍វិជ្ជាជីវៈ គឺជាកត្តាកំណត់គុណភាពនៃការបង្រៀន និងលទ្ធផលសិស្ស។ យោងតាមពួកគេ ការអភិវឌ្ឍន៍វិជ្ជាជីវៈគឺជាកត្តាសំខាន់មួយដើម្បីផលិតគ្រូបង្រៀនដែលមានសមត្ថភាព ក្នុងការធានាគុណភាពបង្រៀន និងសម្រេចបានលទ្ធផលអប់រំ។ UNESCO (2012) ក៏បានប្រើពាក្យ "ការកសាងសមត្ថភាព និងការអភិវឌ្ឍន៍ (CBD)" ដើម្បីសំដៅលើការអភិវឌ្ឍន៍វិជ្ជាជីវៈសម្រាប់អ្នកអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលនៅគ្រប់កម្រិត រួមទាំងការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូបង្រៀនសម្រាប់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល។ ជាទូទៅ ចរិតលក្ខណៈផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គ្រូបង្រៀន ដូចជាការបណ្តុះបណ្តាល បទពិសោធន៍ និងអាកប្បកិរិយាពួកគេចំពោះការបង្រៀនអាចមានឥទ្ធិពលដល់ការរៀនសូត្ររបស់សិស្ស និងរួមចំណែកដល់លទ្ធផលសិក្សា និងភាពជោគជ័យ (Mullis, Martin, Kennedy, et al., 2009)។

២). បរិយាកាសសិក្សាថ្នាក់រៀន

បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់រៀន គឺជាធាតុផ្សំមួយនៃបរិបទក្នុងថ្នាក់រៀន។ ការសិក្សានេះសំដៅលើបរិយាកាសផ្លូវចិត្តក្នុងថ្នាក់រៀន ដែលជំរុញឱ្យមានទំនាក់ទំនងល្អ និងអន្តរកម្មរវាងអ្នកសិក្សានិងអ្នកសិក្សា និងរវាងអ្នកសិក្សានិងគ្រូបង្រៀន ព្រមទាំងបង្កើតបរិយាកាសគាំទ្រសម្រាប់ការរៀនសូត្រ។ យោងទៅតាម Knowles (1980) គ្រូបង្រៀនដែលបង្រៀនសិស្សពេញវ័យត្រូវតែបំពេញមុខងារប្រាំមួយ (១) មុខងាររិនិច្ឆ័យ ជួយអ្នកសិក្សាវិភាគតម្រូវការរបស់ពួកគេសម្រាប់ការរៀនសូត្រក្នុងស្ថានភាពណាមួយ (២) មុខងារធ្វើផែនការ រៀបចំបទពិសោធន៍សិក្សាទៅតាមតម្រូវការរបស់អ្នកសិក្សា (៣) មុខងារលើកទឹកចិត្ត បង្កើតលក្ខខណ្ឌអំណោយផលដើម្បីទាក់ទាញអ្នកសិក្សាឱ្យរៀន (៤) មុខងារវិធីសាស្ត្រ សម្រាប់ជ្រើសរើសវិធីសាស្ត្រ និងបច្ចេកទេសដ៏មានប្រសិទ្ធភាពបំផុតដើម្បីធ្វើឱ្យការសិក្សាសម្រេចតាមបំណង (៥) មុខងារធនធាន ផ្តល់ធនធានសម្រាប់ការរៀន និង (6) មុខងារវាយតម្លៃ ជួយអ្នកសិក្សាក្នុងការវាយតម្លៃលទ្ធផលសិក្សា។ ក្នុងចំណោមមុខងារទាំងប្រាំមួយនេះ មុខងារលើកទឹកចិត្ត គឺជាកិច្ចការសំខាន់មួយដែលគ្រូបង្រៀនត្រូវធ្វើ ដើម្បីបង្កើតលក្ខខណ្ឌដែលនឹងធ្វើឱ្យអ្នកសិក្សាចង់រៀន។ ទាំងបរិយាកាសផ្លូវកាយដែលសម្រាកលំហែកាយ និងបរិយាកាសផ្លូវចិត្តល្អបង្កើតបានជាបរិយាកាសសិក្សាដ៏អំណោយផល ដែលអាចធ្វើឱ្យការរៀនសូត្ររបស់មនុស្សពេញវ័យ និងបរិយាកាសសិក្សានេះ គឺត្រូវការចាំបាច់។ បរិយាកាសខាងក្រៅគួរតែធ្វើឱ្យមនុស្សពេញវ័យមានអារម្មណ៍ធូរស្រាល និងមានទំនុកចិត្ត ឧទាហរណ៍ ការរៀបចំបន្ទប់រៀនក្រៅផ្លូវការ ខណៈពេលដែលបរិយាកាសផ្លូវចិត្តគួរតែធ្វើឱ្យមនុស្សពេញវ័យមានអារម្មណ៍ទទួលយក គោរព និងគាំទ្រ។ បរិយាកាសនេះមានមេត្រីភាព មិនផ្លូវការ និងគ្មានទណ្ឌកម្ម មានស្មារតីនៃការយោគយល់គ្នារវាងគ្រូ និងសិស្ស។ អាកប្បកិរិយារបស់គ្រូបង្រៀនក៏អាចប៉ះពាល់ដល់បរិយាកាសសិក្សាផងដែរ។

Bascia (2014) បានស្នើថា បរិបទក្នុងថ្នាក់រៀនមានពាក់ព័ន្ធច្រើនជាងការអនុវត្តទៅលើការបង្រៀនរបស់គ្រូ។ គុណភាពនៅក្នុងថ្នាក់រៀនមានសារៈសំខាន់ណាស់សម្រាប់អ្នកសិក្សា។

ភាពជោគជ័យរបស់អ្នកសិក្សាក៏ត្រូវបានសន្មតថាជាបរិយាកាស ដែលភាពចម្រុះ និងភាពខុសគ្នារបស់បុគ្គលត្រូវបានគោរព និងកោតសរសើរ។ អ្នកសិក្សាមានការស្ទាក់ស្ទើរក្នុងការចូលរួមក្នុងសកម្មភាពក្នុងថ្នាក់ ប្រសិនបើពួកគេត្រូវបានគេសើចចំអកចំពោះភាពខុសគ្នារបស់ពួកគេម្នាក់ៗ។ ការសរសើរក៏ជំរុញអ្នកសិក្សាឱ្យបន្តកិច្ចការ និងការរៀនសូត្រ ព្រមទាំងបង្កើតទំនាក់ទំនងជិតស្និទ្ធរវាងអ្នកសិក្សានឹងគ្រូ ដែលក្រោយមកបានរួមចំណែកដល់ការសិក្សារបស់អ្នកសិក្សា។ សម្រាប់ Bascia (2014) ទំនាក់ទំនងវិជ្ជមានរវាងអ្នកសិក្សានឹងគ្រូ និងសិស្សនឹងសិស្សក៏ជាលក្ខណៈសំខាន់ក្នុងចំណោមលក្ខណៈថ្នាក់រៀនផ្សេងទៀតដែលគាំទ្រ និងលើកកម្ពស់ការសិក្សាប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព។ ដូចដែល Davidson, Mitchell, Johnson, និង Jhonson បានលើកឡើងនៅក្នុង Davidson, Mitchell, Johnson, និង Jhonson ដែលបានលើកឡើងនៅក្នុង Akey (2006) ក្នុងការវិភាគស្រាវជ្រាវមួយថា កិច្ចសហប្រតិបត្តិការក្នុងចំណោមមិត្តភ័ក្តិ ដូចជាអ្នកសិក្សាដែលធ្វើការរួមគ្នាជាគូ ឬជាក្រុមតូចៗ ដើម្បីជួយគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងការសិក្សា ត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងការបង្កើនការចូលរួម និងការរៀន។ សិស្សអាចរៀនជាមួយគ្នាជាជាងធ្វើការនៅឯកោ ពួកគេស្តាប់ និងទទួលយកគំនិតថ្មីៗ និងកិច្ចការដែលពិបាកជាងនេះ (Cohen, 1994 បានលើកឡើងនៅក្នុង Akey, 2006)។ ការស្រាវជ្រាវបង្ហាញថាសិស្សទំនងជាចូលរួមនៅក្នុងថ្នាក់រៀន នៅពេលដែលពួកគេត្រូវបានផ្តល់ឱកាសឱ្យធ្វើពិសោធន៍ ចូលរួមក្នុងការពិភាក្សា សម្តែងតួ និងធ្វើគម្រោងនានា (Davidson; Guthrie and Wigfield; Mitchell, ដកស្រង់នៅក្នុង Akey, 2006)។

Meece ដូចដែលបានលើកឡើងនៅក្នុង Akey (2006) បានរកឃើញថា សិស្សចូលចិត្តរៀនកាន់តែច្រើន ហើយរៀនកាន់តែល្អនៅពេលដែលអ្វីដែលពួកគេកំពុងរៀនត្រូវបានផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងចំណាប់អារម្មណ៍របស់ពួកគេ និងទាក់ទងទៅនឹងជីវិតពិតរបស់ពួកគេ។ ភ័ស្តុតាងក៏បានបង្ហាញផងដែរថា ការបង្រៀន និងថ្នាក់រៀនកាន់តែមានន័យ នៅពេលដែលការបង្រៀនបានប្រើប្រាស់ចំណេះដឹង វប្បធម៌ និងបទពិសោធន៍ជីវិតពិត ដែលមានស្រាប់របស់សិស្ស (McLaughlin and Talbert, ដកស្រង់នៅក្នុង Akey, 2006)។ យោងទៅតាម (Freire, 1993)

នៅក្នុងការអប់រំដែលមានបញ្ហា គោលការណ៍សំខាន់គឺការសន្ទនារវាងគ្រូនិងសិស្ស ដែលបង្កើនការច្នៃប្រឌិត និងការគិតពិចារណារបស់សិស្ស។ ដូច្នេះ ទំនាក់ទំនងរវាងគ្រូនិងសិស្ស គួរតែត្រូវបានលើកកម្ពស់ និងបង្កើតឡើង។ គំនិតរបស់ Freire អាចត្រូវបានអនុវត្តនៅក្នុងថ្នាក់រៀន ដើម្បីធានាបាននូវបរិយាកាសថ្នាក់រៀនល្អ និងទាក់ទាញ។ អង្គការ UNECEF (2000) ក៏បានលើកហេតុផលថា ក្នុងបរិបទសាលារៀន និងថ្នាក់រៀន បរិយាកាសស្វាគមន៍ដែលមិនមានការរើសអើង បរិយាកាសសុវត្ថិភាព និងមិត្តភាព មានសារៈសំខាន់ណាស់ក្នុងការបង្កើតបរិយាកាសសិក្សាប្រកបដោយគុណភាព ហើយការរៀនសូត្រមិនអាចកើតឡើងបានទេ នៅពេលតម្រូវការមូលដ្ឋាននៃការរស់រានមានជីវិត និងការការពារខ្លួនមិនត្រូវបានធានា។ បរិយាកាសអំណោយផល និងភាពរួសរាយរាក់ទាក់រវាងគ្រូ និងអ្នកសិក្សា លើកទឹកចិត្តអ្នកសិក្សាឱ្យខិតខំប្រឹងប្រែងបន្ថែមទៀតដោយភាពរីករាយ ជាជាងបរិយាកាសសិក្សាដ៏តឹងរ៉ឹង និងមានវិន័យ (Nasreen & Naz, 2013) ហើយក៏ជះឥទ្ធិពលជាវិជ្ជមានដល់ការសិក្សារបស់អ្នកសិក្សាផងដែរ (Schneider, 2002 ដូចដែលបានដកស្រង់នៅក្នុង Nasreen & Naz, 2013)។

៣). វិធីសាស្ត្របង្រៀន និងការអនុវត្ត

វិធីសាស្ត្របង្រៀន និងការអនុវត្តក៏ជាទិដ្ឋភាពមួយនៃបរិបទថ្នាក់រៀនដែរ (Mullis, Martin, Kennedy, et al., 2009; Mullis, Martin, Ruddock, et al., 2009)។ វាឆ្លុះបញ្ចាំងពីសកម្មភាពបង្រៀន និងរៀនដែលកើតឡើងនៅក្នុងថ្នាក់រៀន ដែលសម្របសម្រួល និងណែនាំដោយគ្រូក្នុងអំឡុងពេលបង្រៀន។ ការប្រើប្រាស់ម៉ោងរៀនប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាពមានឥទ្ធិពលយ៉ាងសំខាន់លើការសិក្សារបស់សិស្ស មិនថាគ្រូប្រើវិធីបង្រៀនងាយៗ ឬថ្មីៗច្រើនជាងនោះទេ។ វត្តមានរបស់គ្រូបង្រៀននៅក្នុងថ្នាក់រៀន និងឱកាសរបស់អ្នកសិក្សាក្នុងការសិក្សាមានសារៈសំខាន់ណាស់ចំពោះគុណភាពអប់រំ (UNECEF, 2000)។ សាលារៀនដែលអាចរៀបចំកាលវិភាគរៀន និងបង្រៀនឱ្យត្រូវនឹងពេលវេលារបស់អ្នកសិក្សា ដើម្បីពួកគេអាចមានលទ្ធភាពសម្រាប់ជួយ

គ្រួសារឱ្យទទួលបានជោគជ័យទាក់ទងនឹងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សា និងការលើកទឹកចិត្តអ្នកសិក្សាឱ្យរៀន។

ដោយសារតែកម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានរចនាឡើងសម្រាប់ក្រុមគោលដៅផ្សេងៗគ្នា ដែលរួមមានកុមារ យុវជន និងមនុស្សពេញវ័យ គ្រូបង្រៀនគ្រូកម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអ្នកសម្របសម្រួលជាជាងគ្រូបង្រៀន ហើយពួកគេត្រូវបានតម្រូវឱ្យជួយសម្រួលជាជាងបង្រៀន (UNESCO, 2012)។ គ្រូកម្មវិធីសមមូល ឬអ្នកសម្របសម្រួលត្រូវទទួលស្គាល់ថាបទពិសោធន៍ជីវិតរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល គឺជាធនធានដ៏សម្បូរបែប និងមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការរៀនសូត្រ។ ដូច្នេះ ដំណើរការបង្រៀននិងរៀនត្រូវមានភាពបត់បែន ដោយផ្តោតទៅលើអ្នកសិក្សា និងផ្តោតទៅលើបញ្ហា ជាជាងផ្តោតទៅលើប្រធានបទ ដើម្បីឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការសិក្សាចម្រុះ (UNESCO, 2012)។

៤). ការវាយតម្លៃការសិក្សា

ការវាយតម្លៃលើការរៀនសូត្រក៏ជាធាតុមួយនៃបរិបទក្នុងថ្នាក់រៀន ដែលគ្រូតែងតែប្រើដើម្បីតាមដានវឌ្ឍនភាព និងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សា (Mullis, Martin, Ruddock, et al., 2009)។ យោងតាមអង្គការ UNECEF (2000) គ្រូបង្រៀនល្អមានជំនាញមិនត្រឹមតែក្នុងការបង្រៀន និងការអនុវត្តការបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងក្នុងការអនុវត្តការវាយតម្លៃ និងវាយតម្លៃដែលអាចឱ្យពួកគេវាស់ ឬវាយតម្លៃការរៀនរបស់សិស្សម្នាក់ៗ និងសម្របសកម្មភាពសិក្សា និងការបង្រៀនទៅតាមតម្រូវការរបស់សិស្ស។ ការអនុវត្តទាំងនេះគួរតែរួមបញ្ចូលទាំងការវាយតម្លៃការអនុវត្ត និងការវាយតម្លៃនៃចំណេះដឹងជាក់ស្តែង។ Colby ដូចដែលបានលើកឡើងនៅក្នុង UNECEF (2000) បានអះអាងថាគ្រូបង្រៀន និងប្រព័ន្ធអប់រំជាច្រើនបន្តពឹងផ្អែកស្ទើរតែទាំងស្រុងលើក្រដាស និងខ្មៅដៃនៃការធ្វើតេស្តចំណេះដឹងជាក់ស្តែងដែលមានទំនោរលើកកម្ពស់ការទន្ទេញចាំ និងរៀនសូត្រជាជាងជំនាញការគិតលំដាប់ខ្ពស់។ នៅក្នុងបរិបទនេះ ការវាយតម្លៃនៃការរៀនសូត្រត្រូវបានគេមើលឃើញថាវាជាការយល់ឃើញរបស់គ្រូ ហើយមិនគួរដាក់កម្រិតខ្លួន

ឯងចំពោះលទ្ធផលសិក្សាចុងក្រោយនោះទេ ប៉ុន្តែវាក៏គួរពិចារណាលើដំណើរការសិក្សាពីមុនដែរ (UNECEF, 2000)។ យោងតាម Knowles (1980) គ្រូបង្រៀនដែលធ្វើការដោយផ្ទាល់ជាមួយអ្នកសិក្សាពេញវ័យត្រូវតែអនុវត្តមុខងារវាយតម្លៃ ដែលជាមុខងារ និងភារកិច្ចសំខាន់មួយដែលគ្រូបង្រៀនត្រូវធ្វើ ដើម្បីជួយអ្នកសិក្សាវាស់វែងលទ្ធផលនៃបទពិសោធន៍សិក្សា។

៥). ការគ្រប់គ្រងកម្មវិធី និងការត្រួតពិនិត្យ

នៅក្នុងបរិបទរបស់ប្រទេសកម្ពុជា ការគ្រប់គ្រងកម្មវិធីសមមូលមានបួនកម្រិត រួមមានថ្នាក់ជាតិ ថ្នាក់រាជធានីខេត្ត ថ្នាក់ស្រុកក្រុង និងថ្នាក់ឃុំសង្កាត់ ឬថ្នាក់មូលដ្ឋាន។ គណៈកម្មការគ្រប់គ្រងកម្មវិធីសមមូលត្រូវបង្កើតនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ឬឃុំសង្កាត់ ដែលមានមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ ជាប្រធាន នាយកសាលា ឬនាយករងជាអនុប្រធាន និងគ្រូកម្មវិធីសមមូល ជាសមាជិក (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2013)។ ក្រុមក្នុងមូលដ្ឋាននេះទទួលខុសត្រូវដោយផ្ទាល់ក្នុងការគ្រប់គ្រង រៀបចំ និងផ្តល់សេវាកម្មនៃកម្មវិធីសមមូល។ ភារកិច្ចរបស់វាក៏ត្រូវរៀបចំបញ្ជីអ្នកសិក្សា កំណត់ត្រាសិក្សា និងកាលវិភាគសិក្សា ឬតារាងពេលវេលា ដើម្បីជានានិរន្តរភាពនៃដំណើរការសិក្សា ហើយបញ្ជូនរបាយការណ៍ស្តីពីលទ្ធផលកម្មវិធីទាក់ទងនឹងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សាទៅការិយាល័យអប់រំស្រុកក្រុង។

គណៈកម្មការគ្រប់គ្រងការងារអប់រំនៅថ្នាក់ស្រុកក្រុង ទទួលបន្ទុករៀបចំផែនការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនជាប់កិច្ចសន្យាកម្មវិធីសមមូល ដោយពិភាក្សាជាមួយក្រុមថ្នាក់ឃុំសង្កាត់ ដែលជាតំបន់មានអ្នកសិក្សាតាមគោលដៅកម្មវិធីសមមូល ព្រោះមន្ត្រីមូលដ្ឋាន ឬឃុំសង្កាត់ទាំងនេះអាចយល់អំពីបរិបទនៅក្នុងឃុំរបស់ពួកគេបានយ៉ាងល្អ។ បន្ទាប់មក គណៈគ្រប់គ្រងស្រុក ដាក់ផែនការទៅក្រសួង តាមរយៈការិយាល័យអប់រំស្រុកក្រុង និងមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡារាជធានីខេត្ត (រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា, 2015)។ ទោះជាយ៉ាងនេះក្តី មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា ត្រូវពិភាក្សាជាមួយមន្ទីរមុខងារសាធារណៈខេត្ត មុននឹងដាក់ផែនការនេះទៅក្រសួង។ ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ទទួលបន្ទុករៀបចំសេចក្តីណែនាំស្តីពីនីតិវិធីនៃការរៀបចំផែនការ និងការប្រើប្រាស់គ្រូកិច្ចសន្យា

អប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដោយផ្អែកលើផែនការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនតកិច្ចសន្យាប្រចាំឆ្នាំរបស់នាយកដ្ឋាន អប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលត្រូវបានពិនិត្យ និងអនុម័តក្នុងឆ្នាំ ថវិការបស់រាជរដ្ឋាភិបាល។

២.៤.៥ លទ្ធផលកម្មវិធីអំពីចំណេះដឹង

លទ្ធផលកម្មវិធីនៅទីនេះ បង្ហាញពីចំណុចសំខាន់ៗដែលពិពណ៌នាអំពីលទ្ធផលនៃការអន្តរាគមន៍កម្មវិធីសមមូល ដែលរួមមានចំនួនអ្នកសិក្សាដែលបានបញ្ចប់វគ្គសិក្សាកម្មវិធីសមមូល និងកម្រិតនៃការអាន ការសរសេរ និងជំនាញលេខដែលទទួលបានដោយអ្នកសិក្សា។ អន្តរាគមនៃកម្មវិធីក្នុងគោលបំណងសម្រេចបានលទ្ធផលភ្លាមៗដែលកើតចេញពីសកម្មភាពបង្រៀន និងរៀន ដោយធានាថាអ្នកសិក្សាអាចរៀន ឬស្ទាត់ជំនាញអក្ខរកម្ម ដូចជា ការអាន ការសរសេរ ការគណនា និងចំណេះដឹងសុខភាពនិងអនាម័យ ព្រមទាំងជំនាញវិជ្ជាជីវៈសាមញ្ញមួយចំនួន តាមរយៈការចូលរួមក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ។

នៅក្នុងបរិបទរបស់ប្រទេសកម្ពុជា កម្មវិធីសមមូល គឺជាកម្មវិធីមួយក្នុងចំណោមកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលស្មើនឹងកម្មវិធីអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។ រហូតមកដល់ពេលនេះ ខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សាដែលបានអនុវត្តត្រូវបានជ្រើសរើសចេញពីខ្លឹមសារសំខាន់ៗ នៃការអប់រំចំណេះទូទៅក្នុងប្រព័ន្ធ ដោយផ្សារភ្ជាប់ជាមួយនឹងចំណេះដឹងមុខរបរ និងការផ្តល់ជំនាញវិជ្ជាជីវៈ ដែលត្រូវការសម្រាប់ជីវភាពរស់នៅ ក្នុងគោលបំណងផ្តល់នូវឱកាសថ្មីដល់កុមារ និងយុវជន ដែលមិនមានលទ្ធភាពចូលរៀនក្នុងប្រព័ន្ធដើម្បីបញ្ចប់ការសិក្សារបស់ពួកគេ នៅកម្រិតបឋមសិក្សា និងបន្តទៅកម្រិតខ្ពស់ (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ បន្ទាប់ពីអ្នកសិក្សាបានបញ្ចប់ និងឆ្លងកាត់ការប្រលង ពួកគេត្រូវបានផ្តល់វិញ្ញាបនបត្រដែលមានតម្លៃស្មើនឹងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។ នេះក៏អាចបញ្ជូនទៅចូលរៀនវាំងក្នុងប្រព័ន្ធ និងក្រៅប្រព័ន្ធផងដែរ។

ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងកម្មវិធីសមមូល គឺជាមធ្យោបាយសំខាន់ក្នុងការជួយប្រទេសក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាប្រឈមផ្នែកអប់រំរបស់ខ្លួន។ ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ឆ្លើយតបទៅនឹងតម្រូវការរបស់មនុស្សដែលខកខានឱកាសក្នុងប្រព័ន្ធអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ។ កម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីធានាថា ការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ផ្តល់ការអប់រំប្រកបដោយគុណភាព និងស្តង់ដារស្រដៀងគ្នាទៅនឹងការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ និងជាមួយនឹងវិញ្ញាបនបត្រសមមូល។ UNESCO (2006) និង UNESCO (2012) បានកំណត់ កម្មវិធីសមមូល ជា

កម្មវិធីអប់រំជម្រើស ដែលមានតម្លៃស្មើកម្មវិធីក្នុងប្រព័ន្ធក្នុងលក្ខខណ្ឌនៃកម្មវិធីសិក្សា វិញ្ញាបនបត្រ យន្តការគាំទ្រគោលនយោបាយ របៀបចែកចាយ ការកសាងសមត្ថភាព និងការអភិវឌ្ឍន៍ ការត្រួតពិនិត្យ និងការវាយតម្លៃ និងការវាយតម្លៃការសិក្សា។ កម្មវិធីសមមូល នៅកម្ពុជាមានគោលបំណងផ្តល់ឱកាសថ្មីដល់កុមារ យុវជន និងមនុស្សពេញវ័យទាំងអស់ដែលបាត់បង់សិទ្ធិទទួលបានការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ដើម្បីបន្តការសិក្សារបស់ពួកគេ និងទទួលបានលក្ខណៈសម្បត្តិស្មើនឹងសិស្សសាលាក្នុងប្រព័ន្ធដែលឈានទៅរកការអភិវឌ្ឍន៍ធនធានមនុស្ស (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008)។ យោងតាមអង្គការ UNESCO (2010) កម្មវិធីសមមូល នាំមកនូវអត្ថប្រយោជន៍សម្រាប់ទាំងអ្នកសិក្សា និងសហគមន៍របស់ពួកគេនៅក្នុងផ្នែកនៃការអភិវឌ្ឍន៍ខ្លួនឯង ការកែលម្អជីវិតសង្គម និងការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវទស្សនវិស័យសេដ្ឋកិច្ច។

២.៤.៦ លទ្ធផលកម្មវិធីអំពីអាកប្បកិរិយា ឬការយល់ឃើញ និងការអនុវត្តជំនាញ

លទ្ធផលនៅក្នុងផ្នែកនេះ បង្ហាញពីព័ត៌មានអំពីលទ្ធផលនៃការអន្តរាគមន៍កម្មវិធីសមមូល ដែលទាក់ទងនឹងអាកប្បកិរិយា ការយល់ឃើញ និងការអនុវត្តរបស់អ្នកសិក្សា ដែលលើសពីលទ្ធផលនៃការយល់ដឹង ឬសមិទ្ធិផលនៃការសិក្សា។ លទ្ធផលកម្មវិធីអាចដឹងបាន នៅពេលដែលអ្នកសិក្សាបង្កើនសមត្ថភាព និងការលើកទឹកចិត្តក្នុងការបន្តការសិក្សា ហើយនៅពេលដែលពួកគេអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់ក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេនូវជំនាញអក្ខរកម្ម (ការអាន ការសរសេរ និងការគណនា) និងចំណេះដឹងមុខរបរ អំពីសុខភាពអនាម័យ និងជំនាញវិជ្ជាជីវៈងាយៗ។ UNESCO (2010) បានកត់សម្គាល់ថា ទស្សនវិជ្ជា និងដំណើរការនៃកម្មវិធីសមមូល គឺបង្កើតលក្ខខណ្ឌអំណោយផល និងសម្រួលដល់ផ្លូវឆ្ពោះទៅរកការរៀនសូត្រពេញមួយជីវិត។ ការសិក្សាពេញមួយជីវិត សំដៅលើសកម្មភាពសិក្សាដែលប្រព្រឹត្តទៅពេញមួយជីវិតរបស់អ្នកសិក្សា វាត្រូវបានគេកំណត់ថាជាការរៀនសូត្រពី "លំយោលទៅផ្នូរ" ដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹង ជំនាញ និងសមត្ថភាព។ ការសិក្សាពេញមួយជីវិត ត្រូវបានកំណត់ក្នុងលក្ខខណ្ឌនៃការលើកទឹកចិត្តឱ្យបន្តការសិក្សាពេញមួយជីវិតទាំងក្នុងប្រព័ន្ធ និងក្រៅប្រព័ន្ធ (OECD, 1996)។ កម្មវិធីនេះលើកទឹកចិត្តដល់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ឱ្យចូលរួមក្នុងការរៀនសូត្របន្ថែម និងការអភិវឌ្ឍន៍ខ្លួនឯង ដោយហេតុនេះវារួមចំណែកឆ្ពោះទៅរកអត្រាកាន់តែច្រើននៃការរៀនសូត្រពេញមួយជីវិត (UNESCO, 2010)។

នៅក្នុងបរិបទនេះ កម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាយន្តការមួយដែលរួមចំណែកក្នុងការជួយអ្នកសិក្សាឱ្យក្លាយជាអ្នកសិក្សាពេញមួយជីវិត។ យោងតាម Watson (2003) អ្នកសិក្សាពេញមួយជីវិតត្រូវបានកំណត់ថាជាមនុស្សម្នាក់ ដែលចូលរួមក្នុងការរៀនទាំងក្នុងប្រព័ន្ធ និងក្រៅប្រព័ន្ធពេញមួយជីវិតរបស់ពួកគេ។ "អ្នកសិក្សាពេញមួយជីវិតត្រូវតែមានការលើកទឹកចិត្ត និងសមត្ថភាពដើម្បីរៀន តាមប្រភេទកំណត់ណាមួយ ជាមួយគ្រូប្រភេទណាមួយ ឬសាមញ្ញដោយខ្លួនឯង" (Watson, 2003) ។ បទពិសោធន៍ពីប្រទេសថៃបានបង្ហាញថា កម្មវិធីសមមូល នាំមកនូវការអភិវឌ្ឍន៍ខ្លួនឯង លើកកម្ពស់គុណភាពជីវិតរបស់អ្នកសិក្សា ទាក់ទងនឹងអនាម័យផ្ទាល់ខ្លួន និងអនាម័យក្នុងគ្រួសារ និងបង្កើតទំនុកចិត្តលើខ្លួនឯង ជាពិសេសមានទំនុកចិត្តទៅលើសមត្ថភាពក្នុងការចូលរួមក្នុងការសិក្សា និងការអប់រំបន្ថែមនាពេលអនាគត (UNESCO, 2010)។ លទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិដែលបានធ្វើឡើងនៅក្នុងប្រទេសហ្វីលីពីនក៏បានបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ជាទូទៅមានអាកប្បកិរិយាអំណោយផលចំពោះគ្រូបង្រៀន និងការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ ការអនុវត្តអនាម័យ និងការអភិរក្សបរិស្ថាន និងឆ្ពោះទៅរកការជួយអ្នកដទៃ។ សិស្សបានបង្កើតអាកប្បកិរិយាអំណោយផលចំពោះការចូលសាលា និងការអនុវត្តជាក់លាក់នៃអ្វីដែលពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធី។ ជាទូទៅពួកគេបានមើលឃើញថាកម្មវិធីនេះជាគម្រោងដ៏មានតម្លៃមួយ ដែលផ្តល់ឱកាសឱ្យយុវជនក្រៅសាលាត្រឡប់ទៅសាលារៀនវិញ ហើយដែលជួយប្រជាជនក្រីក្រឱ្យទទួលបាននូវឱកាសសិក្សា និងការអប់រំ (UNESCO, 2010)។

ជំពូក៣

វិធីសាស្ត្រស្រាវជ្រាវ

ជំពូកនេះផ្តល់ព័ត៌មានអំពីវិធីនៃការដំណើរការសិក្សាស្រាវជ្រាវ និងអនុវត្ត។ ផ្នែកខាងក្រោមនឹងត្រូវបានរំលេចរួមមាន៖ ការរចនាការស្រាវជ្រាវ ការជ្រើសរើសគំរូ (អ្នកចូលរួម និងវិធីសាស្ត្រជ្រើសរើសសំណាក់) ការរៀបចំឧបករណ៍ ដំណើរការប្រមូលទិន្នន័យ និងវិធីសាស្ត្រវិភាគទិន្នន័យ។

៣.១ គម្រោងវិភាគ

ការរចនាការស្រាវជ្រាវតាមវិធីសាស្ត្រចម្រុះ នឹងត្រូវបានយកមកប្រើ សម្រាប់ការសិក្សាស្រាវជ្រាវដោយប្រើវិធីសាស្ត្រទាំងបរិមាណ និងគុណភាពសម្រាប់ការប្រមូល និងវិភាគទិន្នន័យ។ ការរចនាវិធីសាស្ត្រចម្រុះនេះ រួមបញ្ចូលគ្នានូវការធ្វើតេស្តសមត្ថភាពនិងបំពេញកម្រងសំណួរផ្នែកបរិមាណជាមួយនឹងការសម្ភាសន៍ពាក់កណ្តាលរចនាសម្ព័ន្ធប្រកបដោយគុណភាព។ នៅក្នុងការស្រាវជ្រាវវិធីសាស្ត្រចម្រុះនេះ វិធីសាស្ត្របឋមគឺបរិមាណ ខណៈពេលដែលទិន្នន័យគុណភាពបន្ទាប់បន្សំត្រូវបានប្រមូលដើម្បីគាំទ្រ និងផ្តល់ព័ត៌មានបន្ថែមដល់ការរកឃើញបរិមាណបឋម។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទិន្នន័យទាំងបរិមាណ និងគុណភាព នឹងត្រូវបានប្រមូលក្នុងពេលតែមួយក្នុងអំឡុងពេលសិក្សា។ ហេតុផលនៅពីក្រោយការប្រើប្រាស់នៃការរចនាវិធីសាស្ត្រចម្រុះនេះគឺថា ការសិក្សាមានគោលបំណងពិនិត្យមើលដំណើរការ និងវាយតម្លៃលទ្ធផលនៃកម្មវិធីសមមូល ដើម្បីទទួលបានព័ត៌មានលម្អិត និងរូបភាពពេញលេញនៃកម្មវិធី។ វិធីសាស្ត្រទាំងគុណភាព និងបរិមាណតែមួយមុខគឺគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីឆ្លើយសំណួរស្រាវជ្រាវ។ សំណួរស្រាវជ្រាវអាចឆ្លើយបានតែដោយប្រើទិន្នន័យបរិមាណ និងគុណភាពប៉ុណ្ណោះ។

៣.២ ការប្រមូលទិន្នន័យ

ដំណើរការចុះសិក្សាស្រាវជ្រាវ ត្រូវបានធ្វើឡើងដើម្បីទទួលបានទិន្នន័យបឋមពីការអនុវត្តកម្មវិធីក្នុងឆ្នាំអនុវត្ត២០២២។ ការធ្វើតេស្ត ត្រូវបានធ្វើឡើងជាមួយសិស្សដើម្បីវាស់ស្ទង់ចំណេះដឹង និងជំនាញរបស់ពួកគេនៅក្នុងសមាសធាតុបីនៃកម្មវិធីសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដោយការវិភាគសមត្ថភាពរបស់ពួកគេនៅក្នុងជំនាញសំខាន់ៗចំនួនបួនគឺ ការអាន ការសរសេរ ជំនាញគិតលេខ និងការអប់រំសុខភាពនិងជំនាញ

មុខរបរ។ ការសម្ភាសន៍ដែលមានរចនាសម្ព័ន្ធជាមួយអ្នកសិក្សា ការសម្ភាសន៍ពាក់កណ្តាលរចនាសម្ព័ន្ធជាមួយគ្រូ និងជាមួយមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក៏ត្រូវបានធ្វើឡើងផងដែរ ដើម្បីទទួលបានព័ត៌មានបន្ថែមអំពីការអនុវត្តកម្មវិធី និងលទ្ធផលរបស់វា។ ការធ្វើតេស្ត ការបំពេញកម្រងសំណួរ និងការសម្ភាសន៍បានធ្វើឱ្យអ្នកស្រាវជ្រាវប្រមូលទិន្នន័យដោយដៃផ្ទាល់ ដែលមានប្រយោជន៍សម្រាប់ការវាយតម្លៃ និងសិក្សាអំពីដំណើរការនៃកម្មវិធីសមមូល និងប្រសិទ្ធភាពរបស់កម្មវិធីសមមូលផ្ទាល់។

៣.៣ ឧបករណ៍ស្រាវជ្រាវ

ឧបករណ៍តេស្តសមិទ្ធផលសិក្សារបស់សិស្ស កម្រងសំណួររបស់អ្នកសិក្សា និងកម្រងសំណួរសម្ភាសន៍ Semi-Structure ពីរត្រូវបានបង្កើតឡើងជាឧបករណ៍សំខាន់សម្រាប់ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះ។ មានឧបករណ៍បួនប្រភេទដែលត្រូវប្រើប្រាស់៖ ឧបករណ៍តេស្ត និងកម្រងសំណួរសម្រាប់អ្នកសិក្សា និងកម្រងសំណួរសម្ភាសន៍ចំនួនពីរសម្រាប់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងសម្រាប់មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធផ្សេងទៀតដែលចូលរួមយ៉ាងសកម្មនៅក្នុងកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។ ឧបករណ៍តេស្ត ត្រូវបានប្រើដើម្បីសាកល្បងចំណេះដឹង និងសមត្ថភាពរបស់សិស្សដែលបានជ្រើសរើសលើមុខវិជ្ជាសំខាន់ៗពីរគឺគណិតវិទ្យា និងភាសាខ្មែរ ដែលផ្តោតលើការអាន ការសរសេរ ជំនាញគិតលេខ ការអប់រំសុខភាព និងជំនាញមុខរបរ។ ជាតុនៃឧបករណ៍ធ្វើតេស្តត្រូវបានបង្កើតឡើង និងកែសម្រួលពីសៀវភៅសិក្សារបស់សិស្ស ដែលប្រើសម្រាប់បង្រៀនសិស្សថ្នាក់ឆ្នាំទី២ នៃកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។ ឧបករណ៍ទី២ គឺជាកម្រងសំណួរសម្រាប់អ្នកសិក្សា ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងដើម្បីប្រមូលព័ត៌មានអំពីអ្នកសិក្សាដោយផ្តោតលើកត្តា ដែលជះឥទ្ធិពលលើលទ្ធផលនៃកម្មវិធីទាក់ទងនឹងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សា និងព័ត៌មានអំពីឥរិយាបទរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះការសិក្សា និងចំពោះកម្មវិធីសមមូល ព្រមទាំងការអនុវត្តចំណេះដឹង និងជំនាញរបស់ពួកគេដែលទទួលបានពីកម្មវិធីផងដែរ។ ឧបករណ៍ទី៣ គឺជាកម្រងសំណួរសម្ភាសន៍ Semi-Structure ដែលត្រូវបានរចនាឡើងសម្រាប់ការសម្ភាសន៍ជាមួយគ្រូកម្មវិធីសមមូល ដើម្បីប្រមូលព័ត៌មានស្តីពីដំណើរការកម្មវិធីសមមូល។ ឧបករណ៍ទី៤ ក៏ជាកម្រងសំណួរសម្ភាសន៍ផងដែរ ប្រើសម្រាប់ការសម្ភាសមន្ត្រីអប់រំដែលពាក់ព័ន្ធនឹងការគ្រប់គ្រងការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដើម្បីបញ្ជាក់ ពន្យល់ និងបន្ថែមទៅ

លើព័ត៌មានដែលទទួលបានតាមរយៈបរិមាណវិស័យ។ ការរចនាឧបករណ៍ល្អ គឺជាកិច្ចការដ៏លំបាក និងស្មុគស្មាញសម្រាប់អ្នកស្រាវជ្រាវ។ វាជាការល្អប្រសើរជាងមុនដើម្បីពិចារណាឧបករណ៍ស្ទង់មតិ ដែលមានស្រាប់ដែលអាចរកបានដើម្បីវាស់ស្ទង់អថេរដែលបានកំណត់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើវាមិនអាចទៅរួច អ្នកស្រាវជ្រាវអាចរចនាឧបករណ៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ (Creswell, 2012) ។

៣.៤ ការជ្រើសរើសភាគសំណាក

អ្នកចូលរួមសម្រាប់ការសិក្សានេះរួមមាន អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីពាក់ព័ន្ធការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ នៅក្នុងខេត្តកំពង់ធំ។ អ្នកសិក្សាចំនួន ៩៤នាក់ដែលចុះឈ្មោះក្នុងកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនៅកម្រិតឆ្នាំទី២ ត្រូវបានជ្រើសរើសជាអ្នកចូលរួមសម្រាប់ការសិក្សាទិន្នន័យបរិមាណវិស័យ ខណៈដែលគ្រូបង្រៀនចំនួន ៦នាក់ដែលគ្រប់គ្រងកម្មវិធីដោយផ្ទាល់នៅកម្រិតមូលដ្ឋាន និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធពាក់ព័ន្ធចំនួន ៤នាក់ដែលចូលរួមក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធីតាមគោលដៅនៃស្រុកក្រុងដែលដំណើរកម្មវិធី ក៏ត្រូវចូលរួមសម្រាប់ប្រមូលទិន្នន័យគុណវិស័យ។ ដោយសារតែឧបសគ្គភូមិសាស្ត្រនៃថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ដែលមានទីតាំងនៅកន្លែងផ្សេងៗគ្នា និងនៅឆ្ងាយពីគ្នាទៅវិញទៅមក មានតែអ្នកសិក្សាកម្មវិធី ចំនួន ៩៤នាក់ប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានជ្រើសរើសជាគំរូសម្រាប់ការសិក្សាទិន្នន័យបរិមាណនេះ។ ការជ្រើសរើសអ្នកចូលរួមទាំងនេះត្រូវបានអនុវត្តដោយប្រើវិធីសាស្ត្រគំរូងាយស្រួល (Conveniene Sampling) និងគោលបំណង (Purposive Sampling) ជាជាងការយកគំរូដោយចៃដន្យ ដោយសារតែពេលវេលាកំណត់ និងកត្តាភូមិសាស្ត្រ ហើយដើម្បីឈានដល់ចំនួនអ្នកចូលរួមដែលរំពឹងទុកសម្រាប់ការវិភាគបរិមាណ។

៣.៥ ការវិភាគទិន្នន័យ

អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវ បានប្រើប្រាស់កម្មវិធីវិភាគទិន្នន័យ Microsoft Excel និង SPSS ដើម្បីសិក្សាពីភាគរយ ពិន្ទុមធ្យមភាគ និងគម្លាតស្តង់ដា ដើម្បីបកស្រាយទិន្នន័យតាមសូចនាករនីមួយៗ។ ការវិភាគលើមតិយោបល់បន្ថែម គឺអ្នកសិក្សាបានចាប់យកចម្លើយ និងទស្សនៈយល់ឃើញនីមួយៗ ពីការបំពេញ

កម្រងសំណួរដើម្បីធ្វើការឆ្លុះបញ្ចាំងទៅ និងបកស្រាយបន្ថែមទៅលទ្ធផលបែបបរិមាណ ព្រមទាំងស្រង់ជាតុចូលមួយចំនួនពីអ្នកឆ្លើយតបដាក់ក្នុងសំណូមពរ។

៣.៦ ក្រមសីលធម៌នៃការស្រាវជ្រាវ

ដើម្បីរក្សាបាននូវក្រមសីលធម៌ក្នុងការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះ អ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវបានរៀបចំលិខិតបទដ្ឋានរដ្ឋបាលដាក់សុំការអនុញ្ញាតិពីថ្នាក់ដឹកនាំមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តកំពង់ធំ ដើម្បីផ្តល់ដំណឹងបន្តទៅមូលដ្ឋានក្នុងការសុំឱ្យមន្ត្រីទទួលបន្ទុកការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធស្រុកក្រុង គ្រូជាប់កិច្ចសន្យាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធថ្នាក់សមមូលបឋមសិក្សាឆ្នាំទី២ និងសិស្សថ្នាក់សមមូល សហការចូលរួមឆ្លើយសំណួរសម្ភាសន៍ ព្រមទាំងឱ្យសិស្សធ្វើតេស្តសមត្ថភាព និងបំពេញកម្រងសំណួរស្ទង់មតិផង។ នៅគ្រប់ការសម្ភាសន៍ ការបំពេញកម្រងសំណួរ និងតេស្ត ត្រូវទៅជួបដោយផ្ទាល់។ អ្នកស្រាវជ្រាវតែងតែជម្រាបប្រាប់ពួកគាត់អំពីក្រមសីលធម៌អ្នកស្រាវជ្រាវ ដែលរក្សានូវរាល់ការសម្ងាត់នៃចម្លើយរបស់ពួកគាត់ និងមិនបង្ហាញនូវឈ្មោះអត្តសញ្ញាណណាមួយរបស់ពួកគាត់ឡើយ ដើម្បីធ្វើឱ្យគាត់មានទំនុកចិត្តក្នុងការផ្តល់ចម្លើយពិតប្រាកដ។

ជំពូក៤

លទ្ធផល និងការពិភាក្សា

នៅក្នុងជំពូកនេះ ការវិភាគលម្អិតត្រូវបានអនុវត្តដោយផ្អែកទៅលើលទ្ធផលនៃការប្រមូលទិន្នន័យពីទីតាំងគំរូចំនួន ៦ឃុំ/សង្កាត់ នៃស្រុក/ក្រុងចំនួន៤ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ។ ការវិភាគទិន្នន័យផ្តោតលើប្រវត្តិរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល បរិបទនៅផ្ទះ បរិបទគ្រួសារនិងសហគមន៍ ដែលកម្មវិធីសមមូលដំណើរការ និងទិដ្ឋភាពសំខាន់ៗចំនួនបីដូចជា ជាតុចូល ដំណើរការ និងលទ្ធផលផ្ទាល់នៃដំណើរការកម្មវិធីសមមូល។ ការសិក្សានេះមិនបានលើកឡើងពីបញ្ហាទាក់ទងនឹងផលប៉ះពាល់នៃកម្មវិធី សម្រាប់លទ្ធផលរយៈពេលវែងដែលមានភាពស្មុគស្មាញ និងពិបាកក្នុងការវាស់វែងនិងស៊ើបអង្កេតឡើយ ដោយសារកត្តាពេលវេលា។

វាត្រូវបានរំពឹងថា ការរកឃើញនឹងជួយឆ្លើយសំណួរស្រាវជ្រាវដែលបានលើកឡើង ធ្វើឱ្យវាអាចយល់កាន់តែច្បាស់អំពីរដំណើរការកម្មវិធីសមមូល និងការអនុវត្តកម្មវិធីនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន ព្រមទាំងកំណត់ពីភាពខុសគ្នានៃមុខងាររបស់វាតាមទីតាំងផងដែរ។ ប៉ុន្តែមុននឹងឆ្លើយសំណួរស្រាវជ្រាវទាំងអស់ ជំពូកមុនបានលើកមកពិភាក្សាអំពីជាតុសំខាន់ៗចំនួនប្រាំរួចមកហើយ គឺប្រវត្តិអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល បរិបទគ្រួសារឬផ្ទះនិងសហគមន៍ ជាតុចូល ដំណើរការ និងជាតុចេញឬលទ្ធផលនៃកម្មវិធី ដែលទាំងអស់នេះជួយដើម្បីផ្តល់ភស្តុតាង និងមូលដ្ឋានគ្រឹះសម្រាប់ការឆ្លើយសំណួរស្រាវជ្រាវទាំងនេះ។ ការសិក្សានេះបានសំដៅទៅលើលទ្ធផលផ្ទាល់ ឬលទ្ធផលភ្លាមៗនៃកម្មវិធីដែលមានសូចនាករចំនួនបី៖ (១)សមិទ្ធិផលនៃការសិក្សា (2)អាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សា (3)ការអនុវត្តជំនាញ ហើយមិនបានចាត់ថ្នាក់លទ្ធផលឱ្យខុសពីលទ្ធផលដូចមានចែងក្នុងគំរូតក្កវិជ្ជាទូទៅទេ។ ម៉្យាងវិញទៀត មុននឹងនិយាយលម្អិតអំពីជាតុទាំងនេះ ចាំបាច់ត្រូវពិនិត្យ និងស្វែងយល់ពីប្រវត្តិរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល និងមូលហេតុដែលអ្នកសិក្សាចូលរៀនកម្មវិធីសមមូល។

៤.១. ប្រវត្តិអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល

ផ្អែកលើទិន្នន័យបានពីមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា ខេត្តកំពង់ធំ ទំហំគំរូត្រូវបានរំពឹងថានឹងមានអ្នកចូលរួមចំនួន ១១៥នាក់ ដែលបានចុះឈ្មោះចូលរៀនក្នុងកម្មវិធី ប៉ុន្តែចំនួនពិតប្រាកដនៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធី

សមមូល ដែលមានវត្តមានសម្រាប់ការសិក្សាមានត្រឹមតែ ៩៤នាក់។ ប្រហែល ៨២% នៃចំនួនអ្នកសិក្សាសរុបដែលមានឈ្មោះក្នុងបញ្ជីបានចូលរួមក្នុងការសិក្សានេះ ខណៈដែល ១៨% ផ្សេងទៀតបានអវត្តមានក្នុងអំឡុងពេលសិក្សា ភាគច្រើននៃពួកគេត្រូវបានរាយការណ៍ថាបានបោះបង់កម្មវិធី។ តារាង ១ បង្ហាញថាមានសិស្សស្រីចំនួន ៤៤នាក់ ស្មើនឹង ៤៦.៨% នៃគំរូសរុបដែលចូលរួមក្នុងការសិក្សា។ អ្នកចូលរួមចំនួន ២៩នាក់ ស្មើនឹង ៣០.៩% រស់នៅក្នុងស្រុកតាំងគោក ៣៤នាក់ ស្មើនឹង ៣៦.២% រស់នៅក្នុងស្រុកសន្ទុក ១៧នាក់ ស្មើនឹង ១៨.១% រស់នៅក្នុងក្រុងស្ទឹងសែន និង ១៤នាក់ ស្មើនឹង ១៤.៩% រស់នៅក្នុងស្រុកកំពង់ស្វាយ។

តារាង 1. ចំនួន និងភាគរយអ្នកសិក្សាដែលចូលរួមក្នុងកម្មវិធី (ភេទ និងស្រុក/ក្រុង)

ភេទ		ទីតាំងស្រុក/ក្រុង								សរុប	
		តាំងគោក		សន្ទុក		ស្ទឹងសែន		កំពង់ស្វាយ			
ប្រុស	M	19	20.2%	16	17.0%	9	9.6%	6	6.4%	50	53.2%
ស្រី	F	10	10.6%	18	19.1%	8	8.5%	8	8.5%	44	46.8%
Total		**29**	**30.9%**	**34**	**36.2%**	**17**	**18.1%**	**14**	**14.9%**	**94**	**100.0%**

ក្រាប ១ បង្ហាញថាមានក្រុមអាយុផ្សេងគ្នានៃអ្នកសិក្សាចំនួន ៣ក្រុម គឺកុមារតូចៗដែលមានអាយុក្រោម ១២ឆ្នាំ ក្មេងជំទង់ដែលមានអាយុចន្លោះពី ១២ ទៅ ១៧ឆ្នាំ និងយុវជនដែលមានអាយុចន្លោះពី ១៨ ទៅ ២៤ឆ្នាំ។ ក្នុងចំណោមចំនួនអ្នកចូលរួមសរុប អ្នកសិក្សាចំនួន ២៤នាក់ ស្មើនឹង ២៦% ស្ថិតនៅក្រោមអាយុ ១២ឆ្នាំ អ្នកសិក្សា ៦៩នាក់ តំណាងឱ្យ ៧៣% មានអាយុចន្លោះពី ១២ ទៅ ១៧ឆ្នាំ ហើយមានអ្នកសិក្សាតែ ១នាក់ប៉ុណ្ណោះ ស្មើនឹង ១% ដែលមានអាយុចន្លោះពី ១៨ ទៅ ២៤ឆ្នាំ។ មនុស្សពេញវ័យដែលមានអាយុលើសពី ២៤ឆ្នាំមិនត្រូវបានរកឃើញដើម្បីចូលរួមកម្មវិធីសមមូលនោះទេ។ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលជាកុមារអាយុក្រោម ១២ឆ្នាំភាគច្រើនត្រូវបានគេរកឃើញនៅតាមជនបទ ដោយសារតែពួកគេខ្លះរស់នៅឆ្ងាយពីសាលារៀន ហើយភូមិរបស់ពួកគេមិនមានសាលារៀន ចំណែកអ្នកផ្សេងទៀតមិនអាចចូលសាលាពេញម៉ោងបាន ដោយសាររវល់នឹងការងារផ្ទះ ហើយចូលរួមកម្មវិធីសមមូល។

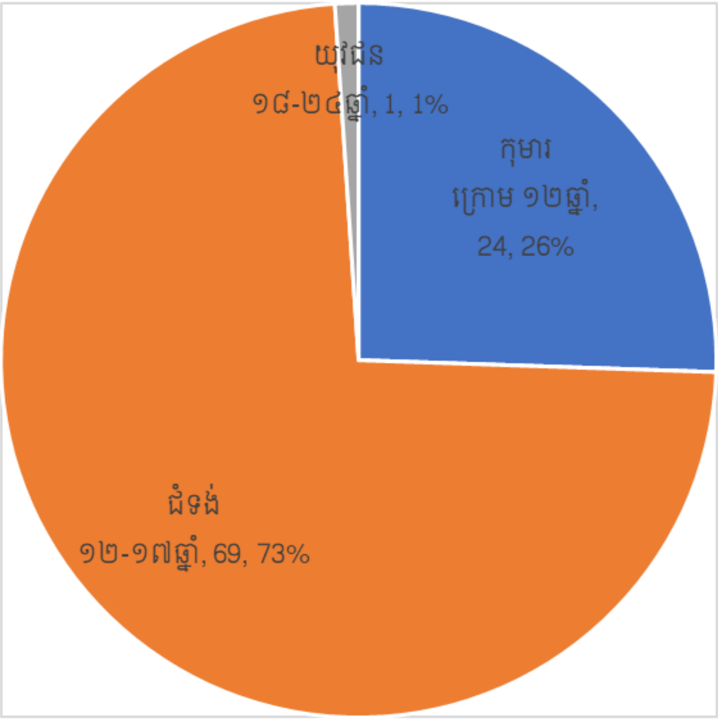

ក្រាប 1. ក្រុមអាយុអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល

តារាង ២ បង្ហាញថាអ្នកសិក្សាបានជួបប្រទះនូវលក្ខខណ្ឌផ្សេងៗក្នុងជីវភាពរស់នៅបច្ចុប្បន្នរបស់ពួកគេ។ អ្នកសិក្សា ៥៤នាក់ តំណាងឱ្យ ៥៧.៤% នៃគំរូសរុប គឺជាអ្នកបោះបង់ការសិក្សា។ កុមារ ៣ នាក់ តំណាងឱ្យ ៣.២% ជាកម្មករកុមារ អ្នកសិក្សាចំនួន ៣នាក់តំណាងឱ្យ ៣.២% ជាកុមារធ្វើការតាមផ្ទះអ្នកដ៏ទៃដើម្បីរកប្រាក់ ឬដើម្បីរស់ អ្នកសិក្សាចំនួន ៣១នាក់តំណាងឱ្យ ៣៣% ជាអ្នកបញ្ចប់អក្ខរកម្ម ហើយអ្នកសិក្សាចំនួន ៣នាក់ តំណាងឱ្យ ៣.២% ដែលរស់នៅក្នុងតំបន់ជនបទជាកសិករ។

ការរកឃើញនេះបានបង្ហាញថា សិស្សមួយចំនួនដែលមកថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ក៏ជាអ្នកដែលនៅរៀនដែរ ខណៈដែលពួកគេខ្លះជាសិស្សដែលគាំទ្រដោយអង្គការផ្សេងទៀត ហើយទំនងជាត្រូវបានចាត់ទុកជាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល។ វាក៏ត្រូវបានកត់សម្គាល់ផងដែរថា អ្នកសិក្សាម្នាក់ៗអាចជួបប្រទះលក្ខខណ្ឌច្រើនជាងមួយ។ ដូច្នេះ ពួកគេអាចផ្តល់ចម្លើយច្រើនជាងមួយ ដែលមាននៅក្នុងកម្រងសំណួរ។ នេះមានន័យថាអ្នកសិក្សាម្នាក់ៗ ដែលជាកុមារបោះបង់ការសិក្សាក៏អាចជាកម្មករកុមារ និងជាអ្នកបញ្ចប់អក្ខរកម្មផងដែរ។ អ្នកសិក្សាដែលបានបញ្ចប់អក្ខរកម្មក៏អាចជាកសិករ ឬកម្មករកុមារជាដើម។

តារាង 2. លក្ខខណ្ឌអ្នកចូលរួមកម្មវិធី

លក្ខខណ្ឌអ្នកចូលរួមកម្មវិធី	ភេទ				សរុប	
	ប្រុស		ស្រី			
សិស្សបោះបង់ការសិក្សា	30	31.9%	24	25.5%	54	57.4%
កុមារពលកម្ម ឬកម្មករពេញវ័យ	1	1.1%	2	2.1%	3	3.2%
កុមារ ឬមនុស្សពេញវ័យធ្វើការក្នុងស្រុក	1	1.1%	2	2.1%	3	3.2%
សិស្សបញ្ចប់ថ្នាក់អក្ខរកម្ម	17	18.1%	14	14.9%	31	33.0%
កសិករ	1	1.1%	2	2.1%	3	3.2%
ផ្សេងៗ	0	0%	0	0%	0	0%
សរុប	50	53.2%	44	46.8%	94	100.0%

ក្រាប ២ បង្ហាញថាអ្នកសិក្សា ២នាក់តំណាងឱ្យ ២% មិនដែលចូលរៀននៅសាលាបឋមសិក្សា ៣៣នាក់តំណាងឱ្យ ៣៥% ធ្លាប់ចុះឈ្មោះចូលរៀននៅសាលាបឋមសិក្សាក្រោមថ្នាក់ទី៤។ ភាគរយនៃអ្នកសិក្សាធ្លាប់ចូលរៀននៅថ្នាក់ទី៤ ថ្នាក់ទី៥ និងថ្នាក់ទី៦ គឺ ១៥% ៣២% និង ១៣% រៀងគ្នា។ ក៏មានអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលចំនួន ៣នាក់ ស្មើនឹង ៣% ធ្លាប់ចូលរៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធលើសពីថ្នាក់ទី៦ ដែលលើសពីកម្រិតបឋមសិក្សា។ ការស្រាវជ្រាវនេះបង្ហាញផងដែរថា អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដែលកំពុងរៀនក្នុងថ្នាក់តែមួយ និងក្នុងកម្រិតដូចគ្នា ភាគច្រើនជាកុមារ និងក្មេងជំទង់ដែលមានប្រវត្តិអប់រំខុសៗគ្នា ចាប់ពីគ្មានបទពិសោធន៍សិក្សារហូតដល់កម្រិតថ្នាក់ទី៦ នៃសាលាបឋមសិក្សាចំណោះទូទៅក្នុងប្រព័ន្ធ។

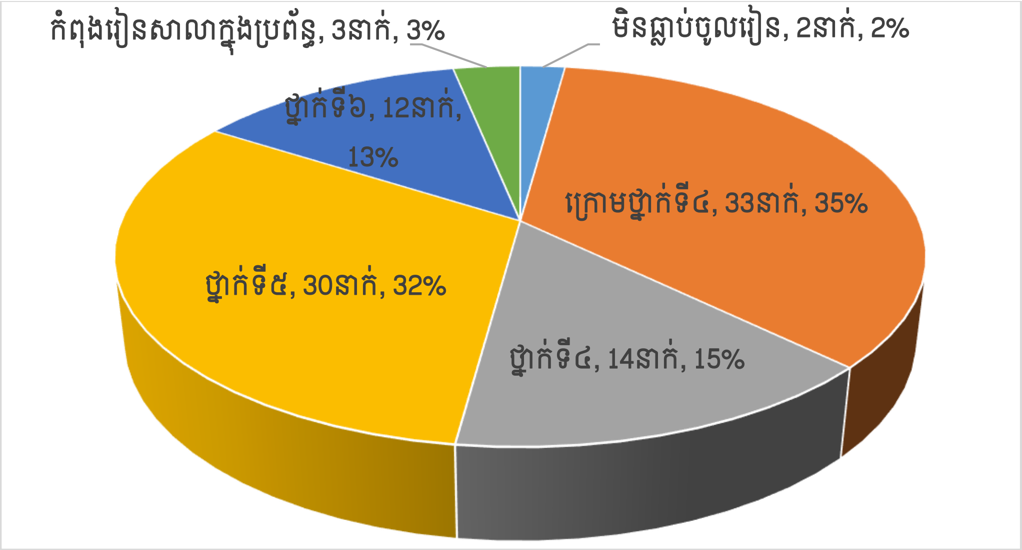

ក្រាប 2. ភាគរយអ្នកសិក្សាជាមួយបទពិសោធន៍ចូលរៀនសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ

ក្រាប ៣. បង្ហាញថាអ្នកសិក្សា ១៦នាក់តំណាង ១៧% នៃគំរូសរុប មិនដែលចូលរួមកម្មវិធីសមមូលទេ។ ពួកគេបានចាប់ផ្តើមចូលរៀនកម្មវិធីសមមូលឆ្នាំទី២ ដោយមិនបានបញ្ចប់កម្មវិធីសមមូល ឆ្នាំទី១។ ប៉ុន្តែអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ចំនួន ៧៨នាក់ ស្មើនឹង ៨៣% ដែលបានចូលរួមក្នុងការសិក្សាបានបង្ហាញថា ពួកគេធ្លាប់ចូលរៀន និងបញ្ចប់វគ្គសិក្សាឆ្នាំទី១ មុនពេលពួកគេមកចូលកម្មវិធីសមមូល ឆ្នាំទី២ ។

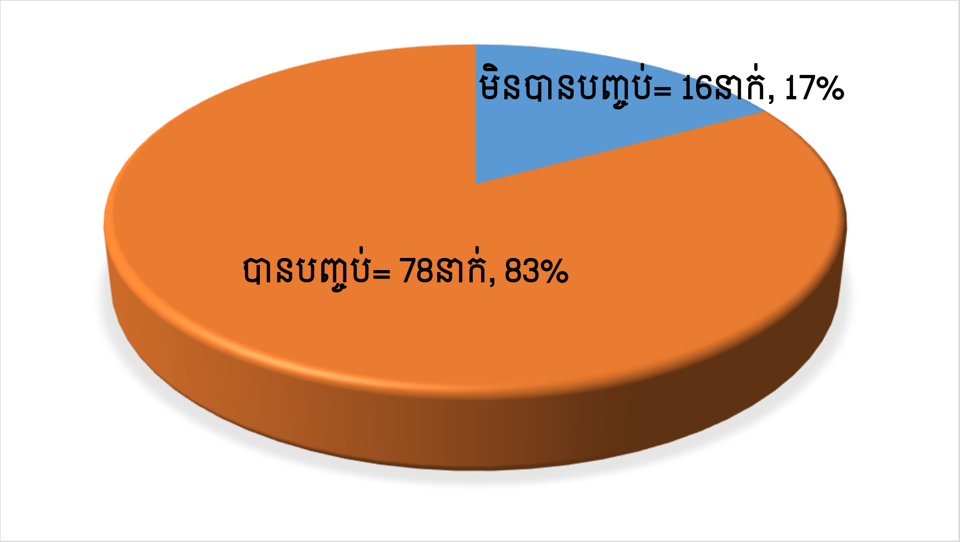

ក្រាប 3. ភាគរយអ្នកសិក្សាដែលបានបញ្ចប់ថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលឆ្នាំទី១

៤.២. មូលហេតុសំខាន់ៗនៃការចូលរៀនកម្មវិធីសមមូល

ការរកឃើញបង្ហាញថា អ្នកសិក្សាចំនួន ៥៦នាក់ តំណាងឱ្យ ៦០% បានចូលរួមក្នុងកម្មវិធីនេះ ដោយសារតែពួកគេចង់ទទួលបាន និងបង្កើនចំណេះដឹងទូទៅ អ្នកសិក្សាចំនួន ២០នាក់ តំណាងឱ្យ ២១% ចង់ត្រឡប់ទៅចូលរៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធវិញ អ្នកសិក្សា ១៣នាក់ តំណាងឱ្យ ១៤% ចង់ទទួលបានការងារល្អ និង ៥នាក់ តំណាង ៥% ចង់កែលម្អគុណភាពជីវិតពួកគេ។ មូលហេតុចម្បងនៃការចូលរួមកម្មវិធីសមមូល គឺដើម្បីពង្រីកចំណេះដឹងទូទៅដូចជា ចំណេះដឹងសុខភាព អនាម័យ សិល្បៈ វប្បធម៌ និងផ្សេងៗទៀត បន្ទាប់មកចង់ចូលរៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធវិញ ទទួលបានការងារល្អ និងកែលម្អគុណភាពជីវិតរៀងៗខ្លួន។ ក្រាប ៤. បង្ហាញពីមូលហេតុដែលពួកគេចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល ទោះបីជាហេតុផលពេញនិយមគឺការកែលម្អចំណេះដឹងទូទៅ និងចង់ចូលរៀននៅសាលាវិញក្នុងចំណោមអ្នកឆ្លើយសំណួរក៏ដោយ ហេតុផលទាំងអស់គឺមិនអាចបំបែកបាន ហើយទំនងជាទាក់ទងគ្នាទៅវិញទៅមក ពីព្រោះតាមរយៈ

ការសង្កេត និងពិភាក្សាអំឡុងពេលបញ្ចប់កម្រងសំណួរ អ្នកសិក្សាម្នាក់ៗបានបង្ហាញថា ពួកគេមានការរំពឹងទុកខុសៗគ្នា និងជំហានផ្សេងគ្នាឆ្ពោះទៅរកការរំពឹងទុករបស់ពួកគេ។ អ្នកសិក្សាខ្លះបានចូលរួមកម្មវិធីសមមូល ដើម្បីបង្កើនចំណេះដឹងទូទៅដោយសារពួកគេរំពឹងថា នៅពេលដែលពួកគេបង្កើនចំណេះដឹងនោះពួកគេអាចត្រឡប់ទៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធវិញ ប៉ុន្តែអ្នកខ្លះទៀតបាននិយាយថា នៅពេលដែលពួកគេបង្កើនចំណេះដឹង ពួកគេរំពឹងថានឹងទទួលបានការងារល្អ និងចុងក្រោយធ្វើឱ្យគុណភាពជីវិតកាន់តែប្រសើរឡើង។ ក្នុងពេលជាមួយគ្នានេះ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលផ្សេងទៀតដែលបានផ្ដល់អាទិភាពក្នុងការត្រលប់ទៅសាលារៀនវិញជាហេតុផលសំខាន់ សម្រាប់ការចូលរួមកម្មវិធីសមមូល បានបង្ហាញថា នៅពេលពួកគេត្រឡប់ទៅសាលារៀនវិញ ពួកគេនឹងទទួលបានការងារល្អនាពេលអនាគត។ ដូច្នេះហើយ អ្នកសិក្សាមានហេតុផលភ្លាមៗខុសៗគ្នា និងការរំពឹងទុកចុងក្រោយសម្រាប់ការចូលរួមកម្មវិធីសមមូល ដែលទំនងជាពាក់ព័ន្ធគ្នា និងមិនអាចបំបែកបាន។

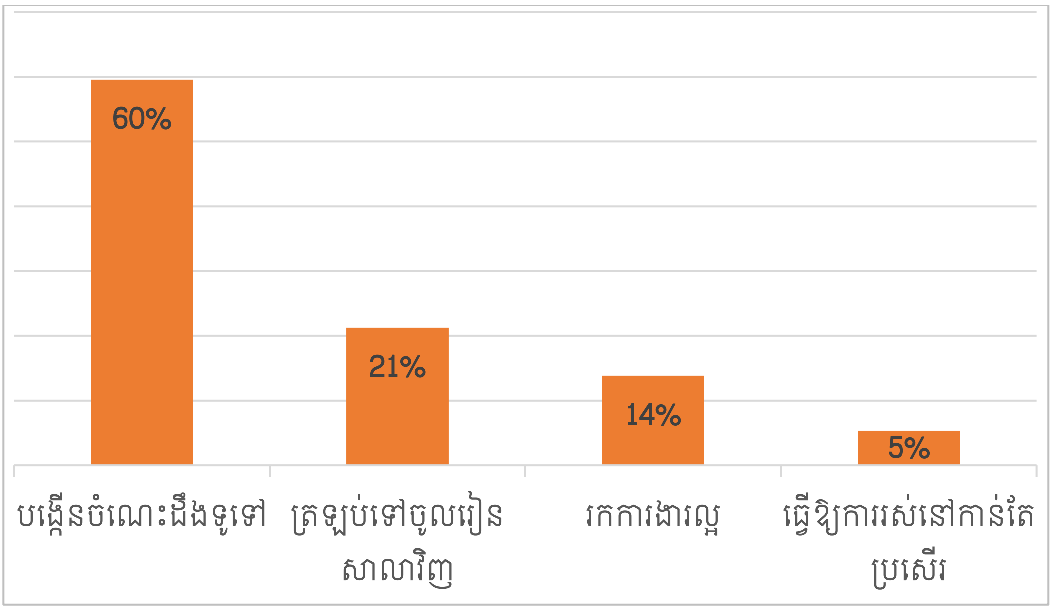

ក្រាប 4. មូលហេតុសម្រាប់ការចូលរៀនកម្មវិធីសមមូល

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មានអ្នកសិក្សាមួយចំនួនដែលបានផ្ដល់ហេតុផលផ្សេងទៀត និងបន្ថែមលើសពីហេតុផលដែលមាននៅក្នុងកម្រងសំណួរ។ បន្ថែមពីលើហេតុផលខាងលើ សិស្សមួយចំនួនក៏បានបន្ថែមថា ខ្លួនបានចូលរួមកម្មវិធីនេះ ដោយសារពួកគេចង់ទទួលបានចំណេះដឹងជាមូលដ្ឋាន ដើម្បីអាចបន្ត

ការសិក្សាទៅកម្រិតខ្ពស់ជាងនេះ ខណៈខ្លះចង់ជួយគ្រួសារនៅថ្ងៃអនាគត ដូចជាការបង្កើនប្រាក់ចំណូលគ្រួសារ។

៤.៣. បរិបទនៅផ្ទះ និងសហគមន៍

១). បរិយាកាសសិក្សានៅផ្ទះ និងការគាំទ្រពីគ្រួសារ

ការរកឃើញបង្ហាញថា អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលភាគច្រើនខ្វះសម្ភារៈអាននៅផ្ទះ។ សម្ភារៈអាននៅទីនេះមិនរួមបញ្ចូលសៀវភៅសិក្សាកម្មវិធីសមមូលទេ ព្រោះសៀវភៅសិក្សានឹងត្រូវបានពិភាក្សានៅពេលក្រោយ។ ៣៥.១១%នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរមិនមានឯកសារអានទេ ៥៥.៣២%នៃពួកគេមានតែសម្ភារៈមួយចំនួនដូចជាសៀវភៅរឿង កាសែត ឬទស្សនាវដ្ដី បន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។ ៤.២៦% នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរមានសៀវភៅមួយចំនួនសម្រាប់អាននៅផ្ទះ ខណៈដែលមួយចំនួននៃអ្នកផ្សេងទៀតតំណាងឱ្យ ៥.៣២% មានសម្ភារៈអានឬសៀវភៅច្រើនជាង ១០។ ធាតុដែលទាក់ទងនឹងចំនួនសម្ភារៈសិក្សាដែលអ្នកសិក្សាមាននៅផ្ទះមានពិន្ទុមធ្យម 1.80 (SD= .75) ដែលបង្ហាញពីកង្វះខាតសម្ភារៈអាននៅផ្ទះ។ ជាមធ្យម អ្នកសិក្សាមានសម្ភារៈអានតិចជាងប្រាំនៅផ្ទះ ឬគ្មានសម្ភារៈអានទាំងអស់ (តារាង ៣)។

យោងតាមចម្លើយនៅក្នុងកម្រងសំណួរ សិស្ស ១.០៦% មិនបានចំណាយពេលរៀនដោយខ្លួនឯងនៅផ្ទះទេ ខណៈដែល ៣០.៨៥% ចំណាយពេលតិចតួចប្រហែលតិចជាង ១៥នាទីក្នុងមួយថ្ងៃសិក្សានៅផ្ទះ។ ៤៦.៨១% នៃអ្នកសិក្សាបានបង្ហាញថាពួកគេបានរៀនដោយខ្លួនឯងពេលខ្លះ ហើយមានតែ ២១.២៨% បានអះអាងថាពួកគេបានចំណាយពេលគ្រប់គ្រាន់ (ច្រើនជាង ៣០នាទីក្នុងមួយថ្ងៃ) សម្រាប់ការសិក្សាដោយខ្លួនឯងនៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀន (តារាង ៣)។ នៅមានអ្នកសិក្សាមួយចំនួនទៀត ដែលមិនបានចំណាយពេលគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីសិក្សាបន្ថែមលើការរៀនក្នុងថ្នាក់ ដោយសារហេតុផលមួយចំនួន។ យោងតាមលទ្ធផលនៃការសម្ភាសន៍ជាមួយគ្រូកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ភាគច្រើននៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល នៅតាមជនបទរវល់ជាមួយការងារធ្វើស្រែរបស់ពួកគេ។ សិស្សនៅតាមជនបទមួយចំនួន មិនត្រឹមតែមមាញឹកនឹងការងារបែបនេះប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងត្រូវជួយឪពុកម្ដាយដោះស្រាយការងារ

ផ្ទះផ្សេងៗ ដូចជាមើលថែទាំប្អូន ចិញ្ចឹមសត្វ ក៏ដូចជាជួយឪពុកម្តាយផងដែរ។ ការងារខ្លះទៀតដើម្បីបង្កើតប្រាក់ចំណូល។

លទ្ធផលសម្ភាសន៍បង្ហាញថា ឪពុកម្តាយមួយចំនួនមិនបានយកចិត្តទុកដាក់លើការរៀនសូត្ររបស់កូនពួកគេទេ។ ពួកគេមើលឃើញថា ការរៀនសូត្រមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់គ្រួសាររបស់ពួកគេទេ ដោយសារពួកគេត្រូវចំណាយពេលយូរដើម្បីផ្គត់ផ្គង់កូនឱ្យសិក្សា ប៉ុន្តែពួកគេមិនអាចមានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ធ្វើនោះទេ។ ពួកគេត្រូវការកម្លាំងពលកម្មដើម្បីផ្គត់ផ្គង់គ្រួសារ អ្នកខ្លះមានបំណងដកកូនចេញពីសាលារៀន ហើយចង់ឱ្យកូនរបស់ពួកគេជួយពួកគេជំនួសវិញ។ បរិបទបែបនេះបំបែកអារម្មណ៍កុមារពីការសិក្សាដោយខ្លួនឯង ឬនាំពួកគេឱ្យបោះបង់ការសិក្សា ប្រសិនបើពួកគេជាកុមារនៅសាលា និងអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ក៏បានជួបប្រទះស្ថានភាពស្រដៀងគ្នានេះផងដែរ ដោយមិនគិតពីថាតើពួកគេស្ថិតនៅក្នុងតំបន់ជនបទ ឬទីក្រុងនោះទេ។ ការពិតមួយទៀតគឺនៅពេលដែលឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេមិនយកចិត្តទុកដាក់ កូនទំនងជាមិនយកចិត្តទុកដាក់ ឬយកចិត្តទុកដាក់លើការសិក្សាដោយខ្លួនឯងនោះទេ ទោះបីជាពួកគេអាចមានពេលទំនេរនៅផ្ទះក៏ដោយ។ យោងតាមលទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិបរិមាណទាក់ទងនឹងពេលវេលាសម្រាប់ការសិក្សាដោយខ្លួនឯងនៅផ្ទះពិន្ទុមធ្យមនៃ 2.88 (SD = .746) ជាមួយនឹងលំដាប់នៃពិន្ទុដែលចង់បានរវាង ១ និង ៤ បង្ហាញពីពេលវេលាមធ្យម (ពី 15 នាទីទៅ 30 នាទីក្នុងមួយថ្ងៃ) អ្នកសិក្សាមាន ឬលះបង់ចំពោះការរៀនឯករាជ្យរបស់ពួកគេនៅផ្ទះ បន្ថែមពីលើការរៀនក្នុងថ្នាក់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅតែមានពួកគេខ្លះចំណាយពេលតិចតួច ឬគ្មានពេលរៀនដោយខ្លួនឯងនៅផ្ទះ។

អ្នកចូលរួមស្ទើរតែទាំងអស់បានមកចូលរួមថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ដោយគ្មានការជំទាស់ពីសមាជិកគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ ៩៨.៩៣% នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរបានឆ្លើយតបថាសមាជិកគ្រួសាររបស់ពួកគេដូចជាឪពុកម្តាយ និងអាណាព្យាបាលពេញចិត្តនឹងពួកគេចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល។ មានតែ ១.០៦% នៃអ្នកសិក្សាដែលបង្ហាញថាគ្រួសាររបស់ពួកគេមានការពេញចិត្តតិចតួចប៉ុណ្ណោះ។ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ការពេញចិត្តរបស់គ្រួសារចំពោះការចូលរួមរបស់អ្នកសិក្សានៅក្នុងកម្មវិធីសមមូល គឺ 3.24 (SD= .456) ដែលបង្ហាញពីកម្រិតខ្ពស់នៃការពេញចិត្ត (តារាង ៣) ។ យោងតាមលទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិ ទោះបីជាអ្នក

សិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនខ្វះសម្ភារៈអាននៅផ្ទះ និងចំណាយពេលតិចក្នុងការសិក្សាដោយខ្លួនឯង នៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀនកម្មវិធីសមមូលក៏ដោយ ក៏គ្រួសាររបស់ពួកគេមិនខ្វល់ពីការចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល នោះទេ។

ដូចដែលបានបង្ហាញក្នុងតារាង ៤ ពិន្ទុមធ្យមសរុបនៃ 2.64 ជាមួយនឹងជួរពី ១ ដល់ ៤ និង SD=.435 បានបង្ហាញបរិយាកាសសិក្សាតាមផ្ទះជាវិជ្ជមានកម្រិតមធ្យម ដែលជាលទ្ធផលនៃការរួមបញ្ចូល គ្នានូវធាតុទាំងបីដែលបានលើកឡើងគឺ ភាពអាចរកបាននៃសម្ភារៈអានមិនគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងផ្ទះ ពេលវេលាមានកំណត់សម្រាប់ការសិក្សាដោយខ្លួនឯង និងការពេញចិត្តខ្ពស់របស់គ្រួសារក្នុងការចូលរួមកម្មវិធីសមមូល។ ប៉ុន្តែបរិយាកាសវិជ្ជមាន និងអំណោយផលនេះ ទំនងជាមិនល្អគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់អ្នកដែលពឹងផ្អែកលើកម្មវិធីសមមូលទាំងស្រុង នោះទេ។

តារាង 3. សម្ភារៈអាន ពេលវេលាសិក្សានៅផ្ទះដោយខ្លួនឯង និងការពេញចិត្តរបស់គ្រួសារសម្រាប់ការចូលរួមកម្មវិធីសមមូលរបស់អ្នកសិក្សា

	ធាតុសម្រាប់វាស់បរិយាកាសសិក្សានៅផ្ទះ	ចំនួន	ភាគរយ	មធ្យម	គម្លាតស្តង់ដារ
	តើនៅផ្ទះរបស់អ្នកមានសៀវភៅ ឬសម្ភារៈសម្រាប់អាន (សៀវភៅរឿង ទស្សនាវដ្ដី កាសែត..) ប៉ុន្មាន?	94	100.00%	1.80	0.756
1	គ្មាន	33	35.11%		
2	មាន ២-៤	52	55.32%		
3	មាន ៥-១០	4	4.26%		
4	មាន ១១ឡើង	5	5.32%		
	តើអ្នកចំណាយពេលប៉ុន្មាន ដើម្បីរៀនដោយខ្លួនឯងនៅផ្ទះ?	94	100.00%	2.88	0.746
1	គ្មាន	1	1.06%		
2	តិចតួច (តិចជាង ១៥នាទី/ថ្ងៃ)	29	30.85%		
3	ខ្លះៗ (១៥-៣០នាទី/ថ្ងៃ)	44	46.81%		
4	ច្រើនគ្រប់គ្រាន់ (លើស ៣០នាទី/ថ្ងៃ)	20	21.28%		
	តើគ្រួសាររបស់អ្នកពេញចិត្តទេ នៅពេលអ្នកចូលរួមកម្មវិធីសមមូល?	94	100.00%	3.24	0.456
1	អត់សោះ	0	0.00%		
2	តិចតួច	1	1.06%		
3	ពេញចិត្ត	69	73.40%		
4	ពេញចិត្តខ្លាំង	24	25.53%		

ការរកឃើញបែបបរិមាណនេះបង្ហាញថា ឪពុកម្តាយភាគច្រើនពេញចិត្ត និងអនុញ្ញាតឱ្យកូនចូលរៀនកម្មវិធីសមមូល មិនត្រូវបានគាំទ្រទាំងស្រុងទេ ដោយការរកឃើញពីការសម្ភាសន៍ជាមួយគ្រូកម្មវិធីសមមូល ព្រោះលទ្ធផលសម្ភាសន៍បានបង្ហាញថា ឪពុកម្តាយមួយចំនួននៅតំបន់ខ្លះ ជាពិសេសនៅតាមជនបទ នៅតែវាយតម្លៃការអប់រំកូនរបស់គាត់ និងចង់ឱ្យកូនៗធ្វើការរកប្រាក់ ជាជាងទៅសិក្សា។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលនៅតាមជនបទ បានបង្ហាញថា ឪពុកម្តាយមួយចំនួនផ្លាស់ទៅធ្វើការនៅខេត្ត ឬក្រៅប្រទេសកម្ពុជា ហើយនាំកូនមកជាមួយ។ នេះក៏ជាបញ្ហាប្រឈមមួយដែលមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល បានជួបប្រទះក្នុងការប្រមូលអ្នកសិក្សាគោលដៅកម្មវិធីសមមូល ក៏ដូចជារក្សាពួកគេឱ្យនៅសេសសល់ក្នុងកម្មវិធី។

តារាង 4. ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាអំពីបរិយាកាសសិក្សារបស់ពួកគេនៅផ្ទះ

	N	Mean	Std. Deviation	Minimum	Maximum
បរិយាកាសសិក្សានៅផ្ទះ	94	2.64	0.435	2.00	4.00

លទ្ធផលនៃការសម្ភាសជាមួយមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក៏បានបង្ហាញផងដែរថា ការចូលរួមរបស់ឪពុកម្តាយ ឬក្រុមគ្រួសារនៅក្នុងកម្មវិធីសមមូល គឺជាកត្តាដែលអាចជួយឱ្យកម្មវិធីដំណើរការដោយរលូន។ នៅក្នុងបរិបទនៃកម្មវិធីសមមូល ការចូលរួមរបស់ពួកគេសំដៅទៅលើការពិតដែលថាពួកគេសប្បាយរីករាយក្នុងការគាំទ្រកូនៗ ឬសមាជិកគ្រួសាររបស់ពួកគេឱ្យចូលរួមក្នុងកម្មវិធីដើម្បីទទួលបានចំណេះដឹង ហើយកត្តានេះរួមចំណែកដល់ការអនុវត្តកម្មវិធីប្រកបដោយនិរន្តរភាព។ ប៉ុន្តែការចូលរួមរបស់ពួកគេក្នុងកម្មវិធីសមមូល គឺខុសគ្នាពីបរិបទមួយទៅបរិបទមួយ ហើយហាក់ដូចជាមានកម្រិតនៅក្នុងទីតាំងមួយចំនួន។ ភាពខុសគ្នារវាងលទ្ធផលបរិមាណ និងលទ្ធផលសម្ភាសន៍ គឺដោយសារតែការឆ្លើយតបរបស់គ្រូបង្រៀន និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ បានសំដៅទៅលើឪពុកម្តាយទាំងអស់នៅក្នុងសហគមន៍របស់ពួកគេ ដោយមិនគិតពីថាតើកូនរបស់ពួកគេនៅបន្តនៅក្នុងកម្មវិធី ឬអត់នោះទេ ខណៈដែលការឆ្លើយតបរបស់អ្នកសិក្សានៅក្នុងការស្ទង់មតិបរិមាណទំនងជា សំដៅលើតែក្រុមគ្រួសារ ឬឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ ដែលបានបន្ត

ក្សាពួកគេនៅក្នុងកម្មវិធី ហើយដូច្នេះស្ដាប់ទៅមានភាពវិជ្ជមានជាងការឆ្លើយតបរបស់គ្រូបង្រៀន និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។

២). ការគាំទ្រ និងការចូលរួមរបស់សហគមន៍

កត្តាបរិបទទាក់ទងនឹងការគាំទ្រ និងការចូលរួមរបស់សហគមន៍ ការយល់ដឹង និងការយល់ឃើញរបស់ពួកគេចំពោះកម្មវិធីសមមូលត្រូវបានពិនិត្យតាមរយៈទិន្នន័យគុណភាព ដែលបានមកពីការសម្ភាសន៍ពាក់កណ្ដាលរចនាសម្ព័ន្ធជាមួយគ្រូកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធដែលពាក់ព័ន្ធ។ ការឆ្លើយតបដែលផ្ដល់ដោយអ្នកចូលរួមម្នាក់ៗគឺខុសគ្នាអាស្រ័យលើបរិបទក្នុងតំបន់របស់ពួកគេ។ គ្រូបង្រៀនពីរបីនាក់បានលាតត្រដាងថា ប្រជាជនសហគមន៍ដឹង និងយល់អំពីកម្មវិធីសមមូល និងកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធផ្សេងទៀត។ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតបានប្រកែកថា មនុស្សភាគច្រើននៅក្នុងសហគមន៍របស់ពួកគេ ទំនងជាមិនដឹងថាកម្មវិធីសមមូលជាអ្វីនោះទេ។ ការឆ្លើយតបផ្ទុយគ្នារបស់គ្រូទាំងនេះបានមកពីបរិបទផ្សេងគ្នាដែលកម្មវិធីនេះបានអនុវត្ត។ ជាទូទៅ ការយល់ដឹងរបស់ប្រជាជនសហគមន៍អំពីកម្មវិធីសមមូលនៅតែខ្សោយ។ ពីការឆ្លើយតបរបស់គ្រូបង្រៀន ប្រជាជនសហគមន៍មួយចំនួនមិនបានដឹងច្បាស់អំពីកម្មវិធីសមមូលទេ ហើយទំនងជាច្រឡំវាជាមួយនឹងកម្មវិធីអក្ខរកម្ម ដែលមិនស្មើនឹងការអប់រំបឋមសិក្សាធម្មតា ដែលជាកម្មវិធីសមមូល។ មនុស្សមួយចំនួនកម្រយកចិត្តទុកដាក់ចំពោះការអប់រំរបស់កុមារ ហើយមិនមានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយគ្រូកម្មវិធីសមមូលទេ។ “មនុស្សមួយចំនួនមិនដឹងអំពីកម្មវិធីសមមូលទេ ពួកគេមិនខ្វល់ពីការរៀនសូត្ររបស់កូនពួកគេទេ។ ពួកគេមិនដឹងថាខ្ញុំជាគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលនៅទីនេះទេ មានតែមេភូមិ និងសិស្សរបស់ខ្ញុំក្នុងសហគមន៍នេះទេដែលដឹងថាខ្ញុំកំពុងបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល” នេះជាការលើកឡើងរបស់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល។ នៅក្នុងបរិបទទីក្រុង មនុស្សភាគច្រើនបានដឹងកាន់តែច្រើនអំពីកម្មវិធីមួយចំនួនផ្សេងទៀត ដូចជាជំនាញវិជ្ជាជីវៈ ឬកម្មវិធីបង្កើតប្រាក់ចំណូល ជាជាងកម្មវិធីសមមូល។ ការជ្រើសរើសកុមារដែលបោះបង់ការសិក្សា និងចេញពីសាលារៀននៅក្នុងតំបន់ទីក្រុងសម្រាប់កម្មវិធីសមមូល ក៏ជាបញ្ហាប្រឈមមួយផងដែរ ព្រោះពួកគេត្រូវបានប្រមូលដោយអង្គការមិនមែនរដ្ឋាភិបាល (NGO) រួចហើយសម្រាប់កម្មវិធីផ្ទាល់ខ្លួនរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះហើយ កម្មវិធីសមមូលនៅក្នុងទីក្រុងក៏រួមបញ្ចូលផងដែរនូវ

កុមារដែលលើសអាយុដែលនៅរៀន ប៉ុន្តែមានលទ្ធផលមិនល្អ ហើយមានហានិភ័យក្នុងការបោះបង់ការសិក្សា។ គ្រួសារខ្លះជាអ្នកមកថ្មី ដែលផ្លាស់ទៅរស់នៅក្នុងទីក្រុង និងកម្មវិធីសមមូលអាចស្រូបយកកូនរបស់ពួកគេជាអ្នកសិក្សាគោលដៅ។

នៅពេលសាលាបឋមសិក្សាមិនមាន ឬនៅឆ្ងាយពីភូមិ អ្នកភូមិបានទទួលស្គាល់ថាកម្មវិធីសមមូលបានជួយកូនពួកគេឱ្យទទួលបានឱកាសសិក្សា ហើយដឹងថាកូនរបស់ពួកគេអាចចូលរៀនកម្មវិធីសមមូលបានព្រោះ កម្មវិធីសមមូលដំណើរការនៅជិតផ្ទះរបស់ពួកគេនៅពេលដែលសាលារៀននៅឆ្ងាយ។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលវាត្រូវបានគេសង្កេតឃើញថា អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលមួយចំនួនដែលមានអាយុក្រោម ១២ឆ្នាំក៏ត្រូវបានបញ្ចូលក្នុងកម្មវិធីផងដែរ។ ប៉ុន្តែអ្នកភូមិខ្លះមិនបានដឹងថា កម្មវិធីនេះមានឈ្មោះថាកម្មវិធីសមមូលទេ។ គ្រូបង្រៀនមួយចំនួនបានត្អូញត្អែរថា កម្រិតនៃការចូលរួមរបស់សហគមន៍គឺមិនល្អដោយសារតែមុខរបរផ្ទាល់ខ្លួន ហើយពួកគេភាគច្រើនក្រីក្រ ពួកគេរវល់ជាមួយនឹងសេដ្ឋកិច្ចគ្រួសាររបស់ពួកគេ ហើយមិនមានអារម្មណ៍ថាចង់ចូលរួមក្នុងសកម្មភាពគាំទ្រណាមួយសម្រាប់កម្មវិធីសមមូល នោះទេ។ ប្រជាពលរដ្ឋមួយចំនួនក្នុងសហគមន៍ចង់ឱ្យកម្មវិធីនេះដំណើរការនៅក្នុងភូមិ សម្រាប់កូនៗពួកគេ ប៉ុន្តែពួកគេមិនបានផ្តល់សម្ភារៈ ឬថវិកាណាមួយឡើយ។ មនុស្សភាគច្រើនគិតថាកម្មវិធីសមមូលល្អ ប៉ុន្តែមនុស្សមួយចំនួនតូចនៅតែគិតថាមិនល្អ ព្រោះពួកគេចង់ឱ្យកូននៅផ្ទះ និងជួយគ្រួសារ ឬការងារផ្ទះ។ កម្រិតនៃការចូលរួមរបស់សហគមន៍ក៏ហាក់ដូចជាខុសគ្នា អាស្រ័យលើបរិបទសហគមន៍របស់ពួកគេ។ នៅតាមភូមិមួយចំនួន ប្រជាជនបានចូលរួមចំណែកសម្ភារៈមួយចំនួនដូចជា តុ កៅអី និងឧបករណ៍សម្រាប់សិក្សាផ្សេងៗទៀត ដើម្បីជួយគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ក្នុងការដំណើរការថ្នាក់រៀន។ គ្រូបង្រៀនម្នាក់នៅតាមជនបទបាននិយាយថា ប្រជាពលរដ្ឋក្នុងភូមិរបស់គាត់ចូលរួមគាំទ្រថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ដើម្បីដំណើរការនៅក្នុងភូមិ ព្រោះកុមារត្រូវការកម្មវិធីសមមូល។

ការចូលរួមក្នុងសហគមន៍មានទម្រង់ផ្សេងៗគ្នា មនុស្សមួយចំនួនបានជួយកម្មវិធីសមមូលតាមរយៈការចែករំលែកព័ត៌មានអំពីថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ខណៈដែលអ្នកខ្លះបានចូលរួមចំណែកតែកម្លាំងពលកម្មរបស់ពួកគេប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាមនុស្សមួយចំនួននៅក្នុងសហគមន៍បានចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល ក្នុង

កម្រិតមួយចំនួនដូចជាការរួមចំណែកនៃកម្លាំងពលកម្ម ឬសម្ភារៈក៏ដោយ វាគឺជាករណីដ៏កម្រមួយ។ ជាទូទៅ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ភាគច្រើនបានរាយការណ៍ថា ការគាំទ្រ និងការចូលរួមរបស់សហគមន៍នៅមានកម្រិតទាបនៅឡើយ ភាគច្រើនដោយសារតែពួកគេខ្វះការយល់ដឹងអំពីកម្មវិធីសមមូល ស្ថានភាពសេដ្ឋកិច្ចសង្គមមិនល្អ និងគំនិតរបស់ពួកគេថាការអប់រំមិនសំខាន់ដូចស្ថានភាពសេដ្ឋកិច្ចនោះទេ។

សរុបមក ការចូលរួមរបស់សហគមន៍ត្រូវបានគេមើលឃើញថាអសកម្ម ដោយមិនមានការគាំទ្រផ្នែកហិរញ្ញវត្ថុ ឬសម្ភារៈណាមួយពីប្រជាជនក្នុងតំបន់។ តាមទស្សនៈរបស់គ្រូ និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ នៅពេលដែលប្រជាពលរដ្ឋសហគមន៍អនុញ្ញាត និងលើកទឹកចិត្តកូនៗពួកគេឱ្យចូលរៀនថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ឬជួយចែករំលែកព័ត៌មានអំពីប្រតិបត្តិការកម្មវិធីសមមូលនៅក្នុងភូមិ មានន័យថាពួកគេចូលរួម និងគាំទ្រកម្មវិធីនេះ ព្រោះវាមានប្រយោជន៍ខ្លាំងណាស់។ កម្រណាស់ដែលមនុស្សក្នុងសហគមន៍បានជួយផ្តល់ជំនួយ ដូចជាសម្ភារៈ ឬថវិកា។ អ្នកស្រុកខ្លះអនុញ្ញាតឱ្យកូនរបស់ពួកគេមកចូលរៀនថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលនៅពេលដែលពួកគេទំនេរពីការងារគ្រួសារ។ ទោះបីជាមនុស្សមួយចំនួនក្នុងសហគមន៍ចង់ឱ្យកម្មវិធីនេះដំណើរការនៅក្នុងភូមិសម្រាប់កូនៗរបស់ពួកគេក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនដែលផ្តល់សម្ភារៈ ឬជំនួយហិរញ្ញវត្ថុណាមួយឡើយ។ នេះអាចនិយាយបានថា កម្រិតនៃការចូលរួមរបស់សហគមន៍នៅមានកម្រិតទាបនៅឡើយ។ អ្នកភូមិមិនមានការតាំងចិត្តក្នុងការយកចិត្តទុកដាក់ ឬគិតពីការចូលរួមក្នុងការគាំទ្រកម្មវិធីនេះទេ។ ជាទូទៅ ការចូលរួមមានកម្រិតរបស់ប្រជាជនក្នុងតំបន់ គឺដោយសារតែពួកគេមិនខ្វល់ពីការអប់រំ។ អ្នកខ្លះមិនមានបំណង ឬចាប់អារម្មណ៍ក្នុងការសិក្សាដោយសារតែរវល់ ស្ថានភាពសេដ្ឋកិច្ចខ្សោយ ពួកគេភាគច្រើនជាអ្នកក្រ ហើយផ្តោតតែលើការរកប្រាក់ដើម្បីរស់។ កង្វះយន្តការសម្រាប់ការចែករំលែកព័ត៌មានអំពីសារៈសំខាន់នៃកម្មវិធីសមមូល ក៏បណ្តាលឱ្យមានការចូលរួមទាបផងដែរ។ អ្នកខ្លះត្រូវទុកកូនឱ្យនៅផ្ទះដើម្បីជួយគ្រួសារធ្វើការផ្ទះ។ ស្ថានភាពសេដ្ឋកិច្ចគ្រួសារទំនងជាមូលហេតុចំបងដែលប្រជាជនសហគមន៍មួយចំនួនមានទំនោរទុកកូននៅផ្ទះដើម្បីជួយការងារគ្រួសារ ជាពិសេសមើលថែទាំប្អូនៗនៅពេលឪពុកម្តាយចេញទៅរកប្រាក់។

៤.៤. ធាតុចូលកម្មវិធី

ផ្នែកនេះនិយាយអំពីទិដ្ឋភាពមួយចំនួននៃធាតុចូលកម្មវិធី ឬធនធានគាំទ្រការអនុវត្តកម្មវិធី ដែលរួមមានធនធានមនុស្ស (គ្រូបង្រៀន និងក្រុមការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ) ប្រភេទនិងលក្ខខណ្ឌនៃអគារ ឬថ្នាក់ដែលកម្មវិធីសមមូលត្រូវបានផ្តល់ជូន លទ្ធភាពអាចរកបាននៃសម្ភារៈបង្រៀននិងរៀន ដូចជា សម្ភារៈសម្រាប់គ្រូបង្រៀន និងសម្រាប់អ្នកសិក្សា ថវិកាប្រតិបត្តិការសម្រាប់កម្មវិធីសមមូល ក៏ដូចជាខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សា។

១). គ្រូបង្រៀន និងក្រុមការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ

ការរកឃើញបង្ហាញថា គ្រូកម្មវិធីសមមូល និងក្រុមការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក៏ជាធាតុចូលដែលអាចដំណើរការក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធី។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានជ្រើសរើសដោយមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ស្ទើរតែទាំងអស់ត្រូវបានជ្រើសរើសក្នុងចំណោមអ្នកដែលយល់ពីស្ថានភាពនៃសហគមន៍ដែលអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលកំពុងរស់នៅ។ ក្នុងចំណោមគ្រូបង្រៀនជាប់កិច្ចសន្យា ៦នាក់ដែលត្រូវបានសម្ភាសន៍ គ្រូបង្រៀន ៤នាក់គឺជាគ្រូបង្រៀនសាលាបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ និងជានាយកសាលាផង។ គ្រូបង្រៀន ២នាក់ទៀតជាគ្រូបង្រៀនសាលាបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធដែលបានចូលនិវត្តន៍។ ប្រវត្តិការអប់រំរបស់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល គឺខុសគ្នាជាធម្មតាចាប់ពីថ្នាក់ទី៩ ដល់ថ្នាក់ទី១២។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ៤នាក់ដែលជានាយកសាលាបឋមសិក្សាផងនោះ បានបន្តការសិក្សារបស់ពួកគាត់រហូតបញ្ចប់ការសិក្សានៅសាកលវិទ្យាល័យ និងទទួលបានសញ្ញាបត្រកម្រិតបរិញ្ញាបត្រ។ ចំណែកគ្រូបង្រៀន ២នាក់ដែលចូលនិវត្តន៍ ក៏ការអប់រំរបស់គាត់កម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិដែរ។

តារាង 5. គ្រូជាប់កិច្ចសន្យាកម្មវិធីសមមូលដែលបានចូលរួមក្នុងការសម្ភាសន៍

ស្រុក/ក្រុង	ឃុំ/សង្កាត់	កម្រិតសិក្សា	ប្រភេទគ្រូ	វគ្គបណ្តុះបណ្តាល
តាំងគោក	ច្រនាង	មធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ	គ្រូបឋមសិក្សាចូលនិវត្តន៍	មិនបានចូលរួម
តាំងគោក	ទ្រៀល	បរិញ្ញាបត្រ	គ្រូបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ	មិនបានចូលរួម
សន្ទុក	ញ្ញ	បរិញ្ញាបត្រ	គ្រូបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ	មិនបានចូលរួម
សន្ទុក	តាំងក្រសាំង	បរិញ្ញាបត្រ	គ្រូបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ	មិនបានចូលរួម
ស្ទឹងសែន	ស្រយ៉ូវ	បរិញ្ញាបត្រ	គ្រូបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ	បានចូលរួម
កំពង់ស្វាយ	កំពង់ស្វាយ	មធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ	គ្រូបឋមសិក្សាចូលនិវត្តន៍	បានចូលរួម

គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល បានដើរតួនាទីយ៉ាងសំខាន់ក្នុងការគ្រប់គ្រង និងបើកដំណើរការនៃថ្នាក់រៀនបន្តសម្រាប់ឆ្នាំសិក្សាទាំងមូល។ មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធម្នាក់បាននិយាយថា មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធបង្គោលឃុំសង្កាត់ និងគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល គឺជាមនុស្សសំខាន់នៅក្នុងសហគមន៍ ហើយមានតួនាទីសំខាន់ស្រដៀងគ្នា ដើម្បីជានានិរន្តរភាពនៃប្រតិបត្តិការថ្នាក់រៀនពេញមួយឆ្នាំ។ យោងតាមការឆ្លើយតបរបស់មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធមួយរូបក្នុងស្រុកកំពង់ស្វាយ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល មិនត្រឹមតែមានតួនាទីបង្រៀនប៉ុណ្ណោះទេ ថែមទាំងមានកាតព្វកិច្ចក្នុងការស្វែងរកធនធានសម្រាប់ផ្គត់ផ្គង់ដល់ថ្នាក់របស់ពួកគេផងដែរ។ ថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ដែលមានទីតាំងនៅសាលាបឋមសិក្សា មិនបានជួបប្រទះនឹងបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរទេ ពីព្រោះពួកគេបានប្រើប្រាស់ធនធានដែលមានស្រាប់ ដូចជាថ្នាក់រៀន តុ កៅអី និងធនធានផ្សេងទៀតដែលមាននៅក្នុងសាលា។ ប៉ុន្តែគ្រូបង្រៀនមួយចំនួន ដែលបង្រៀននៅផ្ទះពួកគេផ្ទាល់ ឬនៅក្នុងអគារសហគមន៍ ត្រូវស្វែងរកធនធាន និងការគាំទ្រពីសប្បុរសជន។ មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធម្នាក់ក៏បានបង្ហើបថា ទាំងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ និងគ្រូកម្មវិធីសមមូល គឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលទទួលខុសត្រូវ និងធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីដំណើរការថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលយ៉ាងរលូននៅក្នុងសហគមន៍រៀងៗខ្លួន។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើននៅជនបទត្រូវបានជ្រើសរើសពីក្នុងចំណោមប្រជាជនសហគមន៍ ដែលខ្លះមានប្រវត្តិអប់រំទាប និងខ្វះបទពិសោធន៍ក្នុងការបង្រៀន ដែលអាចប៉ះពាល់ដល់ដំណើរការបង្រៀន និងលទ្ធផលសិក្សារបស់អ្នកសិក្សា ទោះបីជាមានការបណ្តុះបណ្តាលក៏ដោយ ក៏ព្រោះតែការបណ្តុះបណ្តាលមានរយៈពេលខ្លីត្រឹមតែបីថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ។ ស្ថានភាពនេះទំនងជាមានកម្រិតទាបបើប្រៀបធៀបនឹងគ្រូបឋមសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ។

តារាង ៥ បង្ហាញថាកម្មវិធីសមមូល គ្រូបង្រៀន ២នាក់ត្រូវបានជ្រើសរើសមកពីសាលាបឋមសិក្សា ដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូមុនបម្រើការងារ ដែលមានបទពិសោធន៍យូរក្នុងការបង្រៀន។ គ្រូម្នាក់ជាគ្រូបង្រៀនបឋមសិក្សា និងធ្លាប់ជានាយកសាលាផង ហើយគ្រូបង្រៀនម្នាក់ទៀតជានាយកសាលាបឋមសិក្សា និងជាប្រធានកម្រងផង គាត់ជាមនុស្សដែលសហគមន៍ទទួលស្គាល់ច្រើនក្នុងតំបន់។ ក្នុងចំណោមគ្រូកម្មវិធីសមមូលទាំង ៦នាក់ មាន ២នាក់ជាគ្រូចូលនិវត្តន៍ គាត់ជាអតីតគ្រូបឋមសិក្សា ធ្លាប់ធ្វើជានាយកសាលា និងធ្លាប់បង្រៀនកម្មវិធីមួយចំនួនរបស់ការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។ ចំណែកគ្រូ ៤នាក់ទៀតសុទ្ធតែជានាយកសាលាបឋមសិក្សា និងធ្លាប់មានបទពិសោធន៍ការងារបង្រៀនជាច្រើនឆ្នាំ ទោះជាមិនបានឆ្លងកាត់ការបណ្តុះបណ្តាលមុនដំណើរការកម្មវិធីសមមូល ក៏គាត់ទទួលបានការណែនាំ និងសម្ភារៈដំណើរការថ្នាក់មួយចំនួនពីមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡាខេត្តផងដែរ ដូចនេះដំណើរការបង្រៀនរបស់ពួកគាត់មិនជាបញ្ហាច្រើននោះទេ។

ផ្អែកលើអន្តរកម្ម និងការឆ្លើយតបក្នុងពេលសម្ភាសន៍ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ២នាក់ ទំនងជាមានបទពិសោធន៍តិចតួចក្នុងការធ្វើការជាមួយកម្មវិធីសមមូល។ គ្រូបង្រៀនម្នាក់នៅស្រុកកំពង់ស្វាយមានការយល់ដឹងច្បាស់ពីកម្មវិធី គាត់យកចិត្តទុកដាក់ការងារយ៉ាងល្អិតល្អន់ រៀបចំថ្នាក់រៀននៅផ្ទះខ្លួនឯងបានស្អាតមិនចាញ់ថ្នាក់រៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធទេ សូម្បីតារាងបញ្ជីផ្សេងមានទាំងអស់ដូចទៅនឹងសាលរៀនចំណេះទូទៅក្នុងប្រព័ន្ធផងដែរ។ គាត់បាននិយាយថា ពេលខ្លះថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលរបស់គាត់មានការខ្វះខាត គាត់ចេញចំណាយខ្លួនគាត់សម្រាប់ជាជំនួយដល់ដំណើរការកម្មវិធី។ គាត់យល់ថាកម្មវិធីសមមូលល្អ គឺតាំងពីមានកម្មវិធីសមមូលក្នុងភូមិគាត់មក ក្មេងបានចូលរៀនច្រើន ទទួលបានជំនាញអក្ខរកម្ម សុខភាព និងជំនាញមុខរបរ។

គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ៣នាក់ផ្សេងទៀតមានការយល់ដឹងកាន់តែប្រសើរឡើងអំពីកម្មវិធីសមមូល មានសមត្ថភាព និងបទពិសោធន៍កាន់តែប្រសើរក្នុងការដោះស្រាយជាមួយកម្មវិធីសមមូល។ ក្នុងនោះពីរនាក់នៅស្រុកសន្ទុក ខណៈម្នាក់នៅស្រុកតាំងគោក។ ពួកគេបានដឹងថាកម្មវិធីសិក្សាកម្មវិធីសមមូលបច្ចុប្បន្នមាន កម្រិតមូលដ្ឋាន កម្រិតមធ្យម និងកម្រិតស្វ័យសិក្សា ហើយគ្រូបដណ្តប់លើខ្លឹមសារ

ទាក់ទងនឹងភាសាខ្មែរ គណិតវិទ្យា សុខភាព និងជំនាញមុខរបរ ហើយនេះអាចឱ្យពួកគេសម្រេចចិត្ត និងរៀបចំផែនការបង្រៀនរបស់ពួកគេបាន។ ពួកគេបានជ្រើសរើសមាតិកាពីសៀវភៅកម្រិតសិក្សាដោយខ្លួនឯងសម្រាប់កម្រិតឆ្នាំទី២។ ប៉ុន្តែពួកគេមានភាពបត់បែនក្នុងការជ្រើសរើសផ្នែកមាតិកាដើម្បីបង្រៀនអ្នករៀនកម្មវិធីសមមូល។ ទោះបីជាពួកគេបានបង្រៀនផ្នែកខ្លឹមសារទាំងអស់ក៏ដោយ អ្នកខ្លះបានផ្តោតលើជំនាញមុខរបរដូចជាការចម្អិនអាហាររួមគ្នាជាមួយនឹងជំនាញលេខ ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតជ្រើសរើសមេរៀនទាក់ទងនឹងការអប់រំសុខភាព។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការអាន ការសរសេរ និងលេខនៅតែជាខ្លឹមសារសំខាន់ដែលពួកគេជ្រើសរើសដើម្បីបង្រៀនអ្នករៀនកម្មវិធីសមមូល។

មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ អ្នកឆ្លើយសំណួរម្នាក់ក្នុងស្រុកកំពង់ស្វាយ បាននិយាយថា មុនពេលដំណើរការថ្នាក់រៀន ការិយាល័យអប់រំ យុវជន និងកីឡា នៃរដ្ឋបាលស្រុក បានបង្កើតក្រុមការងារមួយសម្រាប់ការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដែលរួមមានមនុស្សមកពីមន្ទីរអប់រំ មន្ទីរមុខងារសាធារណៈ ការិយាល័យអប់រំស្រុក មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ និងអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន។ បន្ទាប់ពីបង្កើតក្រុមការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់បានជ្រើសរើសគ្រូ។ បន្ទាប់មក គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ បានធ្វើការរួមគ្នាដើម្បីកំណត់អត្តសញ្ញាណ និងប្រមូលផ្តុំអ្នកសិក្សាគោលដៅកម្មវិធីសមមូល ដើម្បីចុះឈ្មោះក្នុងកម្មវិធីនេះ។ នៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង ក្រុមការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងបរិបទនៃកម្មវិធីសមមូល បានសំដៅតែទៅលើគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ នៅថ្នាក់មូលដ្ឋានប៉ុណ្ណោះ។ ហើយការអនុវត្តកម្មវិធីនៅថ្នាក់មូលដ្ឋានពឹងផ្អែកលើពួកគេ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ កម្រមានករណីគ្រូកម្មវិធីសមមូលមកពីឃុំ ឬភូមិផ្សេងៗ ដើម្បីបង្រៀនអ្នករៀនកម្មវិធីសមមូល។

ការផ្លាស់ប្តូរមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ ត្រូវបានគេមើលឃើញថាជាបញ្ហាប្រឈម និងជាកត្តាដែលអាចជះឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានដល់ដំណើរការកម្មវិធី ពីព្រោះមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់មួយចំនួនខ្វះបទពិសោធន៍ក្នុងការធ្វើការជាមួយការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។ ពួកគេជាអ្នកមកថ្មី ដែលជំនួសមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធដែលមានបទពិសោធន៍ ដែលបានចាកចេញពីភារកិច្ចអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធរបស់ពួកគេ ដើម្បីទៅបំពេញមុខងារផ្សេងទៀតក្នុងវិស័យផ្សេងៗ ឬចូលនិវត្តន៍។ គុណភាពនៃធនធានមនុស្សសម្រាប់ការអនុវត្តកម្មវិធី

សមមូលនៅតែជាបញ្ហាប្រឈម ដោយសារសមត្ថភាពមានកម្រិតរបស់មន្ត្រីមូលដ្ឋាន និងគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ជាទូទៅ អំពីការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងជាពិសេសកម្មវិធីសមមូល។ ចំណែកសាវតានៃការអប់រំរបស់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលភាគច្រើនជាធម្មតា ជាអ្នកមានបទពិសោធន៍ការងារបង្រៀន ជាអ្នកគ្រប់គ្រង មានទំនាក់ទំនងល្អជាមួយអាជ្ញាធរ ចំណេះដឹងសមរម្យលើវិធីសាស្ត្របង្រៀន។

២). អគារ និងសម្ភារៈបរិក្ខារសម្រាប់ដំណើរការកម្មវិធី

គេសង្កេតឃើញថា មិនមានទីតាំងជាក់លាក់ ឬអគារស្តង់ដារដែលត្រូវបានសាងសង់សម្រាប់ថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធជាពិសេសនោះទេ។ ថ្នាក់រៀនមិនមាន ឬដំណើរការនៅក្នុងអគារដាច់ដោយឡែក ដូចអ្វីដែលថ្នាក់រៀនធម្មតារបស់សាលាក្នុងប្រព័ន្ធធ្លាប់ធ្វើនោះទេ។ ថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ដែលបានជ្រើសរើសសម្រាប់ការបង្រៀន និងរៀនត្រូវបានរៀបចំឡើងក្នុងការកំណត់ទីតាំងផ្សេងៗគ្នា ដោយផ្អែកលើបរិបទ និងធនធានដែលមាន។ ថ្នាក់ខ្លះត្រូវបានអនុញ្ញាតឱ្យដំណើរការនៅក្នុងសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ខ្លះធ្វើនៅផ្ទះគ្រូ ជាពិសេសនៅតាមជនបទ ខ្លះត្រូវបានរៀបចំនៅអគារសហគមន៍ ឬអគារដែលគាំទ្រដោយអង្គការក្រៅរដ្ឋាភិបាលក្នុងស្រុក រួមទាំងអង្គការសាសនា និងថ្នាក់ខ្លះទៀតមានទីតាំងនៅក្នុងវត្តអារាមដែលជាគោលដៅសិក្សារបស់កម្មវិធីសមមូល។ ថវិការបស់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ដែលផ្តល់ដោយរដ្ឋាភិបាលត្រូវបានបែងចែកសម្រាប់តែសម្ភារៈសិក្សាជាមូលដ្ឋានដូចជា ក្តារខៀន សៀវភៅសិក្សា សៀវភៅកត់ត្រា ប៊ិច ឬខ្មៅដៃ សម្រាប់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ប៉ុន្តែមិនមែនសម្រាប់អគារ ឬគ្រឿងបរិក្ខារផ្សេងទៀតដូចជាសង្ហារឹម និងឧបករណ៍ចាំបាច់ផ្សេងទៀតនោះទេ។ វាជាទំនួលខុសត្រូវរបស់មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា នៅថ្នាក់ក្រោមជាតិក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហានេះតាមរយៈការស្នើសុំការចូលរួម និងការគាំទ្រពីសហគមន៍ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងដៃគូអភិវឌ្ឍន៍ផ្សេងទៀត។

លក្ខខណ្ឌរូបវន្តនៃថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល មានភាពខុសគ្នាខ្លាំងពីមួយទៅមួយ យោងទៅតាមបរិបទក្នុងស្រុក។ ថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលមួយចំនួនត្រូវបានបើកនៅក្នុងសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ហើយថ្នាក់ទាំងនេះស្ថិតក្នុងស្ថានភាពល្អ ដែលអ្នកសិក្សាអាចមានអារម្មណ៍ថាមានសុវត្ថិភាពក្នុងការរៀនដោយមិនមានការរំខានណាមួយឡើយ។ ថ្នាក់បែបនេះភាគច្រើនមានចំពោះគ្រូបង្រៀនដែលជាគ្រូសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ជាពិសេស

ពួកគាត់ជានាយកសាលានៅទីនោះផង។ ប៉ុន្តែថ្នាក់ខ្លះទៀតនៅតំបន់ជនបទមិនមានស្ថានភាពល្អទេ។ ថ្នាក់ទាំងនេះភាគច្រើនដំណើរការនៅនៅផ្ទះគ្រូកម្មវិធីសមមូល។ ស្ថានភាពរបស់ថ្នាក់ទាំងនេះអាស្រ័យលើការរៀបចំរបស់គ្រូ។ គ្រូម្នាក់ដែលបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល នៅផ្ទះរបស់គាត់បាននិយាយថា យើងមិនមានថ្នាក់រៀនទេទឹកឡើងលិចភូមិ ដូច្នេះសិស្សត្រូវសម្រាករហូតដល់ទឹកស្រកផុតទៅវិញរយៈពេលប្រហែលជាងកន្លះខែតែប៉ុណ្ណោះ។ ជាទូទៅមិនមានការបែងចែកថវិកាសម្រាប់ទ្រទ្រង់ការសាងសង់អគារសម្រាប់កម្មវិធីសមមូលទេ។ ស្ថានភាពលំបាកជាងនេះ ជាទូទៅបានកើតឡើងនៅតំបន់ជនបទ ដែលប្រតិបត្តិការថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ពឹងផ្អែកតែលើថវិការបស់រដ្ឋាភិបាល ហើយខ្វះការចូលរួម និងការគាំទ្រពីប្រភពផ្សេងទៀត។ តាមការសង្កេតនេះ គេក៏កត់សម្គាល់ផងដែរថា កម្មវិធីសមមូលនៅតំបន់ជនបទទំនងជាប្រឈមនឹងបញ្ហាជាច្រើនទៀតដែលទាក់ទងនឹងកង្វះអគារ និងសម្ភារៈបរិក្ខារសមស្របជាង កម្មវិធីសមមូល នៅក្នុងតំបន់ទីក្រុងនៃទីប្រជុំជន។

៣). ការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅសិក្សា និងសម្ភារៈសិក្សា

តារាង៦ បង្ហាញថាអ្នកសិក្សាបានផ្តល់ការឆ្លើយខុសៗគ្នាអំពីការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅសិក្សាសំខាន់ៗ។ អ្នកសិក្សាម្នាក់ ក្នុងចំណោមអ្នកចូលរួមក្នុងការសិក្សាមិនទទួលបាន សូម្បីតែសៀវភៅសិក្សាសំខាន់មួយរបស់កម្មវិធីសមមូល ដោយសារតែនាងបានចុះឈ្មោះក្នុងកម្មវិធីក្រោយពេលថ្នាក់ចាប់ផ្តើម ហើយសៀវភៅសិក្សាសំខាន់ៗ ត្រូវបានចែកចាយដល់អ្នកសិក្សាទាំងអស់ភ្លាមៗ បន្ទាប់ពីថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលត្រូវបានដំណើរការ។ អ្នកសិក្សា ៣នាក់ តំណាងឱ្យ ៣.២% មិនបានទទួលសៀវភៅសិក្សាគ្រប់គ្រាន់ ពួកគេទទួលបានសៀវភៅសិក្សាពី ១ ទៅ ២ក្បាលប៉ុណ្ណោះ។ ២៧នាក់ផ្សេងទៀតដែលស្មើនឹង ២៨.៧% ទទួលបានស្ទើរតែគ្រប់គ្រាន់ដែលមានចន្លោះពី ៣ ទៅ ៥ក្បាល ខណៈពេលដែលអ្នកសិក្សា ៦៣ នាក់តំណាងឱ្យ ៦៧% បានអះអាងថាពួកគេទទួលបានសៀវភៅសិក្សាគ្រប់គ្រាន់។ ភាពខុសគ្នានៃការឆ្លើយតបគឺដោយសារតែការអនុវត្តខុសៗគ្នារបស់មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ នៅតាមទីតាំងភូមិសាស្ត្រផ្សេងៗគ្នា ហើយក៏អាស្រ័យទៅលើគ្រូម្នាក់ៗរបស់ពួកគេផងដែរ ពីព្រោះគ្រូបង្រៀនខ្លះទុកសៀវភៅដោយមិនអនុញ្ញាតឱ្យសិស្សយកទៅផ្ទះ ដើម្បីជៀសវាងការបាត់បង់សៀវភៅ។ មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធម្នាក់បានបង្ហើបថា ទោះបីជា

សៀវភៅសិក្សាសំខាន់ៗជាច្រើនត្រូវបានផ្តល់ដោយក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាក៏ដោយ ប៉ុន្តែការខ្វះខាតថវិកាសម្រាប់ដឹកជញ្ជូន និងនាំយកសៀវភៅសិក្សាទៅចែកជូនអ្នកសិក្សា និងគ្រូបង្រៀននៅក្នុងសហគមន៍បណ្តាលឱ្យអ្នកសិក្សាមិនអាចទទួលបានសៀវភៅសិក្សាទាំងអស់ និងការចែកចាយមិនស្មើគ្នានៃសៀវភៅសិក្សាក្នុងចំណោមអ្នកសិក្សានៅទីតាំងផ្សេងៗគ្នា។ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅសិក្សាសំខាន់ៗគឺ 3.62 (SD= .607) ដែលបង្ហាញថា ជាមធ្យម អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលភាគច្រើនទទួលបានសៀវភៅសិក្សាកម្មវិធីសមមូលគ្រប់គ្រាន់ ដែលផ្តល់ដោយក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា (តារាង ៦)។

គ្រូខ្លះបានប្រើសៀវភៅសិក្សាកម្មវិធីសមមូលទាំងអស់ ដែលបានផ្តល់ឱ្យដើម្បីបង្រៀនសិស្សរបស់ពួកគេ ប៉ុន្តែអ្នកផ្សេងទៀតបានប្រើតែសៀវភៅសិក្សាមួយចំនួនដែលណែនាំដោយក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ទោះបីជាពួកគេទទួលបានសៀវភៅសិក្សាមួយឈុត និងសម្ភារៈបង្រៀនផ្សេងទៀតក៏ដោយ។ មានហេតុផលធំៗបីនៅពីក្រោយការពិត ដែលថាគ្រូកម្មវិធីសមមូលមិនប្រើសៀវភៅសិក្សាកម្មវិធីសមមូលទាំងអស់។ មូលហេតុដំបូងគឺដោយសារគ្រូបង្រៀនមួយចំនួន មិនចង់ធ្វើតាមសៀវភៅសិក្សាកម្មវិធីសមមូលទាំងអស់ទេ។ ពួកគេចង់បង្រៀនខ្លឹមសារដែលដកស្រង់ចេញពីសៀវភៅសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬធនធានផ្សេងទៀត ដោយសារពួកគេស្គាល់សៀវភៅសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធច្រើនជាង ហើយចង់ឱ្យសិស្សរបស់ពួកគេស្គាល់សៀវភៅសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធនៅពេលពួកគេត្រឡប់ទៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធវិញ។ មូលហេតុទីពីរ គឺដោយសារតែសមត្ថភាពរបស់គ្រូកម្មវិធីសមមូលនៅមានកម្រិត។ ពួកគេទំនងជាមិនច្បាស់លាស់អំពីរបៀបប្រើប្រាស់សៀវភៅសិក្សាកម្មវិធីសមមុល ដោយសារពួកគេខ្វះបទពិសោធន៍ក្នុងការបង្រៀនកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ និងមិនបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលខ្លីៗ ដែលមិនគ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើឱ្យពួកគេក្លាយជាគ្រូបង្រៀនប្រកបដោយប្រសិទ្ធភាព ដូច្នេះពួកគេគ្រាន់តែប្រើសៀវភៅសិក្សាមួយចំនួនដើម្បីបង្រៀនអ្នកសិក្សាអាស្រ័យលើកម្រិតនៃការយល់ដឹងរបស់ពួកគេ ដោយគ្មានផែនការច្បាស់លាស់។ គ្រូបង្រៀនម្នាក់នៅតំបន់ជនបទ បានប្រើប្រាស់សៀវភៅសិក្សានៃកម្មវិធីអក្ខរកម្មដើម្បីបង្រៀនអ្នករៀនកម្មវិធីសមមូល ដោយសារសមត្ថភាពមានកម្រិត ទោះបីជាពួកគេទទួលបានសៀវភៅណែនាំគ្រូក៏ដោយ ក៏ពួកគេមួយចំនួនស្ទើរតែមិនអាចប្រើ និងធ្វើតាមការណែនាំបានឡើយ។ ហេតុផលទីបីគឺថាគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលមួយចំនួន

ហាក់ដូចជាប្រទាំកម្មវិធីសមមូល ជាមួយកម្មវិធីផ្សេងទៀតនៃសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ដែលបណ្តាលឱ្យពួកគេប្រើសៀវភៅសិក្សាជាច្រើនដើម្បីបង្រៀនសិស្សរបស់ពួកគេព្រោះពួកគេសន្មត់ថា អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល គឺដូចគ្នានឹងអ្នករៀនកម្មវិធីពន្លឿនការរៀនក្នុងប្រព័ន្ធដែរ។

តារាង 6 ក៏បង្ហាញផងដែរថា ភាគច្រើននៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល មិនទទួលបានសៀវភៅកត់ត្រា និងប៊ិចគ្រប់គ្រាន់ សម្រាប់ការសិក្សារបស់ពួកគេ។ អ្នកសិក្សា ២០នាក់ ស្មើនឹង ២១.៣% ឆ្លើយថាមិនបានទទួលសៀវភៅ ប៊ិច ឬខ្មៅដៃឡើយ អ្នកសិក្សាចំនួន ១៧ នាក់ដែលស្មើនឹង ១៨.១% នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរបានទទួលសៀវភៅមួយក្បាល និងប៊ិច ឬខ្មៅដៃមួយសម្រាប់វគ្គសិក្សាទាំងមូល ហើយ ១១នាក់ ក្នុងចំណោមពួកគេ តំណាងឱ្យ ១១.៧% ទទួលបានសៀវភៅកត់ត្រា និងប៊ិច ២ ទៅ ៣ ដែលស្មើរតែគ្រប់គ្រាន់ ប៉ុន្តែនៅតែមិនគ្រប់គ្រាន់។ មានតែអ្នកឆ្លើយសំណួរចំនួន ៤៦នាក់ ឬ ៤៨.៩% នៃអ្នកសិក្សាសរុបបានអះអាងថា ពួកគេទទួលបានសៀវភៅកត់ត្រា និងប៊ិច ឬខ្មៅដៃគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់រយៈពេលទាំងមូលនៃការសិក្សារបស់ពួកគេ។ ពិន្ទុមធ្យម 2.95 (SD= .85) ជាមួយនឹងលំដាប់នៃពិន្ទុពី ១ ដល់ ៤ (តារាង 6) បានបង្ហាញថា ការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅកត់ត្រា និងប៊ិច ឬខ្មៅដៃ នៅតែប្រែប្រួលក្នុងចំណោមអ្នកសិក្សា ហើយមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ទាំងមូលសម្រាប់ឆ្នាំសិក្សា។

តារាង 6. ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅសិក្សាសំខាន់ៗ សៀវភៅកត់ត្រា និងប៊ិច ឬខ្មៅដៃ

		N	*%*	*M*	*SD*
តើអ្នកវាយតម្លៃការផ្តល់សៀវភៅសំខាន់ៗរបស់កម្មវិធីសមមូល យ៉ាងដូចម្តេច?		**94**	**100**	**3.62**	**0.607**
	គ្មាន	1	1.1		
	មិនគ្រប់គ្រាន់ (១-២ក្បាល)	3	3.2		
	ស្មើរតែគ្រប់គ្រាន់ (៣-៥ក្បាល)	27	28.7		
	គ្រប់គ្រាន់ (ទាំងអស់ ៦ក្បាល)	63	67.0		
តើអ្នកវាយតម្លៃការផ្តល់សៀវភៅកត់ត្រា និងប៊ិច ឬខ្មៅដៃ យ៉ាងដូចម្តេច?		**94**	**100**	**2.88**	**1.234**
	គ្មាន	20	21.3		
	មិនគ្រប់គ្រាន់ (សៀវភៅ ឬប៊ិច ១)	17	18.1		
	ស្មើរតែគ្រប់គ្រាន់ (សៀវភៅ ឬប៊ិច ២-៣)	11	11.7		
	គ្រប់គ្រាន់ (សៀវភៅ ឬប៊ិច ៤ឡើង)	46	48.9		

៤). ខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សានៃកម្មវិធីសមមូល

តារាង 7 បង្ហាញថា ប្រសិនបើកម្រិតនៃអ្នកសិក្សាត្រូវបានគេយកមកពិចារណា ហើយប្រៀបធៀបទៅនឹងខ្លឹមសារដែលត្រូវបង្រៀនក្នុងកម្មវិធីសមមូលនោះ សិស្ស ១៣នាក់ ដែលតំណាងឱ្យ ១៣.៨% នៃចំនួនសរុបបានវាយតម្លៃថា ខ្លឹមសារដែលពួកគេបានរៀនគឺសមស្របតិចតួច។ ៦៤នាក់ ក្នុងចំណោមពួកគេតំណាងឱ្យ ៦៨.១% បានបង្ហាញថា ខ្លឹមសារដែលពួកគេបានរៀនគឺសមស្រប និង ១៧នាក់ តំណាងឱ្យ ១៨.១% ឆ្លើយថាសមស្របខ្លាំង។ ពិន្ទុជាមធ្យមសម្រាប់ធាតុ ដែលទាក់ទងទៅនឹងភាពសមស្របនៃខ្លឹមសារមេរៀនសម្រាប់ជីវិតរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នកសិក្សា គឺ 2.95 (SD= .67) ធ្លាក់ចុះរវាងពីរប្រភេទនៃភាពសមស្របបន្តិច និងសមស្របខ្លាំង (តារាង 7) ប៉ុន្តែនេះមិនមែនជាពិន្ទុនៃភាពសមស្របពេញលេញនោះទេ។ ខ្លឹមសារអាចទាបជាង ឬខ្ពស់ជាងកម្រិតសមត្ថភាពរបស់អ្នកសិក្សា។ ការឆ្លើយតបដែលផ្តល់ដោយគ្រូកម្មវិធីសមមូល នៅក្នុងការសម្ភាសន៍ពាក់កណ្តាលរចនាសម្ព័ន្ធក៏គាំទ្រការពន្យល់នេះផងដែរ ដោយបញ្ជាក់ថាខ្លឹមសារមិនសមស្របនឹងកម្រិតរបស់អ្នកសិក្សាមួយចំនួន។ គ្រូបង្រៀនម្នាក់នៅទីជនបទបានពន្យល់ពីបាតុភូតនេះថា ខ្លឹមសារពិបាកពេកសម្រាប់សិស្សរបស់គាត់ក្នុងការយល់ ប៉ុន្តែគ្រូបង្រៀនម្នាក់ទៀតនៅក្នុងទីក្រុងបានផ្តល់ការពន្យល់ផ្ទុយពីនេះថា ខ្លឹមសារមានភាពងាយស្រួលសម្រាប់សិស្សរបស់គាត់ដែលមានចំណេះដឹងខ្ពស់ជាងខ្លឹមសារនៃកម្មវិធីសមមូល សៀវភៅសិក្សា ជាពិសេសខ្លឹមសារនៃគណិតវិទ្យា។ ភាពខុសគ្នាទាំងនេះរវាងកម្រិតរបស់អ្នកសិក្សា និងខ្លឹមសារហាក់ដូចជាមកពីភាពចម្រុះនៃអាយុរបស់អ្នកសិក្សា បរិបទ ចំណាប់អារម្មណ៍ និងកម្រិតនៃប្រវត្តិសិក្សារបស់ពួកគេផងដែរ ចាប់ពីគ្មានការសិក្សារហូតដល់ថ្នាក់ទី៦។ ការពិតទាំងនេះក៏បាននាំឱ្យគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល បង្រៀនខុសៗគ្នាដោយប្រើសម្ភារៈ និងខ្លឹមសារផ្សេងៗគ្នា ដើម្បីឱ្យសមស្របនឹងកម្រិត បរិបទ និងអាយុរបស់អ្នកសិក្សា។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការឆ្លើយតបពីការស្ទង់មតិដូចបានបង្ហាញក្នុងតារាង 7 បង្ហាញថា អ្នកសិក្សាចំនួន ៨១ នាក់ស្មើនឹង ៨៦.២% វាយតម្លៃមាតិកាសមស្របទៅនឹងកម្រិតរបស់ពួកគេ។ ក្នុងចំណោមនោះ ១៨.១% បានយល់ស្របថាមាតិកាគឺសមរម្យណាស់។ ដូច្នេះ បញ្ហាប្រឈមគឺមិនមែនដើម្បីដោះស្រាយជាមួយកត្តាតែមួយ ដែលទាក់ទងនឹងខ្លឹមសារនៃការបង្រៀនតែមួយមុខនោះទេ ប៉ុន្តែអាចរួម

បញ្ចូលលក្ខណៈរបស់អ្នកសិក្សាដូចជា ភាពចម្រុះនៃអាយុ និងប្រវត្តិនៃការអប់រំរបស់អ្នកសិក្សាដែលបានចុះឈ្មោះក្នុងកម្មវិធីដែលត្រូវយកមកពិចារណាផងដែរ។

តារាង 7 បង្ហាញថា អ្នកសិក្សាភាគច្រើនដែលមានចំនួន ៩៧.៩% នៃចំនួនអ្នកចូលរួមសរុបបានវាយតម្លៃលើខ្លឹមសារនៃអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងកម្មវិធីសមមូល យ៉ាងហោចណាស់មានប្រយោជន៍សម្រាប់ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ ៣៨.៣% បានយល់ស្របថាខ្លឹមសារកម្មវិធីសមមូល មានប្រយោជន៍ខ្លាំងណាស់ ហើយ ៥៩.៦% ឆ្លើយថាមាតិកាមានប្រយោជន៍ ខណៈពេលដែល ២.១% ហាក់ដូចជាវាយតម្លៃថាវាមានប្រយោជន៍តិចតួច។ មធ្យមពិន្ទុសម្រាប់ធាតុដែលទាក់ទងទៅនឹងអត្ថប្រយោជន៍នៃខ្លឹមសារគឺ 3.34 (SD= .67) ជាមួយនឹងលំដាប់នៃពិន្ទុដែលចង់បានរវាង ១ និង ៤ (តារាង 7) ដែលមានន័យថា ខ្លឹមសារមានប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកសិក្សា។

តារាង 7. ចំនួននិងភាគរយនៃអ្នកសិក្សាវាយតម្លៃអំពីអត្ថប្រយោជន៍ និងភាពសមស្របនៃខ្លឹមសារ

	N	%	M	SD
ខ្លឹមសារមេរៀនសមស្របទៅនឹងកម្រិតអ្នកសិក្សា				
សរុប	94	100	3.04	0.566
សមស្របតិច	13	13.8		
សមស្រប	64	68.1		
សមស្របខ្លាំង	17	18.1		
ខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សាមានប្រយោជន៍សម្រាប់ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នក				
សរុប	94	100	3.36	0.526
ប្រយោជន៍តិច	2	2.1		
ប្រយោជន៍	56	59.6		
ប្រយោជន៍ខ្លាំង	36	38.3		

នៅពេលអ្នកសិក្សាត្រូវបានសួរថា តើផ្នែកខ្លឹមសារណាដែលមានប្រយោជន៍បំផុតសម្រាប់ពួកគេ ពួកគេទាំងអស់បានជ្រើសរើសចម្លើយមួយក្នុងចំណោមជម្រើសបីដែលត្រូវបំផុតសម្រាប់ពួកគេគឺ អក្ខរកម្ម ការអប់រំសុខភាព និងជំនាញមុខរបរ។ លទ្ធផលបង្ហាញថា អ្នកសិក្សាភាគច្រើនជ្រើសរើសជំនាញអក្ខរកម្ម

ដែលមានប្រយោជន៍បំផុត។ តារាង 8 បានបង្ហាញថា 68.8% នៃអ្នកសិក្សាបានចាត់ទុកអក្ខរកម្មរួមទាំងការអាន ការសរសេរ និងលេខថាមានប្រយោជន៍បំផុតសម្រាប់ពួកគេ បន្ទាប់មកគឺជំនាញការងារ (40.6%) និងចុងក្រោយការអប់រំសុខភាព (38.5%) ។

តារាង 8. ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាអំពីខ្លឹមសារដែលមានប្រយោជន៍បំផុត

ខ្លឹមសារដែលមានប្រយោជន៍បំផុតសម្រាប់អ្នកសិក្សា				
	N	%	M	SD
អក្ខរកម្ម	68	72.3		
ការអប់រំសុខភាព	18	19.1		
ជំនាញមុខរបរ	8	8.5		
សរុប	94	100.0	1.36	0.637

តាមលទ្ធផលនៃការវិភាគខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សា ហាក់ដូចជាមានភាពមិនស៊ីសង្វាក់គ្នារវាងសៀវភៅណែនាំកម្មវិធីសិក្សា និងគោលការណ៍ណែនាំអំពីពេលវេលាសម្រាប់ការបង្រៀន និងរៀន។ ខ្លឹមសារនៃកម្មវិធីសិក្សាដែលបានបញ្ជាក់នៅក្នុងសៀវភៅណែនាំកម្មវិធីសិក្សាមានធាតុផ្សំសំខាន់ៗចំនួន៣ ដែលត្រូវការការសិក្សាសរុបចំនួន ៦៥០ម៉ោង និងផ្នែករងចំនួន៦ ផ្សេងទៀតដែលត្រូវការពេលសិក្សា ៣០០ម៉ោង។ សមាសភាគសំខាន់ៗទាំងបីរួមមាន ជំនាញអក្ខរកម្ម ចំណាយពេល ៣១០ម៉ោង ជំនាញដែលពាក់ព័ន្ធចំណាយពេល ២៤០ម៉ោង និងការអប់រំសុខភាព ១០០ម៉ោង។ ប៉ុន្តែគោលការណ៍ណែនាំគោលនយោបាយកំណត់ថាពេលវេលាសិក្សាសរុប គឺចន្លោះពី ៧០០ម៉ោងទៅ ៧៥០ម៉ោង។ តាមការវិភាគនៃកម្មវិធីសិក្សា និងសៀវភៅសិក្សាកម្មវិធីសមមូលសម្រាប់ឆ្នាំទី២ គោលបំណងកម្មវិធីសិក្សា និងសមត្ថភាព ឬជំនាញដែលអ្នកសិក្សារំពឹងថា នឹងទទួលបានសម្រាប់កម្រិតនេះ ទំនងជាមិនទាន់ត្រូវបានកំណត់ច្បាស់លាស់នៅឡើយទេ។ រយៈពេលនៃការសិក្សា និងម៉ោងបង្រៀននៅក្នុងសៀវភៅណែនាំកម្មវិធីសិក្សាទំនងជាមិនស៊ីសង្វាក់គ្នានឹងគោលនយោបាយស្តីពីកម្មវិធីសមមូល។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ហាក់ដូចជាមានការភ័ន្តច្រឡំក្នុងការជ្រើសរើសខ្លឹមសារណាមួយដើម្បីបង្រៀនសិស្សរបស់ពួកគេ ពីព្រោះសៀវភៅសិក្សាមានបីកម្រិត ខណៈដែលកម្មវិធីសមមូលមានត្រឹមតែ ២កម្រិតប៉ុណ្ណោះ។ ភាពស៊ីសង្វាក់គ្នាទំនងជា

មានក្នុងចំណោមគោលនយោបាយ កម្មវិធីសិក្សា សៀវភៅណែនាំរបស់គ្រូ ក៏ដូចជាសៀវភៅសិក្សាសំខាន់ៗផងដែរ។

តារាង ៩. ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាអំពីភាពអាចរកបាននៃសៀវភៅសិក្សា និងសម្ភារៈសិក្សា និងខ្លឹមសារនៃកម្មវិធីសិក្សា

	N	Mean	Std. Deviation	Minimum	Maximum
សៀវភៅសិក្សា និងសម្ភារៈ	94	3.2500	0.725	1.00	4.00
ខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សា	94	2.5887	0.367	2.00	3.33

សរុបសេចក្តីមក តារាង ៩ បង្ហាញថា ចំនួនសៀវភៅសិក្សា និងសម្ភារៈសិក្សាដែលផ្តល់ជូនអ្នកសិក្សាមិនទាន់គ្រប់គ្រាន់នៅឡើយ។ ការផ្តល់សម្ភារៈនៅតែជាបញ្ហា ទោះបីជាសៀវភៅសិក្សាស្នូលត្រូវបានផ្តល់ដោយរដ្ឋាភិបាលក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនអាចទៅដល់អ្នកសិក្សាទាំងអស់បានដែរ ដោយសារមានបញ្ហាផ្សេងៗ ដូចជាការដឹកជញ្ជូនជាដើម។ ពិន្ទុមធ្យមសរុបសម្រាប់ការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅសិក្សា និងសម្ភារៈសិក្សាសំខាន់ៗគឺ 3.25 (SD= .725) ដែលបង្ហាញថាមានសៀវភៅសិក្សា និងសម្ភារៈសិក្សាមិនគ្រប់គ្រាន់ ឬស្ទើរតែគ្រប់គ្រាន់ដែលឈានដល់អ្នកសិក្សាគោលដៅ។ ការស្ទង់មតិបរិមាណក៏បានបង្ហាញផងដែរថា ខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សាមានពិន្ទុមធ្យមសរុប 2.58 (SD= .367) ដែលពន្យល់ថា ខ្លឹមសារគឺសមស្របមួយផ្នែកប៉ុណ្ណោះចំពោះកម្រិតសមត្ថភាពរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលទាំងអស់ (M=3.04, SD= .566)។ ហើយថាមាតិកាមានប្រយោជន៍សម្រាប់ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ (M=3.36; SD=.526) ខណៈពេលដែលការសម្ភាសន៍ជាមួយគ្រូកម្មវិធីសមមូល បានពន្យល់ពីភាពមិនស៊ីគ្នារវាងកម្រិតរបស់អ្នកសិក្សា និងខ្លឹមសារ។ ហើយបានចង្អុលបង្ហាញថា ផ្នែកខ្លឹមសារណាមួយត្រូវបានពិចារណា។ ភាពមិនស៊ីគ្នារវាងខ្លឹមសារ និងកម្រិតរបស់អ្នកសិក្សា ទាមទារឱ្យមានការពិចារណាលើខ្លឹមសារខ្លួនឯង និងភាពចម្រុះនៃអាយុ និងប្រវត្តិនៃការសិក្សារបស់អ្នកសិក្សាដែលបានចុះឈ្មោះ។ តាមទស្សនៈផ្សេងគ្នារបស់គ្រូ ខ្លឹមសារដែលហាក់ដូចជាពាក់ព័ន្ធ និងមានប្រយោជន៍សម្រាប់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលមួយចំនួនអាចមិនមានប្រយោជន៍ និងសមរម្យសម្រាប់អ្នកផ្សេងទៀត ដោយសារចំណាប់អារម្មណ៍ និងបរិបទរបស់អ្នកសិក្សា។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏

ដោយ ជំនាញអក្ខរកម្ម និងលេខ ដែលរួមមានការរៀនអាន សរសេរ និងគណនា គឺជាផ្នែកមានប្រយោជន៍ជាងសម្រាប់អ្នកឆ្លើយសំណួរ។

៥). ការគាំទ្រថវិកាសម្រាប់ប្រតិបត្តិការកម្មវិធី

លទ្ធផលសម្ភាសន៍បង្ហាញថា ជំនួយថវិកាសម្រាប់ប្រតិបត្តិការកម្មវិធីដែលផ្តល់ដោយរដ្ឋាភិបាលផ្តោតតែលើប្រាក់ឧបត្ថម្ភគ្រូ និងប្រតិបត្តិការថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលប៉ុណ្ណោះ។ ថវិកាសម្រាប់ឧបត្ថម្ភគ្រូបង្រៀនគឺស្មើនឹង ៥០% នៃប្រាក់បៀវត្សរ៍សរុបរបស់គ្រូបឋមសិក្សាដែលទើបជ្រើសរើសថ្មី ដែលបង្រៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ។ ថវិកាសម្រាប់ប្រតិបត្តិការនៃថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានបែងចែកជាពីរប្រភេទ។ មួយត្រូវបានប្រើដើម្បីគាំទ្រប្រតិបត្តិការក្នុងថ្នាក់ពេញមួយឆ្នាំ មួយទៀតត្រូវបានប្រើដើម្បីទិញសម្ភារៈមួយចំនួនដូចជា ប៊ិច ខ្មៅដៃ និងសៀវភៅកត់ត្រាសម្រាប់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលនីមួយៗ។ មិនមានការបែងចែកថវិកាសម្រាប់ការសាងសង់អគារ ឬថ្នាក់រៀន គ្រឿងសង្ហារឹម ដូចជាតុ កៅអី និងសម្ភារៈផ្សេងៗទៀតទេ។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីឃុំអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ គឺជាមនុស្សតែម្នាក់គត់ដែលត្រូវទទួលខុសត្រូវក្នុងការស្វែងរកអគារ ឬថ្នាក់រៀន លោកគ្រូ អ្នកគ្រូ និងកៅអី ព្រមទាំងសម្ភារចាំបាច់ផ្សេងទៀតសម្រាប់ដំណើរការកម្មវិធី។ ការរកឃើញនេះបង្ហាញពីអវត្តមាននៃថវិកាសម្រាប់អគារ ឬថ្នាក់រៀន គ្រឿងសង្ហារឹម និងសម្ភារៈដែលត្រូវការផ្សេងទៀត។ ទោះបីជាថវិកាត្រូវបានផ្តល់ជូនក៏ដោយ វាទំនងជាមិនគ្រប់គ្រាន់ និងប្រើប្រាស់សម្រាប់តែប្រាក់ឧបត្ថម្ភរបស់គ្រូប៉ុណ្ណោះ ហើយសម្រាប់ការទិញប៊ិច ខ្មៅដៃ និងសៀវភៅកត់ត្រាសម្រាប់អ្នកសិក្សា ក៏ដូចជារបស់របរតូចៗមួយចំនួន រួមទាំងក្តារខៀន ឬក្តារខៀន ដីស ឬសញ្ញាសម្គាល់។

ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ បានអះអាងថា គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ទំនងជាពេញចិត្តនឹងប្រាក់ឧបត្ថម្ភរបស់ពួកគេ ដោយសារតែប្រាក់ឧបត្ថម្ភរបស់ពួកគេទាបជាងប្រាក់បៀវត្សរ៍របស់គ្រូបឋមសិក្សា ប៉ុន្តែគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល បង្រៀនត្រឹមតែពីរម៉ោងក្នុងមួយថ្ងៃ។ ខណៈពេលដែលគ្រូបង្រៀននៅសាលាបឋមសិក្សា បង្រៀនបួនម៉ោងក្នុងមួយថ្ងៃ។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ក៏បាននិយាយថា ពួកគេមានអារម្មណ៍សប្បាយរីករាយក្នុងការបង្រៀន និងជួយអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល។ មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ បានបង្ហាញឱ្យដឹងថា ថវិកាសម្រាប់សកម្មភាព និងកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ រួមទាំងកម្មវិធីសមមូល

ជូនកាលត្រូវបានពន្យារពេល ដោយសារថវិកាស្មុគស្មាញ និងនីតិវិធីដកប្រាក់ ដែលអាចប៉ះពាល់ដល់ការអនុវត្តកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ។

៤.៥. លទ្ធផលកម្មវិធីអំពីអាកប្បកិរិយា ឬការយល់ឃើញ និងការអនុវត្តជំនាញ

ផ្នែកនេះនិយាយអំពីទិដ្ឋភាពមួយចំនួននៃដំណើរការកម្មវិធី ឬការអនុវត្ត ដែលរួមមានសូចនាករជាក់លាក់ចំនួនប្រាំដូចជា ការជ្រើសរើស និងការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ ការអនុវត្តនិងវិធីសាស្ត្របង្រៀន ការអនុវត្តការវាយតម្លៃការសិក្សា ក៏ដូចជាការគ្រប់គ្រង និងការត្រួតពិនិត្យកម្មវិធី។ ជាងនេះទៅទៀត សូចនាករទាំងបីគឺបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ ការអនុវត្តការណែនាំ និងការអនុវត្តការវាយតម្លៃការរៀនសូត្រ អាចត្រូវបានផ្សំជាមួយគ្នាដើម្បីយោងទៅលើគោលគំនិតមួយ ពោលគឺបរិបទថ្នាក់រៀន ដែលត្រូវបានប្រើជំនួសគ្នានៅក្នុងផ្នែកនេះ ហើយដូច្នេះនៅពេលដែលពាក្យ "បរិបទថ្នាក់រៀន" ត្រូវបានលើកឡើង។ វាពិពណ៌នា ឬសំដៅទៅលើទិដ្ឋភាពទាំងបីគឺបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ ការអនុវត្តការបង្រៀន និងការវាយតម្លៃការសិក្សា។

១). ការជ្រើសរើសគ្រូ និងបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ

ការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានធ្វើឡើង និងគ្រោងទុកជាមុន មុនពេលកម្មវិធីចាប់ផ្តើម។ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល មិនត្រូវបានជួលជាអចិន្ត្រៃយ៍ទេ ពួកគេគ្រាន់តែជាគ្រូបង្រៀនជាប់កិច្ចសន្យាប៉ុណ្ណោះដែលត្រូវបានជ្រើសរើសឱ្យបង្រៀនអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល សម្រាប់រយៈពេលមួយឆ្នាំសិក្សា។ ហើយប្រសិនបើពួកគេចង់បន្តការបង្រៀន ពួកគេត្រូវតែដាក់ពាក្យសុំការងារតាមកិច្ចសន្យានេះសម្រាប់ឆ្នាំក្រោយ ប៉ុន្តែត្រូវធានាថាមានអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល នៅក្នុងសហគមន៍របស់ពួកគេផងដែរ។ បុគ្គលសំខាន់ៗដែលទទួលខុសត្រូវក្នុងការស្វែងរក និងជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀននៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន គឺមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ ព្រោះពួកគេជាបុគ្គលសំខាន់ដែលអាចយល់អំពីស្ថានភាពនៅក្នុងសហគមន៍របស់ពួកគេបានយ៉ាងល្អ។ ប៉ុន្តែនីតិវិធីនៃការជ្រើសរើសមានភាពស្មុគស្មាញបន្តិច ដោយសារវាមានការចូលរួមពីមនុស្សមកពីភាគី និងផ្នែកផ្សេងៗ មុនពេលគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការ។ នៅក្នុងបទសម្ភាសន៍ជាមួយមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធពាក់ព័ន្ធដែលបានចូលរួមសម្ភាសន៍ បានផ្តល់ចម្លើយដូច

គ្នាទាក់ទងនឹងនីតិវិធីនៃការជ្រើសរើស។ ទោះបីជាមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ ដែលជាបង្គោលតែមួយគត់នៅមូលដ្ឋានបានទទួលខុសត្រូវលើការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនក៏ដោយ ក៏មានអ្នកផ្សេងទៀតផងដែរក្នុងចំណោមអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន រួមទាំងមេភូមិ និងមេឃុំក៏ចូលរួមជាអ្នកសហការក្នុងដំណើរការនេះ។ ក្រៅពីអាជ្ញាធរមូលដ្ឋាន ការិយាល័យអប់រំស្រុក មន្ទីរអប់រំខេត្ត និងមន្ទីរមុខងារសាធារណៈខេត្តក៏បានចូលរួមក្នុងដំណើរការនេះផងដែរ ដើម្បីឱ្យការជ្រើសរើសមានសុពលភាព និងទទួលស្គាល់ជាផ្លូវការ។

ដំណើរការជ្រើសរើស ត្រូវបានបញ្ជាក់រួចហើយនៅក្នុងលិខិតផ្លូវការ ដែលចេញដោយរដ្ឋាភិបាល។ ដូច្នេះ នីតិវិធីគឺស្រដៀងគ្នានៅគ្រប់ទីតាំង និងគ្រប់តំបន់ទូទាំងប្រទេស។ នេះមានន័យថា ប្រសិនបើពួកគេមិនបានអនុវត្តតាមដំណើរការនេះទេ គ្រូបង្រៀននឹងមិនត្រូវបានទទួលយកជាផ្លូវការ និងមិនអាចទទួលបានប្រាក់ឧបត្ថម្ភបង្រៀនសម្រាប់ការងារតាមកិច្ចសន្យារបស់ពួកគេឡើយ។ ទោះបីជាដំណើរការជ្រើសរើសហាក់ដូចជាអនុវត្តតាមនីតិវិធីរដ្ឋបាលក៏ដោយ លក្ខណៈវិនិច្ឆ័យ និងតម្រូវការសម្រាប់ការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀនមិនត្រូវបានកំណត់ខ្ពស់ ឬតឹងរ៉ឹងនោះទេ។ អ្នកដែលមានប្រវត្តិអប់រំយ៉ាងហោចណាស់បញ្ចប់ថ្នាក់ទី៩ អាចដាក់ពាក្យធ្វើជាគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល។ ការអនុវត្តនេះអាចផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ និងបញ្ហាប្រឈម។ អត្ថប្រយោជន៍ គឺថាវាផ្តល់លក្ខខណ្ឌអំណោយផលក្នុងការស្វែងរកគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលជាពិសេសនៅតាមតំបន់ជនបទដែលធនធានមនុស្សកំពុងខ្វះខាត។ ហើយបញ្ហាប្រឈមគឺគុណភាពទាបនៃគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល។ម៉្យាងវិញទៀត នីតិវិធីរដ្ឋបាលក៏អាចមានគុណសម្បត្តិ និងគុណវិបត្តិរបស់វាផងដែរ។ អត្ថប្រយោជន៍នោះគឺថា វាផ្តល់នូវនីតិវិធីជាប្រព័ន្ធ ស្តង់ដារ និងវិធីសាស្ត្រសម្រាប់ដំណើរការជ្រើសរើសគ្រូបង្រៀន។ គុណវិបត្តិគឺថាប្រសិនបើនីតិវិធីចំណាយពេលយូរវាអាចប៉ះពាល់ដល់ការអនុវត្តកម្មវិធី។

ការសម្ភាសន៍ពាក់កណ្តាលរចនាសម្ព័ន្ធជាមួយគ្រូកម្មវិធីសមមូល ចំនួន ៦នាក់ និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធមួយចំនួន បានផ្តល់ព័ត៌មានមួយចំនួនទាក់ទងនឹងការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូកម្មវិធីសមមូល។ ការឆ្លើយតបដែលផ្តល់ដោយគ្រូកម្មវិធីសមមូល គឺជាទិន្នន័យគុណភាព ដែលទទួលបានពីលទ្ធផលនៃការសម្ភាសន៍ពាក់កណ្តាលរចនាសម្ព័ន្ធ។ ជាគោលការណ៍ ការបណ្តុះបណ្តាលកម្មវិធីសមមូល មានរយៈពេល

ប្រហែល ១០ថ្ងៃ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង ការបណ្តុះបណ្តាលសម្រាប់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានធ្វើឡើងត្រឹមតែ ៥ ឬ ៣ថ្ងៃប៉ុណ្ណោះ ដោយសារកង្វះខាតថវិកា។ ទោះបីជាពេលវេលាខ្លីក៏ដោយ ក៏គ្រូមួយចំនួនបាននិយាយថា ខ្លឹមសារនៃវគ្គបណ្តុះបណ្តាលមានអត្ថប្រយោជន៍ណាស់សម្រាប់ពួកគេ ហើយបានផ្តល់ចំណេះដឹង និងជំនាញសម្រាប់អនុវត្តក្នុងការបង្រៀនអ្នករៀនកម្មវិធីសមមូល។ ប៉ុន្តែពួកគេមួយចំនួនបានត្អូញត្អែរថារយៈពេលបណ្តុះបណ្តាលខ្លី ហើយវាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់គ្រូថ្មីដែលមិនដែលមានបទពិសោធន៍ក្នុងការបង្រៀនដើម្បីទទួលបានជំនាញចាំបាច់ដែលអាចប្រើក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល។ គ្រូមួយចំនួនបានស្នើថា វគ្គបណ្តុះបណ្តាលគួរបន្ថែមព័ត៌មានបន្ថែម ឬផ្តល់ជំនាញបន្ថែមទាក់ទងនឹងការគ្រប់គ្រងថ្នាក់រៀន ហើយរយៈពេលបណ្តុះបណ្តាលគួរតែវែងជាងពេលបច្ចុប្បន្ន។

គ្រូៗខ្លះថា មិនបានចូលរៀនវគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូសម្រាប់ឆ្នាំនេះទេ ព្រោះវគ្គបណ្តុះបណ្តាលនេះផ្តោតតែលើអ្នកដែលមិនធ្លាប់បានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូពីមុនមក ពិសេសគ្រូដែលទើបនឹងជ្រើសរើសថ្មីជាគ្រូកម្មវិធីសមមូលក្នុងឆ្នាំនេះ។ គ្រូដែលបានចូលរួមវគ្គបណ្តុះបណ្តាលកាលពីឆ្នាំមុន មិនអាចចូលរួមវគ្គបណ្តុះបណ្តាលម្តងទៀតបានទេនៅឆ្នាំនេះ។ គ្រូបង្រៀនមួយចំនួនបានត្អូញត្អែរថា ពួកគេចង់ចូលរួមវគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូជារៀងរាល់ឆ្នាំ ដោយសារតែពួកគេត្រូវរៀនអ្វីថ្មី ទទួលបានបទពិសោធន៍ថ្មី និងព័ត៌មានថ្មីៗពីវគ្គបណ្តុះបណ្តាល បើមិនដូច្នេះទេ ពួកគេមិនអាចតាមទាន់ ឬដឹងពីនិន្នាការ និងដំណើរការថ្មីទាំងអស់ដែលអាចជួយបាន។ ពួកគេមានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការធ្វើឱ្យប្រសើរឡើងនូវការអនុវត្តកម្មវិធី ជាពិសេសដើម្បីកែលម្អសកម្មភាពបង្រៀន និងរៀន។ ពួកគេបាននិយាយថា នៅពេលដែលពួកគេបានចូលរួមវគ្គបណ្តុះបណ្តាល ពួកគេអាចមានឱកាសជួបពិភាក្សា និងរៀនពីអ្នកចូលរួមផ្សេងទៀត ហើយនេះអាចជួយពួកគេឱ្យប្រសើរឡើងនូវជំនាញ និងចំណេះដឹងរបស់ពួកគេ។

២). បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់រៀន

បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់រៀន គឺជាជាតុផ្សំនៃបរិបទក្នុងថ្នាក់រៀន និងជាកត្តាមួយដែលមានឥទ្ធិពលលើដំណើរការបង្រៀននិងការរៀន និងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សា។ ផ្នែកនេះផ្តោតជាសំខាន់លើជាតុផ្សំសំខាន់ពីរនៃបរិយាកាសសិក្សាផ្លូវចិត្តនៅក្នុងថ្នាក់រៀន ដែលរួមមានទំនាក់ទំនងរវាងគ្រូនិងសិស្ស និង

ទំនាក់ទំនងអ្នកសិក្សានិងអ្នកសិក្សាដែលវាស់វែងដោយធាតុប្រាំ។ តារាង ១០ បង្ហាញថាអ្នកឆ្លើយសំណួរភាគច្រើនតំណាងឱ្យ ៨២.០% មកថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលជាទៀងទាត់។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅតែមាន ១៨.១% នៃអ្នកសិក្សាដែលមិនបានមកសិក្សាជាទៀងទាត់។ ក្នុងចំណោមក្រុមនេះ ១.១% នៃពួកគេបានមករៀនត្រឹមតែ ១ ទៅ ២ថ្ងៃក្នុងមួយសប្តាហ៍ ខណៈដែល ១៧.០% បានចូលរៀនពី ៣ ទៅ ៤ថ្ងៃក្នុងមួយសប្តាហ៍។ ក្រុមដែលចូលរួមតិចទាំងនេះអាចអនុវត្តកម្រិតទាបក្នុងការធ្វើតេស្តរបស់ពួកគេ និងផ្តល់នូវការឆ្លើយតបខុសៗគ្នាជាមួយនឹងទំនោរដាក់លាក់ក្នុងការកែប្រែគ្រប់បរិបទ ជាពិសេសបរិបទដែលទាក់ទងនឹងដំណើរការកម្មវិធី និងលទ្ធផល។ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ធាតុនេះគឺ 3.35 (SD= .799) ជាមួយនឹងលំដាប់ដែលបានគ្រោងទុកចន្លោះពី ១ ដល់ ៤ ដែលបង្ហាញពីកម្រិតដែលអាចទទួលយកបាននៃការចូលរួមជាប្រចាំនៅក្នុងថ្នាក់ ទោះបីជាអ្នកសិក្សាមួយចំនួនតូចមិនបានមកថ្នាក់ទៀងទាត់ក៏ដោយ។ តារាង ១០ បង្ហាញថា ៥៤.៣% នៃអ្នកឆ្លើយថា គ្រូបង្រៀនរបស់ពួកគេប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកសិក្សាដោយការគោរពមធ្យម ហើយ ៣៦.២% បានឆ្លើយតបថា គ្រូបង្រៀនរបស់ពួកគេប្រព្រឹត្តចំពោះអ្នកសិក្សាទាំងអស់ដោយការគោរពយ៉ាងខ្លាំង។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ២.១% និង ៧.៤% នៃអ្នកសិក្សាបានឆ្លើយតបថា គ្រូរបស់ពួកគេមិនបានបង្ហាញការគោរពតិចតួចចំពោះអ្នកសិក្សារៀងៗខ្លួន។ ប៉ុន្តែពិន្ទុមធ្យមនៃ 3.24 (SD= .683) ជាមួយនឹងលំដាប់ដែលចង់បានរវាង ១ និង ៤ ដែលធ្លាក់ក្នុងប្រភេទមធ្យមបានបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមានបន្ថែមទៀតរបស់គ្រូកម្មវិធីសមមូល ក្នុងការគោរពភាពខុសគ្នា ក្នុងចំណោមអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលអំឡុងពេលបង្រៀនរបស់ពួកគេ (តារាង ១០) ។

យោងតាមចម្លើយនៅក្នុងកម្រងសំណួរដែលផ្តល់ដោយអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ៤៣.៦% នៃអ្នកឆ្លើយជាញឹកញយទទួលបានការសរសើរពីគ្រូរបស់ពួកគេសម្រាប់ការធ្វើការងារល្អក្នុងថ្នាក់ ហើយ ៥៥.៣% បានធ្វើម្តងម្កាល។ ក្នុងចំណោមអ្នកសិក្សាសរុប ១.១% មិនដែលទទួលបានការសរសើរពីគ្រូរបស់ពួកគេទាល់តែសោះ។ ការឆ្លើយតបរបស់អ្នកសិក្សាមានភាពខុសប្លែកគ្នា ទោះបីជាពួកគេនៅក្នុងថ្នាក់តែមួយជាមួយគ្រូដូចគ្នាក៏ដោយ។ នេះក៏អាចបញ្ជាក់បានថា សិស្សនៅក្នុងថ្នាក់តែមួយជាមួយគ្រូដូចគ្នានៅតែទទួលបានការយកចិត្តទុកដាក់ខុសគ្នាបន្តិចបន្តួច។ ទោះបីជា ករណីនេះបានកើតឡើងក៏ដោយ

មធ្យមពិន្ទុសម្រាប់ធាតុនេះបង្ហាញថាគ្រូសរសើរអ្នកសិក្សាក្នុងថ្នាក់គឺ 3.41 (SD= .557) ជាមួយនឹងលំដាប់នៃពិន្ទុដែលចង់បានចន្លោះពី ១ ដល់ ៤ (តារាង ១០) មានន័យថាជាមធ្យម គ្រូបង្រៀន ពេលខ្លះមិនបានសរសើរសិស្សរបស់ពួកគេចំពោះការងារល្អក្នុងពេលបង្រៀនរបស់ពួកគេ។

តារាង 10. ការចូលរួមរបស់អ្នកសិក្សានៅក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល និងការយល់ឃើញរបស់ពួកគេចំពោះបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់

	N	%	Mean	Std. Deviation
តើអ្នកមករៀនថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលទៀងទាត់ប៉ុណ្ណា?	94	100	3.35	0.799
១-២ថ្ងៃ/សប្តាហ៍	1	1.1		
៣-៤ថ្ងៃ/សប្តាហ៍	16	17.0		
៥ថ្ងៃ/សប្តាហ៍	26	27.7		
៦ថ្ងៃ/សប្តាហ៍	51	54.3		
តើគ្រូរបស់អ្នកបង្ហាញការគោរពដល់អ្នកសិក្សាទាំងអស់ចំពោះភាពផ្សេងៗគ្នាដែរ ឬទេ?	94	100	3.24	0.683
អត់មាន	2	2.1		
តិចតួច	7	7.4		
មធ្យម	51	54.3		
ខ្លាំង	34	36.2		
តើគ្រូរបស់អ្នកបានសរសើរអ្នកចំពោះការធ្វើកិច្ចការក្នុងថ្នាក់បានល្អដែរ ឬទេ?	94	100	3.41	0.557
មិនដែល	1	1.1		
ម្តងម្កាល	52	55.3		
ញឹកញាប់	41	43.6		
តើធ្លាប់បានជួយគ្នារៀន ឬរៀនពីគ្នាទៅវិញទៅមក ញឹកញាប់ទេ?	94	100	3.53	0.651
មិនដែល	2	2.1		
កម្រ	2	2.1		
ម្តងម្កាល	34	36.2		
ញឹកញាប់	56	59.6		
តើអ្នកធ្លាប់បានបង្ហាញ ឬពិភាក្សាអ្វីដែលបានរៀនជាមួយអ្នករៀនផ្សេងទៀតញឹកញាប់ឬទេ?	94		3.49	0.563
កម្រ	3	3.2		
ម្តងម្កាល	42	44.7		
ញឹកញាប់	49	52.1		

តារាង ១០ ក៏បង្ហាញផងដែរថា អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលភាគច្រើនជួយគ្នាទៅវិញទៅមកក្នុងការរៀន និងរៀនពីគ្នាទៅវិញទៅមក។ ៥៩.៦% នៃអ្នកឆ្លើយតបជាញឹកញាប់បានធ្វើសកម្មភាពទាំងនេះ ហើយ ៣៦.២% ផ្សេងទៀតពេលខ្លះបានធ្វើ។ ផ្ទុយទៅវិញ ២.១% នៃអ្នកសិក្សាកម្របានចូលរួមក្នុងសកម្មភាពទាំងនេះ ខណៈដែល ២.១% ផ្សេងទៀតមិនដែលធ្វើរឿងបែបនេះទាល់តែសោះ។ ពិន្ទុមធ្យមនៃ

3.53, (SD= .651) បានបង្ហាញថាជាមធ្យម ពេលខ្លះអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលបានជួយ និងរៀនពីគ្នាទៅវិញទៅមក (តារាង ១០)។ នេះក៏មានន័យថា ការបង្រៀនមិត្តភ័ក្តិក៏មាននៅក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ច្រើនផងដែរ។

តារាង ១០ បង្ហាញថា ៥២.១% នៃអ្នកសិក្សាជាញឹកញាប់បានពិនិត្យ និងពិភាក្សាអំពីមេរៀនដែលពួកគេបានរៀនជាមួយគ្នា ហើយ ៤៤.៧% បានធ្វើម្តងម្កាលប៉ុណ្ណោះ។ ក្នុងចំណោមអ្នកឆ្លើយតបសរុប ៣.២% កម្របានពិនិត្យ និងនិយាយអំពីមេរៀនជាមួយមិត្តរួមថ្នាក់របស់ពួកគេណាស់។ ពិន្ទុមធ្យមនៃ 3.49 (SD= .563) ជាមួយនឹងលំដាប់ចន្លោះរវាង ១ និង ៤ (តារាង ១០) បានបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមានកាន់តែច្រើនរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ក្នុងការពិនិត្យឡើងវិញ និងពិភាក្សាមេរៀនជាមួយមិត្តភ័ក្តិរបស់ពួកគេ ដោយហេតុនេះឆ្លុះបញ្ចាំងពីបរិយាកាសសិក្សាវិជ្ជមាននៅក្នុងថ្នាក់រៀន។

តារាង 11. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់រៀនពីចំណុចនៃការយល់ឃើញរបស់សិស្សកម្មវិធីសមមូល

	N	Mean	Std. Deviation
បរិយាកាសការសិក្សាក្នុងថ្នាក់រៀន	94	3.406	0.407

សរុបមក យោងទៅតាមការឆ្លើយតបដែលផ្តល់ដោយអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ទំនងជាមានលក្ខណៈអំណោយផល។ ពិន្ទុមធ្យមសរុបសម្រាប់បរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់គឺ 3.4 និងគម្លាតស្តង់ដារ SD = .407 (តារាង ១១) ដែលបង្ហាញថាថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល មានបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់វិជ្ជមានជាមួយនឹងទំនាក់ទំនងគ្រូ និងសិស្សល្អ និងទំនាក់ទំនងអ្នកសិក្សា។ ដោយសារការវាយតម្លៃសម្រាប់មាត្រដ្ឋាននេះចាប់ពី ១ ដល់ ៤ ពិន្ទុមធ្យមសរុបនៃ 3.4 ត្រូវបានចាត់ទុកថាជាវិជ្ជមាន និងអំណោយផលជាង ហើយនេះបង្ហាញថាបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ពិតជាស្ថិតក្នុងលក្ខខណ្ឌវិជ្ជមានដែលអាចទាក់ទាញអ្នកសិក្សាឱ្យមករៀនកម្មវិធីសមមូល និងលើកកម្ពស់កិច្ចសហប្រតិបត្តិការការរៀន។

៣). ការអនុវត្តការបង្រៀន និងវិធីសាស្រ្តបង្រៀន

ការអនុវត្ត និងវិធីសាស្រ្តនៃការបង្រៀន គឺជាសូចនាករមួយនៃបរិបទក្នុងថ្នាក់រៀន ក្រៅពីបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ដូចដែលបានសិក្សាពីមុន។ តារាង១២ បង្ហាញថាគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ក៏ផ្តល់ឱ្យសិស្សរបស់ពួកគេនូវឱកាសដើម្បីបង្ហាញ និងចែករំលែកគំនិតក្នុងអំឡុងពេលមេរៀន ហើយអ្នកសិក្សាភាគច្រើនទទួលបានឱកាសទាំងនេះ។ ៧៤.៥% នៃអ្នកឆ្លើយតបបានបង្ហាញថាពួកគេជាញឹកញាប់ទទួលបានឱកាសដើម្បីចូលរួម និងចែករំលែកមតិយោបល់។ ហើយ ២៤.៥% បានបង្ហាញថាពេលខ្លះពួក។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ១.១% នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរបានអះអាងថា ពួកគេមិនមានឱកាសបញ្ចេញ និងចែករំលែកគំនិតរបស់ពួកគេនៅក្នុងថ្នាក់នោះទេ។ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់មុខវិជ្ជាដែលទាក់ទងទៅនឹងការពិតដែលថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ទទួលបានឱកាសដើម្បីចែករំលែក និងបញ្ចេញគំនិតក្នុងថ្នាក់គឺ 3.72 (SD= .516) ជាមួយនឹងចន្លោះបំណងពី ១ ដល់ ៤ ដែលបង្ហាញថា ពេលខ្លះគ្រូកម្មវិធីសមមូល បានអនុញ្ញាតឱ្យសិស្សរបស់ពួកគេចែករំលែកគំនិតរបស់ពួកគេក្នុងអំឡុងពេលមេរៀន។

តារាង.១២ បង្ហាញផងដែរថា គ្រូកម្មវិធីសមមូល បានប្រើសកម្មភាពមួយចំនួនដូចជា ការសម្តែងតួហ្គេម និងការពិភាក្សាជាក្រុមក្នុងការបង្រៀនរបស់ពួកគេ ដើម្បីលើកទឹកចិត្តឱ្យមានអន្តរកម្មរបស់អ្នកសិក្សា។ ២៥.៥% នៃអ្នកសិក្សាបានយល់ស្របថា គ្រូរបស់ពួកគេតែងតែរៀបចំសកម្មភាពទាំងនេះពី ១ ទៅ ២ ដងក្នុងមួយសប្តាហ៍។ ៧០.២% បានអះអាងថាគ្រូបង្រៀនរបស់ពួកគេបានធ្វើម្តងម្កាល ខណៈដែល ៣.២% ផ្សេងទៀតបង្ហាញថាគ្រូបង្រៀនរបស់ពួកគេកម្រធ្វើសកម្មភាពទាំងនេះណាស់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ១.១% បានបង្ហាញថាគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល មិនដែលរៀបចំសម្តែងតួ ហ្គេម ឬការពិភាក្សាជាក្រុមទាល់តែសោះ។ ការឆ្លើយតបគឺខុសគ្នា ពីព្រោះអ្នកសិក្សាខ្លះអាចនឹងមិនចូលរួមក្នុងសកម្មភាពទាំងនេះក្នុងអំឡុងពេលអវត្តមានរបស់ពួកគេ ទោះបីជាគ្រូបានរៀបចំសកម្មភាពទាំងនេះក្នុងអំឡុងពេលមេរៀនក៏ដោយ។ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់សកម្មភាពបង្រៀនដូចជា ហ្គេម ឬការលេងជាក្រុម ការពិភាក្សាជាក្រុមគឺ 3.20 (SD=.54) ជាមួយនឹងចន្លោះបំណងពី ១ ដល់ ៤ ដែលបង្ហាញថាគ្រូបានរៀបចំសកម្មភាពបែបនេះតិចជាងញឹកញាប់តិចជាង ២ដងក្នុងមួយខែ។

តារាង.១២ បង្ហាញថាគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ក៏ធ្លាប់សួរអ្នកសិក្សាអំពីចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេផងដែរ។ ៥៣.២% នៃអ្នកសិក្សាបានបង្ហាញថា គ្រូបង្រៀនតែងតែសួរពួកគេអំពីអ្វីដែលពួកគេចូលចិត្តរៀន។ ៣៨.៣% បានឆ្លើយថា ពេលខ្លះគ្រូរបស់ពួកគេបានសួរពួកគេ ហើយ ៨.៥% បង្ហាញថាគ្រូបង្រៀនកម្រនឹងធ្វើវាណាស់។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការរកឃើញបង្ហាញថា អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនត្រូវបានសួរដោយគ្រូរបស់ពួកគេអំពីមេរៀន ឬខ្លឹមសារពាក់ព័ន្ធដែលពួកគេចង់រៀនពីកម្មវិធី។ ពិន្ទុមធ្យមនៃ 3.45 (SD= .65) ធ្លាក់ចុះរវាងកម្រ និងពេលខ្លះបង្ហាញថាគ្រូកម្មវិធីសមមូល ក៏ធ្លាប់សួរអ្នកសិក្សាអំពីចំណាប់អារម្មណ៍របស់ពួកគេ និងអ្វីដែលពួកគេចូលចិត្តរៀនពីកម្មវិធីសមមូល ប៉ុន្តែមិនមែនញឹកញាប់ទេ។

សិស្សភាគច្រើនណាស់បានឆ្លើយថា គ្រូរបស់ពួកគេធ្លាប់ដាក់បញ្ហា ឬសំណួរដែលជំរុញឱ្យពួកគេគិតពិចារណាដើម្បីស្វែងរកចម្លើយ។ ៧៥.៥% នៃអ្នកសិក្សាបានអះអាងថា គ្រូបង្រៀនតែងតែធ្វើបែបនោះ ២៤.៥% នៃពួកគេនិយាយថា ពេលខ្លះគ្រូបង្រៀនរបស់ពួកគេដាក់បញ្ហា (តារាង.១២) ។ ពិន្ទុមធ្យមនៃ 3.76 (SD=.432) បានចង្អុលបង្ហាញថា គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ទំនងជាប្រើវិធីសាស្ត្របង្ហាញពីបញ្ហាក្នុងការបង្រៀនក្នុងកម្រិតមួយចំនួន ដើម្បីលើកកម្ពស់ការគិតរិះគន់ក្នុងចំណោមអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលបានញឹកញាប់ច្រើន។

តារាង.១២ បង្ហាញថា ៣៧.២% នៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល បានយល់ស្របថា គ្រូបង្រៀនរបស់ពួកគេជាញឹកញយទាក់ទងអ្វីដែលពួកគេបានរៀនទៅនឹងបញ្ហាជីវិតពិតរបស់ពួកគេ ហើយ ៥០% អះអាងថា គ្រូបង្រៀនធ្វើទំនាក់ទំនងមេរៀនទៅនឹងជីវិតពិតតែម្តងម្កាលប៉ុណ្ណោះ ខណៈពេលដែល ១០.៦% បង្ហាញថាគ្រូរបស់ពួកគេក្រមបានភ្ជាប់មេរៀននឹងជីវិតពិត។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅតែមានអ្នកឆ្លើយសំណួរចំនួន ២.១% ដែលអះអាងថា គ្រូរបស់ពួកគេមិនដែលធ្វើទំនាក់ទំនងមេរៀនដែលពួកគេបានរៀនទៅនឹងបរិបទជីវិតពិតរបស់ពួកគេ។ ពិន្ទុមធ្យមដែលបង្ហាញពីរបៀបដែលគ្រូកម្មវិធីភ្ជាប់ខ្លឹមសារទៅនឹងស្ថានភាពជីវិតពិតរបស់អ្នកសិក្សាគឺ 3.22 (SD= .721) ជាមួយនឹងចន្លោះបំណាងពី ១ ដល់ ៤។ ពិន្ទុមធ្យមនេះបានបង្ហាញថា ជួនកាលគ្រូបង្រៀនភ្ជាប់ទំនាក់ទំនងមេរៀនទៅនឹងការពិតរបស់អ្នកសិក្សា បញ្ហា

ជីវិត និងបរិបទ។ ដូចដែលបានបង្ហាញក្នុងតារាង.១២ អ្នកសិក្សាភាគច្រើនបានទទួលស្គាល់ថា តារាងពេលវេលាកម្មវិធីពិតជាសាកសមនឹងពេលវេលារបស់ពួកគេ។ ពួកគេអាចមកចូលរួមក្នុងកម្មវិធីនេះបានដោយមិនប៉ះពាល់ដល់ម៉ោងធ្វើការនៅផ្ទះ ឬដើម្បីចិញ្ចឹមជីវិត។ ១២.៨% នៃអ្នកសិក្សាបានឆ្លើយតបថា ពេលវេលាសិក្សាគឺសមរម្យណាស់ ៧៨.៧% អះអាងថា តារាងម៉ោងក្នុងថ្នាក់កម្មវិធី គឺសមរម្យ ខណៈពេលដែល ៨.៥% បង្ហាញថាពេលវេលាសិក្សាគឺសមរម្យបន្តិចបន្តួចប៉ុណ្ណោះ។ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ធាតុនេះគឺ 3.04 (SD= .462) ដែលបង្ហាញថាថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានរៀបចំយ៉ាងត្រឹមត្រូវឆ្លើយការតបទៅនឹងពេលវេលាដ៏ងាយស្រួលរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ។

តារាង.១២ ក៏បង្ហាញផងដែរថា ៣៩.៤% នៃអ្នកសិក្សាពេញចិត្តខ្លាំងនឹងការបង្រៀនរបស់គ្រូរបស់ពួកគេ ខណៈដែល ៦០.៦% អះអាងថាពេញចិត្ត។ ការរកឃើញនេះបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលភាគច្រើនពេញចិត្តនឹងការអនុវត្តការបង្រៀនរបស់គ្រូពួកគេ។ ពិន្ទុមធ្យមទាក់ទងនឹងការពេញចិត្តរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ចំពោះការបង្រៀនគឺ 3.39 (SD= .491) ដែលបង្ហាញពីកម្រិតខ្ពស់នៃការពេញចិត្តរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ជាមួយនឹងការអនុវត្តការបង្រៀនរបស់គ្រូ។

តារាង 12. ប្រេកង់ និងស្ថិតិពិពណ៌នានៃធាតុនីមួយៗនៃការអនុវត្តការបង្រៀន ឬវិធីសាស្ត្រពីការមើលរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល (N=96)

ធាតុនៃការអនុវត្តការបង្រៀន និងវិធីសាស្ត្របង្រៀន		N	%	Mean	Std. Deviation
ឱកាសចែករំលែក និងបញ្ចេញមតិ		94	100	3.72	0.516
	មិនដែល	1	1.1		
	ម្តងម្កាល	23	24.5		
	ញឹកញាប់	70	74.5		
សកម្មភាពដូចជា សម្តែងតួ ហ្គេម ពិភាក្សាក្រុម ឬ អន្តរកម្ម		94	100	3.20	0.540
	មិនដែល	1	1.1		
	ម្តងក្នុងមួយខែ	3	3.2		
	២-៤ដង/ខែ	66	70.2		
	១-២ដង/សប្តាហ៍	24	25.5		
គ្រូសួរសិស្សអំពីអ្វីដែលពួកគេចង់រៀន		94		3.45	0.650
	កម្រ	8	8.5		

ម្តងម្កាល	36	38.3		
ញឹកញាប់	50	53.2		
គ្រូដាក់បញ្ហាឱ្យសិស្សរិះគិតដើម្បីរកចម្លើយ	94		3.76	0.432
ម្តងម្កាល	23	24.5		
ញឹកញាប់	71	75.5		
គ្រូធ្វើទំនាក់ទំនងមេរៀនទៅនឹងបញ្ហាជីវិតជាក់ស្តែងរបស់សិស្ស	94		3.22	0.721
មិនដែល	2	2.1	2.1	
កម្រ	10	10.6	10.6	
ម្តងម្កាល	47	50.0	50.0	
ញឹកញាប់	35	37.2	37.2	
តើពេលវេលា ឬកាលវិភាគរៀន សមស្របជាមួយអ្នករៀនទេ?	94		3.46	4.147
សមស្របតិចតួច	8	8.5	8.5	8.5
សមស្រប	74	78.7	78.7	87.2
សមស្របខ្លាំង	12	12.8	12.8	100.0
ការពេញចិត្តរបស់សិស្សចំពោះការអនុវត្តការបង្រៀនរបស់គ្រូ	94		3.39	0.491
ពេញចិត្ត	57	60.6	60.6	60.6
ពេញចិត្តណាស់	37	39.4	39.4	100.0

តារាង 13. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារនៃវិធីសាស្ត្រ និងការអនុវត្តរបស់គ្រូកម្មវិធីសមមូល ពីទស្សនៈរបស់អ្នកសិក្សា

	N	Mean	Std. Deviation	Minimum	Maximum
វិធីសាស្ត្របង្រៀន និងការអនុវត្ត	94	3.3982	0.27940	2.57	3.86

សរុបមក លទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិបង្ហាញថា វិធីសាស្ត្របង្រៀន ឬការអនុវត្តអាចទទួលយកបានតាមទស្សនៈរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ទោះបីជាវាមិនសូវល្អក៏ដោយ។ ពិន្ទុមធ្យមសរុបសម្រាប់ការអនុវត្តការបង្រៀនគឺ 3.39 (SD= 0.279) ដែលបង្ហាញពីវិធីសាស្ត្របង្រៀន និងការអនុវត្តសមស្របដែលគ្រូកម្មវិធីសមមូល បានប្រើក្នុងការបង្រៀនរបស់ពួកគេ (តារាង.១៣)។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ទោះបីជាពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ការអនុវត្តការបង្រៀនហាក់ដូចជាពេញចិត្តក៏ដោយ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលមួយចំនួនតូចនៅតែយល់ថាពួកគេមិនទទួលបានអត្ថប្រយោជន៍ពេញលេញពីការអនុវត្តទាំងនេះ។

៤). ការវាយតម្លៃការសិក្សា

សមាសធាតុ ឬវង្វាស់ផ្សេងទៀតនៃបរិបទថ្នាក់រៀនគឺការវាយតម្លៃការសិក្សា។ នៅក្នុងផ្នែកនេះ ការវាយតម្លៃការសិក្សាដែលធ្វើឡើងដោយគ្រូកម្មវិធីសមមូល ត្រូវបានគេសង្កេតឃើញពីរបៀបដែលគ្រូវាយតម្លៃលទ្ធផល និងសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សា និងការវាយតម្លៃប្រភេទណាដែលគ្រូប្រើដើម្បីវាស់ស្ទង់ការរៀនរបស់សិស្សរបស់ពួកគេ។ ការវាយតម្លៃអាចរួមបញ្ចូលការធ្វើតេស្តក្រដាស និងប៊ិចស្តង់ដារប្រពៃណី និងការវាយតម្លៃជំនួសដែលសំដៅទៅលើការវាយតម្លៃពិតប្រាកដ ឬការអនុវត្តដូចជាការបង្ហាញផ្ទាល់មាត់ ការសួរផ្ទាល់មាត់ កិច្ចការផ្ទះ ការចាត់តាំង របាយការណ៍ ឬប្រភេទផ្សេងទៀតនៃការអនុវត្តនៅក្នុងស្ថានភាពដែលបានផ្តល់ឱ្យ។

តារាង.១៤ បង្ហាញថា ៥៦.៤% នៃអ្នកសិក្សាជារឿយៗបានធ្វើតេស្តការសរសេរដែលរៀបចំដោយគ្រូរបស់ពួកគេ (ច្រើនជាងពីរដង) ២៩.៨% នៃពួកគេជួនកាលបានធ្វើតេស្តពីរដងចាប់តាំងពីពួកគេបានចូលរួមក្នុងកម្មវិធី។ ហើយ ៩.៦% តេស្តបានម្តង ខណៈពេលដែលប្រហែល ៤.៣% មិនដែលធ្វើ។ ភាពខុសគ្នានេះគឺដោយសារតែអ្នកសិក្សាបានចាប់ផ្តើមចុះឈ្មោះក្នុងកម្មវិធីនៅពេលផ្សេងគ្នា។ អ្នកខ្លះបានចូលរួមកម្មវិធីតាំងពីចាប់ផ្តើមថ្នាក់រៀន ខណៈពេលដែលអ្នកផ្សេងទៀតបានចុះឈ្មោះជាច្រើនសប្តាហ៍បន្ទាប់ពីកម្មវិធីនេះដំណើរការ។ នោះហើយជាមូលហេតុដែលការស្ទង់មតិឆ្លើយតបខុសគ្នា ទោះបីពួកគេសិក្សាក្នុងថ្នាក់តែមួយជាមួយគ្រូដូចគ្នាក៏ដោយ។ ពិន្ទុមធ្យមដែលគ្រូប្រើតេស្តសរសេរសម្រាប់ការវាយតម្លៃការសិក្សាគឺ 3.38 (SD= .831) ដែលបង្ហាញថាជាមធ្យម គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល បានរៀបចំការធ្វើតេស្តសរសេរដើម្បីវាស់ស្ទង់វឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល យ៉ាងហោចណាស់ពីរដងក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែចាប់តាំងពី កម្មវិធីត្រូវបានចាប់ផ្តើម។ ប៉ុន្តែតេស្តទាំងនេះមិនស្រដៀងនឹងការប្រឡងទេ។ ពួកគេគ្រាន់តែជាកិច្ចការដែលគ្រូដាក់បញ្ហា ឬសំណួរលើក្តារខៀន ហើយអ្នកសិក្សាព្យាយាមស្វែងរកចម្លើយ និងសរសេរចម្លើយទៅក្នុងសៀវភៅកត់ត្រារបស់ពួកគេ បន្ទាប់មកគ្រូប្រមូលពួកគេសម្រាប់ដាក់ពិន្ទុ។

តារាង.១៤ ក៏បង្ហាញផងដែរថា ៦១.៧% នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរជាញឹកញាប់ជួបប្រទះការសួរផ្ទាល់មាត់ និងការបង្ហាញផ្ទាល់មាត់ដែលគ្រូប្រើក្នុងថ្នាក់។ ជួនកាល ២៣.៤% បានចូលរួមក្នុងសកម្មភាពទាំង

នេះ ខណៈពេលដែល ១១.៧% នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរកម្រជួបប្រទះការវាយតម្លៃប្រភេទនេះណាស់។ ហើយមានអ្នកឆ្លើយសំណួរតែ ៣នាក់ប៉ុណ្ណោះ ស្មើនឹង ៣.២% ដែលមិនដែលបានចូលរួមក្នុងការសាកសួរផ្ទាល់មាត់ ឬការធ្វើបទបង្ហាញក្នុងអំឡុងពេលថ្នាក់។ ពិន្ទុមធ្យមដែលប្រើសំណួរផ្ទាល់មាត់ ឬការបង្ហាញផ្ទាល់មាត់សម្រាប់ការវាយតម្លៃគឺ 3.44 (SD= .824) ដែលបង្ហាញថាជាមធ្យម គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ពេលខ្លះបានប្រើសំណួរផ្ទាល់មាត់ ឬសួរអ្នកសិក្សាឱ្យធ្វើបទបង្ហាញនៅក្នុងថ្នាក់ ដើម្បីវាយតម្លៃវឌ្ឍនភាពរបស់ពួកគេ។

ការសិក្សាបានរកឃើញថា គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ក៏បានប្រើការដាក់កិច្ចការ កិច្ចការផ្ទះ និងប្រភេទផ្សេងទៀតនៃការវាយតម្លៃការអនុវត្ត ដើម្បីវាយតម្លៃ និងវាស់វែងវឌ្ឍនភាពសិក្សារបស់សិស្សរបស់ពួកគេ។ ២៧.៧% នៃអ្នកសិក្សាត្រូវបានវាយតម្លៃជាញឹកញាប់ ១៤.៩% ពេលខ្លះត្រូវបានវាយតម្លៃ ហើយ ៥៤.៣% កម្រត្រូវបានគេវាយតម្លៃ ខណៈដែល ៣.២% មិនដែលត្រូវបានវាយតម្លៃដោយគ្រូរបស់ពួកគេទាល់តែសោះ (តារាង.១៤) ។ ពិន្ទុមធ្យមដែលបង្ហាញថាតើគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល បានប្រើប្រភេទផ្សេងទៀតនៃការវាយតម្លៃដូចជា កិច្ចការផ្ទះ របាយការណ៍ ឬការអនុវត្តគឺ 2.67 (SD= .92) ធ្លាក់ចុះរវាងពេលខ្លះ និងជាញឹកញាប់ដូចដែលបានបង្ហាញក្នុងតារាង.១៤ ដែលបង្ហាញថាជាមធ្យមគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ក៏ប្រើប្រភេទផ្សេងគ្នានៃការវាយតម្លៃដើម្បីវាយតម្លៃវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល។

តារាង 14. ប្រេកង់ និងស្ថិតិពិពណ៌នានៃធាតុនីមួយៗនៃការវាយតម្លៃការសិក្សាដែលរៀបចំដោយគ្រូកម្មវិធីសមមូល ពីការឆ្លើយតបរបស់អ្នកសិក្សា (N=96)

	N	%	Mean	Std. Deviation
ការវាយតម្លៃតាមរយៈតេស្តសរសេរ	94	100	3.38	0.831
មិនដែល	4	4.3		
ម្តង	9	9.6		
ពីរដង	28	29.8		
លើសពីរដង	53	56.4		
ការវាយតម្លៃតាមរយៈសំណួរផ្ទាល់មាត់ ឬបទបង្ហាញផ្ទាល់មាត់	94	100	3.44	0.824
មិនដែល	3	3.2		
ម្តង/ខែ	11	11.7		

២-៤ដង/ខែ	22	23.4		
១-២ដង/សប្តាហ៍	58	61.7		
ការវាយតម្លៃតាមរយៈកិច្ចការ កិច្ចការផ្ទះ ការសម្តែង	94	100	2.67	0.920
មិនដែល	3	3.2		
ម្តង/ខែ	51	54.3		
២-៤ដង/ខែ	14	14.9		
១-២ដង/សប្តាហ៍	26	27.7		

តារាង.១៥ បង្ហាញថាពិន្ទុមធ្យមសរុបសម្រាប់ការវាយតម្លៃការសិក្សាគឺ 3.41, (SD = 0.69) ជាមួយនឹងចន្លោះនៃពិន្ទុដែលចង់បានរវាង ១ និង ៤ ដែលធ្លាក់ចុះរវាងប្រភេទពេលខ្លះ និងជាញឹកញាប់ ដែលបង្ហាញថាការវាយតម្លៃអនុវត្តដែលគ្រូធ្លាប់វាយតម្លៃ អ្នកសិក្សាទំនងជាអាចទទួលយកបាន ប៉ុន្តែនៅតែត្រូវការការកែលម្អបន្ថែមទៀត។

តារាង 15. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់ការវាយតម្លៃការសិក្សាពីការឆ្លើយតបរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល

ការវាយតម្លៃការសិក្សា	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
	94	1.00	4.00	3.4184	0.69978

សរុបសេចក្តីមក លទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិក៏បានឆ្លុះបញ្ចាំងផងដែរថា គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលនៅតែពឹងផ្អែកសំណួរផ្ទាល់មាត់ ឬការបង្ហាញផ្ទាល់មាត់ច្រើនជាងវិធីសាស្ត្រផ្សេងទៀតដើម្បីវាយតម្លៃ និងវាស់វែងការរៀនសូត្ររបស់សិស្សរបស់ពួកគេ។ ប្រភេទនៃការវាយតម្លៃញឹកញាប់បំផុតដែលប្រើដោយគ្រូកម្មវិធីសមមូល គឺការធ្វើតេស្តសំណួរផ្ទាល់មាត់ ឬបង្ហាញផ្ទាល់មាត់ បន្ទាប់ពីក្រោយដោយតេស្តសរសេរនៅក្នុងថ្នាក់។ យោងតាមលទ្ធផលនៃការសម្ភាសន៍ជាមួយគ្រូបង្រៀន ភាគច្រើននៃគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូលជាធម្មតាវាយតម្លៃវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកសិក្សាអ្នកសិក្សា តាមរយៈការធ្វើតេស្តសំណួរផ្ទាល់មាត់។ ប៉ុន្តែគ្រូបង្រៀនមួយចំនួនទៀត កម្រនឹងធ្វើការវាយតម្លៃបែបនេះណាស់ បើទោះបីជាពួកគេបានប្រើសំណួរមួយចំនួនដើម្បីសួរសិស្សក្នុងវគ្គក៏ដោយ ពួកគេមិនបានរក្សាទុកកំណត់ត្រា ឬព័ត៌មានណាមួយ ដើម្បីឱ្យពួកគេអាចតាមដានវឌ្ឍនភាពរបស់អ្នកសិក្សា។ ប៉ុន្តែពួកគេកម្រប្រើការវាយតម្លៃជំនួស ឬវាយតម្លៃក្នុងទម្រង់នៃ

ការសម្តែង ដូចជាការងារគម្រោង បញ្ហាលើដៃ ការងារសិល្បៈ ឬកិច្ចការពិតប្រាកដផ្សេងទៀត។ ពួកគេគ្រាន់តែប្រើសំណួរផ្ទាល់មាត់ ឬការធ្វើបទបង្ហាញ ឬសួរអ្នកសិក្សាឱ្យឡើងមកក្តារស/ខៀ ដើម្បីបំពេញកិច្ចការមួយចំនួននៅក្នុងថ្នាក់។ ក្នុងអំឡុងពេលសម្ភាសន៍ពាក់កណ្តាលរចនាសម្ព័ន្ធ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធី បានបង្ហាញថា អ្នកសិក្សាកម្មវិធី ស្ថិតក្នុងចំណោមអ្នកដែលមិនអាចចូលសាលាក្នុងប្រព័ន្ធបានដោយសារហេតុផលផ្សេងៗ ជាពិសេសពួកគេស្ថិតក្នុងក្រុមក្រីក្រ និងជួបការលំបាក ពួកគេតែងតែរវល់ជាមួយការងារផ្ទះនិងគ្រួសារ។ ដូច្នេះ ការប្រើប្រភេទផ្សេងគ្នានៃការវាយតម្លៃដូចជា កិច្ចការផ្ទះ ឬកិច្ចការជាច្រើនមិនសមស្របនឹងពួកគេទេ។ ហើយអាចនឹងបង្កើតបន្ទុកសម្រាប់ពួកគេ ដែលធ្វើឱ្យពួកគេអផ្សុក ហើយមិនព្រមមកចូលរួមកម្មវិធីសមមូល ។

៥). ការគ្រប់គ្រង និងត្រួតពិនិត្យកម្មវិធី

លទ្ធផលនៃការសម្ភាសន៍បង្ហាញថា នៅក្នុងការអនុវត្តជាក់ស្តែង មិនមានគណៈកម្មការគ្រប់គ្រងដាច់ដោយឡែក ដែលត្រូវបានបង្កើតឡើងជាពិសេសសម្រាប់កម្មវិធីសមមូល នៅថ្នាក់មូលដ្ឋាននោះទេ។ មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ គឺជាអ្នកទទួលខុសត្រូវក្នុងការរៀបចំសកម្មភាពការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធគ្រប់ប្រភេទ និងកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធទាំងអស់ ដោយសហការជាមួយមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ និងមេភូមិក្នុងមូលដ្ឋានរបស់ខ្លួន។ កម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ មិនត្រឹមតែដោះស្រាយជាមួយកម្មវិធីសមមូល ប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែថែមទាំងផ្តល់នូវកម្មវិធីអក្ខរកម្ម កម្មវិធីបង្កើតប្រាក់ចំណូល និងសកម្មភាពអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធផ្សេងទៀត ដែលត្រូវបានទាមទារដោយសហគមន៍។ ដូច្នេះ មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងអំឡុងពេលនៃការសិក្សា ការត្រួតពិនិត្យការអនុវត្តកម្មវិធីហាក់ដូចជាត្រូវបានធ្វើឡើងមិនគ្រប់គ្រាន់នៅក្នុងទីតាំងមួយចំនួន។ លើសពីនេះ គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ទាំងអស់នៅក្នុងទីតាំងដែលបានជ្រើសរើស បានផ្តល់ចម្លើយដូចគ្នាថា មិនទាន់មានការត្រួតពិនិត្យដោយមន្ត្រីក្រសួងនៅឡើយទេ ចាប់តាំងពីដើមឆ្នាំសិក្សា។

គ្រូខ្លះបាននិយាយថា ពួកគេបានជួបមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធខេត្ត ដែលមកជាមួយមន្ត្រីស្រុក ដើម្បីត្រួតពិនិត្យថ្នាក់រៀនពី ១ ទៅ ៣ ដង ខណៈខ្លះទៀតថា មិនឃើញពួកគេមកថ្នាក់រៀនទេ។ ពួកគេបានជួបតែមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំដែលមកមើលថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល។ នៅពេលសួរអំពីមូលហេតុដែលខ្វះការត្រួត

ពិនិត្យពីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ និងគ្រូបង្រៀនមួយចំនួនដែលបង្រៀននៅតាមជនបទបានពន្យល់ថា មានការលំបាកមួយចំនួន ដូចជាផ្លូវឆ្ងាយ និងផ្លូវពិបាក ដែលអាចជាបញ្ហាចម្បងសម្រាប់ សកម្មភាពត្រួតពិនិត្យ ជាពិសេសនៅរដូវវស្សា។ បើទោះជាមន្ត្រីថ្នាក់ខេត្ត និងស្រុកមួយចំនួនមកត្រួតពិនិត្យថ្នាក់រៀនក៏ដោយ ហាក់បីដូចជាពួកគេគ្រាន់តែមើលស្ថានភាព ជួបអ្នកសិក្សា និងគ្រូ រាប់ចំនួនអ្នករៀន ឃើញមេរៀនណាដែលគ្រូបង្រៀនពេលចុះសួរសុខទុក្ខ។ ហើយបន្ទាប់មកបានផ្តល់យោបល់ខ្លះៗសម្រាប់គ្រូ។ ពួកគេគ្រាន់តែសង្កេតមើលការគ្រប់គ្រងថ្នាក់ ឬថ្នាក់រៀន ប៉ុន្តែមិនបានពិនិត្យឱ្យស៊ីជម្រៅបន្ថែមទៀតអំពីរឿង ឬបញ្ហាណាមួយនៅពីក្រោយដំណើរការបង្រៀន-រៀន និងបញ្ហាផ្សេងទៀតដែលទាក់ទងនឹងការងារបច្ចេកទេស ដូចជាគុណភាពនៃការបង្រៀន គុណភាពនៃខ្លឹមសារដែលគ្រូកំពុងប្រើប្រាស់ សមស្របនឹងកម្រិតនៃខ្លឹមសារដែលគ្រូជ្រើសរើសសម្រាប់ឆ្នាំទី២ សមិទ្ធផលនៃការសិក្សាដែលទទួលបានដោយអ្នកសិក្សា បញ្ហាដែលអ្នកសិក្សាម្នាក់ៗមាន និងដែលអាចប៉ះពាល់ដល់ការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ការកំណត់នេះនៅក្នុងការត្រួតពិនិត្យទំនងជាករណីទូទៅនៅគ្រប់ទីតាំងទាំងអស់ ដោយមិនគិតពីថាតើថ្នាក់ដំណើរការនៅក្នុងតំបន់ជនបទ ឬទីក្រុងនោះទេ។

ជាងនេះទៅទៀត ការត្រួតពិនិត្យគឺមិនមានលក្ខណៈជាប្រព័ន្ធ ទូលំទូលាយ ឬថាមវន្ត។ វាត្រូវបានធ្វើឡើងតាមប្រពៃណី។ ទំនងជាមន្ត្រីខេត្ត និងស្រុកមួយចំនួន ជាពិសេសមន្ត្រីឃុំដែលធ្វើការផ្ទាល់នៅថ្នាក់មូលដ្ឋាន មានជំនាញត្រួតពិនិត្យមិនគ្រប់គ្រាន់។ នៅពេលដែលពួកគេធ្វើការត្រួតពិនិត្យ ពួកគេមួយចំនួនបានប្រើឧបករណ៍ត្រួតពិនិត្យ ខណៈខ្លះទៀតមិនមាន។ អ្នកដែលបានប្រើឧបករណ៍ត្រួតពិនិត្យហាក់ដូចជាច្រឡំឧបករណ៍ត្រួតពិនិត្យជាមួយនឹងឧបករណ៍វាយតម្លៃ។ លើសពីនេះ របាយការណ៍ត្រួតពិនិត្យជាធម្មតាមានទម្រង់ជារបាយការណ៍ហិរញ្ញវត្ថុ និងរដ្ឋបាល ប៉ុន្តែមិនមែនជារបាយការណ៍វិភាគ និងបច្ចេកទេស ដើម្បីផ្តល់យោបល់ ឬអនុសាសន៍សម្រាប់កែលម្អការអនុវត្តកម្មវិធី និងការអនុវត្តបច្ចុប្បន្ន។ កង្វះសមត្ថភាពក្នុងការត្រួតពិនិត្យ បណ្តាលឱ្យមានការត្រួតពិនិត្យកម្មវិធីដែលមានគុណភាពទាប ដែលក្រោយមកនាំឱ្យមានការខ្វះខាតរបាយការណ៍វិភាគសម្រាប់ការផ្តល់ព័ត៌មានត្រឹមត្រូវ និងត្រឹមត្រូវអំពីគុណភាពកម្មវិធី។

៤.៦. លទ្ធផលកម្មវិធីអំពីចំណេះដឹង

ផ្នែកនេះមើលទៅលើទិដ្ឋភាពមួយក្នុងចំណោមទិដ្ឋភាព ដែលមានព័ត៌មានអំពីលទ្ធផលភ្លាមៗនៃកម្មវិធីសមមូល ដែលទាក់ទងនឹងចំណេះដឹងដែលអ្នកសិក្សាទទួលបានពីកម្មវិធី។ វាផ្តល់នូវការពិពណ៌នាលម្អិតអំពីកម្រិតនៃការអាន ការសរសេរ ជំនាញលេខ ការអប់រំសុខភាព និងជំនាញមុខរបរ ដែលទទួលបានដោយអ្នកសិក្សា។ ផ្នែកនេះពិភាក្សាអំពីទិដ្ឋភាពមួយចំនួនដែលទាក់ទងនឹងថាតើពួកគេពិតជារៀននូវអ្វីដែលពួកគេត្រូវរៀនឬអត់ ហើយដើម្បីពង្រីកអ្វីដែលពួកគេធ្វើជាម្ចាស់លើជំនាញ និងចំណេះដឹងដែលទទួលបានទាំងអស់។

១). ប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ និងកម្រិតសមត្ថភាព

សមត្ថភាពដែលតម្រូវដោយកម្មវិធីសមមូល ដែលអ្នកសិក្សា ត្រូវការដើម្បីទទួលបានដូចដែលបានរៀបរាប់ក្នុងកម្មវត្ថុនៃកម្មវិធីសិក្សាត្រូវបានវិភាគដើម្បីកំណត់កម្រិតនៃសមិទ្ធិផល និងកម្រិតនៃលទ្ធផលតេស្ត។ កម្រិតសមិទ្ធិផល ឬសមត្ថភាពទាំងនេះសម្រាប់ដែននីមួយៗរួមមានការអាន ការសរសេរ ជំនាញលេខ និងការអប់រំសុខភាពនិងជំនាញមុខរបរដែលត្រូវបានវាស់វែងត្រូវបានកំណត់ក្នុងគោលបំណង ដើម្បីចាត់ថ្នាក់ក្នុងចំណោមអ្នកសិក្សាចំនួនបួនក្រុមទៅតាមពិន្ទុរបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ អ្នកសិក្សានីមួយៗនឹងស្ថិតក្នុងប្រភេទមួយក្នុងចំណោមបួនប្រភេទ៖ (១) អ្នករៀនដែលមានសមត្ថភាពល្អ (២) អ្នករៀនដែលមានសមត្ថភាពមធ្យម (៣) អ្នករៀនដែលមានសមត្ថភាពអន់ និង (៤) អ្នករៀនគ្មានសមត្ថភាព។

- **សមត្ថភាពអាន**

ដូចដែលបានរៀបរាប់នៅដើមជំពូកទី៣ ការធ្វើតេស្តអានត្រូវបានផ្សំឡើងដោយអត្ថបទដែលមាន ៤សំណួរពហុជ្រើសរើសជាក់លាក់។ សំណួរនីមួយៗមានជម្រើសចម្លើយចំនួនបួន ប៉ុន្តែមានតែមួយប៉ុណ្ណោះដែលត្រឹមត្រូវ និងត្រូវជ្រើសរើស។ ពិន្ទុ "១" មួយនឹងត្រូវបានផ្តល់ឱ្យសម្រាប់ចម្លើយត្រឹមត្រូវ ខណៈពេលដែលពិន្ទុសូន្យ "0" ផ្តល់ឱ្យចំពោះចម្លើយខុស ឬគ្មានចម្លើយ។ ដូច្នេះពិន្ទុអតិបរមាសម្រាប់ការអានយល់ច្បាស់គឺ ៤ លទ្ធផលតេស្ត និងកម្រិតសមត្ថភាពសម្រាប់ការអានត្រូវបានពន្យល់ដូចខាងក្រោម៖

១) សមត្ថភាពល្អ (ពិន្ទុ ៤)៖ សិស្សមានសមត្ថភាពអាន និងយល់អត្ថបទខ្លីៗ។

២) សមត្ថភាពមធ្យម (ពិន្ទុចន្លោះពី ២ ដល់ ៣)៖ អ្នកសិក្សាមានសមត្ថភាពអាន និងយល់បានតែប្រយោគសាមញ្ញប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែប្រឈមមុខនឹងការលំបាកក្នុងការអាន និងយល់អត្ថបទខ្លីពេញលេញ។

៣) សមត្ថភាពខ្សោយ (ពិន្ទុ ១)៖ សិស្សមានសមត្ថភាពខ្លះក្នុងការអាន និងយល់ប្រយោគសាមញ្ញដោយពិបាក។

៤) គ្មានសមត្ថភាព (ពិន្ទុ ០)៖ អ្នកសិក្សាមិនមានលទ្ធភាពអាន និងយល់ប្រយោគសាមញ្ញទេ។

❖ **សមត្ថភាពសរសេរ**

ការធ្វើតេស្តសរសេរមាន ៣ចំណុច៖ ធាតុទីមួយតម្រូវឱ្យអ្នកសិក្សាបំពេញប្រយោគដោយប្រើពាក្យដែលបានផ្តល់ឱ្យក្នុងប្រអប់ដែលទាក់ទងនឹងពិធីបុណ្យ ធាតុទីពីរក៏តម្រូវឱ្យអ្នកសិក្សាសរសេរប្រយោគ ដែលបង្ហាញពីសកម្មភាពបន្ទាប់ក្រោកពីគេងពេលព្រឹក និងទីបីត្រូវការឱ្យអ្នកសិក្សាបង្កើតប្រយោគដោយខ្លួនឯង ការពិពណ៌នាអំពីអនាម័យដែលនាំឱ្យមានសុខភាពល្អ។ ដើម្បីទទួលបានពិន្ទុពេញ អ្នកចូលរួមត្រូវបំពេញចំណុចទាំងបីនេះឱ្យបានត្រឹមត្រូវ។ សមត្ថភាពក្នុងការសរសេរប្រយោគត្រឹមត្រូវ និងសមស្របសម្រាប់ការធ្វើតេស្តសរសេរទទួលបានពិន្ទុ១។ មានន័យថាអ្នកចូលរួមណាម្នាក់ដែលអាចបំពេញប្រយោគសមរម្យសម្រាប់ធាតុមួយទទួលបានពិន្ទុ១។ ដូច្នេះពិន្ទុអតិបរមាសរុបសម្រាប់ធាតុទាំងបីត្រឹមត្រូវ ស្មើនឹង៣ ពិន្ទុសូន្យត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យធាតុ ឬសំណួរណាមួយដែលគ្មានការសរសេរ ឬគ្មានចម្លើយទាល់តែសោះ ឬធាតុណាមួយដែលមានការសរសេរមិនត្រឹមត្រូវ។

លទ្ធផលតេស្ត និងកម្រិតសមត្ថភាពសម្រាប់ការសរសេរត្រូវបានបញ្ជាក់ដូចខាងក្រោម៖

១) សមត្ថភាពល្អ (ពិន្ទុ ៣)៖ សិស្សមានសមត្ថភាពសរសេរប្រយោគផ្សេងៗគ្នាអំពីប្រធានបទជាក់លាក់មួយចំនួនដែលទាក់ទងនឹងស្ថានភាពជីវិតពិតរបស់ពួកគេ។

២) សមត្ថភាពមធ្យម (ពិន្ទុ ២)៖ អ្នកសិក្សាមានសមត្ថភាពសរសេរតែប្រយោគសាមញ្ញ ប៉ុន្តែប្រឈមមុខនឹងការលំបាកក្នុងការសរសេរប្រយោគអំពីប្រធានបទជាក់លាក់ទាក់ទងនឹងស្ថានភាពជីវិតពិត។

៣) សមត្ថភាពខ្សោយ (ពិន្ទុ១)៖ សិស្សមានសមត្ថភាពសរសេរពាក្យខ្លះៗ ប៉ុន្តែមានការលំបាក។

៤) គ្មានសមត្ថភាព (ពិន្ទុ០)៖ អ្នករៀនមិនមានសមត្ថភាពក្នុងការសរសេរពាក្យសាមញ្ញទេ។

- **គណិតវិទ្យា ឬសមត្ថភាពគិតលេខ**

ការធ្វើតេស្តលេខមាន ៦ចំណុច រួមមាន ៤លំហាត់គណនា និង ២បញ្ហាពាក្យគណិតវិទ្យា។ ពិន្ទុអតិបរមាសរុបសម្រាប់ចម្លើយត្រឹមត្រូវទាំងអស់ចំពោះការធ្វើតេស្តគណិតវិទ្យាគឺ៨។ ពិន្ទុ១ ត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យចម្លើយត្រឹមត្រូវសម្រាប់ធាតុនីមួយៗពីធាតុទី១ ដល់ធាតុទី៤ ហើយចម្លើយខុស ឬគ្មានចម្លើយគឺទទួលបានពិន្ទុសូន្យ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ សម្រាប់ធាតុទី៥ និងធាតុទី៦ ពិន្ទុ ២ ត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យអ្នកសិក្សាណាមួយ ដែលអាចអនុវត្តប្រតិបត្តិការត្រឹមត្រូវ និងផ្តល់ចម្លើយត្រឹមត្រូវចំពោះមុខវិជ្ជានីមួយៗ។ ដូច្នេះ ពិន្ទុសរុបចំនួន៤ ត្រូវបានផ្តល់ទៅឱ្យចម្លើយត្រឹមត្រូវសម្រាប់ទាំងប្រការទី៥ និងប្រការ៦។ យោងតាមប្រព័ន្ធពិន្ទុនេះ សមត្ថភាពរបស់អ្នកសិក្សាត្រូវបានចាត់ថ្នាក់តាមលក្ខណៈដូចខាងក្រោម៖

១) សមត្ថភាពល្អ (ពិន្ទុចន្លោះពី ៧ ដល់ ៨)៖ អ្នកសិក្សាមានសមត្ថភាពធ្វើការគណនាដោយប្រើប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាជាមូលដ្ឋានសំខាន់ៗចំនួនបួន រួមមាន បូក ដក គុណ និងចែកជាមួយចំនួនទាំងមូល ហើយពួកគេអាចដោះស្រាយបញ្ហាគណិតវិទ្យាស្មុគស្មាញ ក៏ដូចជាការអនុវត្តជំនាញទាំងនេះទៅនឹងស្ថានភាពជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។

២) សមត្ថភាពមធ្យម (ពិន្ទុចន្លោះពី ៤ ដល់ ៦)៖ សិស្សមានសមត្ថភាពធ្វើការគណនាដោយប្រើតែផ្នែកនៃប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាជាមូលដ្ឋានទាំងបួន ដែលមានលេខទាំងមូល ប៉ុន្តែ

ប្រឈមមុខនឹងការលំបាកក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាគណិតវិទ្យាដ៏ស្មុគស្មាញ និងក្នុងការអនុវត្ត ជំនាញទាំងនេះទៅនឹងស្ថានភាពជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។

៣) សមត្ថភាពខ្សោយ (ពិន្ទុចន្លោះពី ១ ដល់ ៣)៖ សិស្សមានសមត្ថភាពទាបក្នុងការធ្វើ ការគណនាដោយប្រើតែផ្នែកនៃប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាជាមូលដ្ឋានទាំងបួន ដែលមានលេខ សាមញ្ញប៉ុណ្ណោះ ប៉ុន្តែគ្មានសមត្ថភាពដោះស្រាយបញ្ហាគណិតវិទ្យាស្មុគស្មាញ ឬអនុវត្តជំនាញ ទាំងនេះទៅនឹងស្ថានភាពជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។

៤) គ្មានសមត្ថភាព (ពិន្ទុ ០)៖ អ្នកសិក្សាមិនមានសមត្ថភាពក្នុងការគណនា ឬធ្វើ ប្រតិបត្តិការនព្វន្តទេ។

❖ **ការអប់រំសុខភាព និងជំនាញមុខរបរទាក់ទងចំណេះដឹងទទួលបានពីកម្មវិធីសមមូល**

ការធ្វើតេស្តចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងសុខភាព និងការងារមាន ៣សំណួរច្រើនជម្រើស ដែល វាយតម្លៃចំណេះដឹងរបស់អ្នកសិក្សាអំពីទិដ្ឋភាពមុខងារនៃកម្មវិធីសមមូល។ ខ្លឹមសារមុខងារនៃកម្មវិធី សិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដូចជា អនាម័យ សុខភាព និងជំនាញមុខរបរសាមញ្ញទាក់ទងនឹងបរិបទប្រចាំ ថ្ងៃ។ សំណួរនីមួយៗក៏មានជម្រើសចម្លើយចំនួនបួនដែរ ប៉ុន្តែចម្លើយតែមួយគត់គឺត្រឹមត្រូវ ហើយអ្នក សិក្សាត្រូវជ្រើសរើសត្រឹមត្រូវ។ ពិន្ទុអតិបរមាសរុបគឺស្មើនឹង៣ ពិន្ទុសម្រាប់ចម្លើយត្រឹមត្រូវក្នុងមួយ សំណួរគឺ១ ហើយសម្រាប់ចម្លើយខុស ឬគ្មានចម្លើយគឺសូន្យ។ កម្រិតសមត្ថភាពរបស់អ្នកសិក្សាត្រូវ បានកំណត់ដូចខាងក្រោម៖

១) សមត្ថភាពល្អ (ពិន្ទុ៣)៖ អ្នកសិក្សាមានជំនាញពេញលេញអំពីសុខភាព និងការងារដែល ទាក់ទងនឹងចំណេះដឹងដែលពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធី

២) សមត្ថភាពមធ្យម (ពិន្ទុ២)៖ អ្នកសិក្សាមានការយល់ដឹងជាមធ្យមអំពីសុខភាព និង ចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងការងារ ដែលពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធី

៣) សមត្ថភាពខ្សោយ (ពិន្ទុ១)៖ សិស្សមានការយល់ដឹងតិចតួចអំពីចំណេះដឹងផ្នែកសុខភាព និងការងារដែលពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធី

៤) គ្មានសមត្ថភាព (ពិន្ទុ០)៖ សិស្សមិនទទួលបានការយល់ដឹងពីចំណេះដឹងមុខងារ ពួកគេបានរៀនពីថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល។

ប្រព័ន្ធចំណាត់ថ្នាក់ និងកម្រិតសមត្ថភាពដូចដែលបានកំណត់នៅក្នុងផ្នែកនេះ ត្រូវបានប្រើដើម្បីពន្យល់ពីលទ្ធផលតេស្តនៃការសិក្សាសម្រាប់គំរូទាំងមូលនៅក្នុងផ្នែកខាងក្រោម។

២). ជំនាញអាន

តារាង.១៦ បង្ហាញពីពិន្ទុមធ្យមនៃការអានគឺ 3.66 មានន័យថាជាមធ្យម អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលអាចឆ្លើយបានពី ៣ ទៅ ៤ ធាតុក្នុងចំណោម ៤ ចំណុចនៃផ្នែកអានយ៉ាងត្រឹមត្រូវ។ ពិន្ទុមធ្យមខ្ពស់នេះក៏បង្ហាញថាអ្នកសិក្សាភាគច្រើនឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម និងមានសមត្ថភាពអាន និងយល់ប្រយោគសាមញ្ញ។ តារាង.១៧ បង្ហាញពីការចែកចាយប្រេកង់នៃពិន្ទុអានសរុប បង្ហាញពីចំនួន និងភាគរយនៃអ្នកសិក្សាដែលឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពជាក់លាក់មួយ ដូចដែលបានបញ្ជាក់ពីមុន។

តារាង 16. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់ការអាន

	N	Minimum	Maximum	Mean	Std. Deviation
ជំនាញអាន	94	1	4	3.66	0.665

តារាង.១៧ បង្ហាញថា អ្នកសិក្សា ៧១នាក់ក្នុងចំណោម ៩៤នាក់ដែលតំណាងឱ្យ ៧៥% ទទួលបានពិន្ទុពេញ ៤ ក្នុងការធ្វើតេស្តការយល់ដឹង។ នេះមានន័យថា ពួកគេមានជំនាញល្អ មានសមត្ថភាពអាន និងយល់អត្ថបទខ្លីៗ ខណៈពេលដែលអ្នកសិក្សា ១៥នាក់ តំណាងឱ្យ ១៦% ទទួលបានពិន្ទុជាមធ្យមចន្លោះពី ២ ទៅ ៣ ។ នេះបង្ហាញថា ១៦% នៃអ្នកឆ្លើយតបមានសមត្ថភាពអាន និងយល់តែប្រយោគសាមញ្ញ ប៉ុន្តែប្រឈមមុខនឹងការលំបាកក្នុងការអាន និងយល់អត្ថបទពិបាកខ្លី។ ការរកឃើញនេះក៏បង្ហាញផងដែរថា ៩១.៥% នៃអ្នកសិក្សាមានសមត្ថភាពក្នុងការអានយ៉ាងហោចណាស់ប្រយោគសាមញ្ញ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ៧.៤% នៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ទទួលបានពិន្ទុខ្សោយ ១ លើការធ្វើតេស្តអាន ដែលបង្ហាញថាពួកគេខ្សោយក្នុងការអាន ហើយមានសមត្ថភាពក្នុងការអាន និងយល់ប្រយោគ

សាមញ្ញមួយចំនួនដែលមានការលំបាក។ ហើយអ្នកសិក្សាម្នាក់ (១.១%) ទទួលបានពិន្ទុសូន្យ ដែលអាចពន្យល់បានថាគាត់ ឬនាងគ្មានសមត្ថភាពអាន និងយល់ប្រយោគសាមញ្ញទាល់តែសោះ។

តារាង 17. ការបែងចែកប្រេកង់ពិន្ទុអំណានសរុប

កម្រិតសមត្ថភាព	ចំនួន	ភាគរយ
គ្មានសមត្ថភាព	1	1.1
សមត្ថភាពខ្សោយ	7	7.4
សមត្ថភាពមធ្យម	15	16.0
សមត្ថភាពល្អ	71	75.5

៣). ជំនាញសរសេរ

តារាង.១៨ បង្ហាញពីពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ការសរសេរ 2.64 ដែលមានន័យថាជាមធ្យម អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល អាចឆ្លើយបាន ២ យ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោមជាតុសរុប ៣ នៃផ្នែកសរសេរ។ ពិន្ទុមធ្យមនេះបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនក៏ឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម និងមានសមត្ថភាពសរសេរប្រយោគសាមញ្ញ ប៉ុន្តែប្រឈមមុខនឹងការលំបាកមួយចំនួនក្នុងការសរសេរប្រយោគអំពីប្រធានបទជាក់លាក់ទាក់ទងនឹងស្ថានភាពជីវិតពិត។

តារាង 18. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់ការសរសេរ (ស្ថិតិពិពណ៌នា)

ពិន្ទុជំនាញសរសេរ	N	Mean	Std. Deviation	Minimum	Maximum
	94	2.64	0.602	1	3

តារាង.១៩ បង្ហាញពីចំនួន និងភាគរយនៃអ្នកសិក្សាដែលឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពជាក់លាក់ណាមួយ ដូចដែលបានលើកឡើងពីមុន។ អ្នកសិក្សាចំនួន ៦៦នាក់ (ឬ ៧០.២%) បានទទួលពិន្ទុល្អចំនួន ៣ ដោយមិនមានកំហុសក្នុងការសរសេរ ដែលបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាទាំងនេះមានសមត្ថភាពសរសេរប្រយោគផ្សេងៗគ្នាអំពីប្រធានបទជាក់លាក់មួយចំនួនទាក់ទងនឹងស្ថានភាពជីវិតពិតរបស់ពួកគេ។ ម្យ៉ាងវិញទៀត អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ចំនួន ២២នាក់ តំណាងឱ្យ ២៣.៤% ទទួលបានពិន្ទុមធ្យមចំនួន ២ ដែលមានន័យថា ពួកគេមានជំនាញមធ្យម ជាមួយនឹងសមត្ថភាពក្នុងការសរសេរតែប្រយោគសាមញ្ញ ប៉ុន្តែប្រឈមមុខនឹងការលំបាកក្នុងការសរសេរប្រយោគអំពីប្រធានបទជាក់លាក់មួយចំនួនទាក់ទងនឹងស្ថានភាព

ជីវិតពិត។ ដូច្នេះ ៩៣.៦% នៃអ្នករៀនកម្មវិធីសមមូល យ៉ាងហោចណាស់មានសមត្ថភាពសរសេរប្រយោគសាមញ្ញ។ អ្នកសិក្សាចំនួន ៦នាក់ (៦.៤%) ទទួលបានពិន្ទុមិនល្អចំនួន ១ លើជំនាញសរសេរ ដែលអាចពន្យល់បានថា ពួកគេមានសមត្ថភាពសរសេរអន់ ហើយមានសមត្ថភាពសរសេរពាក្យខ្លះៗ ប៉ុន្តែមានការលំបាក។ ទោះជាយ៉ាងណាមិនមានអ្នកមិនអាចសរសេរអ្វីទាំងអស់ និងទទួលបានពិន្ទុសូន្យ ដែលបង្ហាញថាពួកគេគ្មានសមត្ថភាពសរសេរសូម្បីតែពាក្យសាមញ្ញនោះទេ។

តារាង 19. បំណែងចែកប្រេកង់ពិន្ទុជំនាញសរសេរ

កម្រិតសមត្ថភាព	ចំនួន	ភាគរយ
គ្មានសមត្ថភាព	0	0
សមត្ថភាពខ្សោយ	6	6.4
សមត្ថភាពមធ្យម	22	23.4
សមត្ថភាពល្អ	66	70.2

៤). ការអប់រំសុខភាព និងជំនាញមុខរបរ

តារាង.២០ បង្ហាញថា ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់សុខភាពសរុប និងពិន្ទុចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងជំនាញការងារគឺ 2.54 (SD=.562) មានន័យថាជាមធ្យម អ្នកសិក្សាសមមូល អាចឆ្លើយបានត្រឹមត្រូវ ២ ក្នុងចំណោម ៣ ចំណុចទាក់ទងនឹងសុខភាព និងជំនាញការងារ។ ដូច្នេះហើយ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនបានឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម ហើយមានការយល់ដឹងជាមធ្យមអំពីសុខភាព និងចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងការងារ ដែលពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធី។

តារាង 20. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់ចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងសុខភាព និងជំនាញការងារ

	N	Mean	Std. Deviation	Minimum	Maximum
ការអប់រំសុខភាព និងជំនាញមុខរបរ	94	2.54	0.562	1	3

តារាង.២១ ក៏បង្ហាញពីចំនួន និងភាគរយនៃអ្នកសិក្សាដែលឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពជាក់លាក់ណាមួយក្នុងផ្នែកសុខភាព និងជំនាញការងារ។ ការរកឃើញបានបង្ហាញថា អ្នកសិក្សាចំនួន ៥៤នាក់ ក្នុងចំណោម ៩៤នាក់ដែលតំណាងឱ្យ ៥៧.៣% ទទួលបានពិន្ទុល្អចំនួន ៣ នៅក្នុងការធ្វើតេស្តជំនាញសុខភាព

និងការងារ។ នេះមានន័យថា ពួកគេមានជំនាញល្អ សុខភាពល្អ និងចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងការងារ ដែលពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធីនេះ ខណៈដែលអ្នកសិក្សាចំនួន ៣៧នាក់ តំណាងឱ្យ ៣៩.៤% ទទួលបានពិន្ទុមធ្យមចំនួន ២ ហើយត្រូវបានចាត់ទុកថាជាអ្នក ដែលមានសមត្ថភាពជាមធ្យមនៅក្នុងដែននេះ។ អ្នកសិក្សា ៣នាក់ផ្សេងទៀតដែលមានចំនួន ៣,២% ដែលទទួលបានពិន្ទុ ១ ត្រូវបានគេហៅថាជាអ្នកដែលមានជំនាញខ្សោយ។ ទោះបីយ៉ាងណា មិនមានចំនួនសិស្ស ដែលមិនអាចឆ្លើយសូម្បីតែមួយមុខនៃការធ្វើតេស្តចំណេះដឹងផ្នែកសុខភាព និងការងារ ហើយទទួលបានពិន្ទុសូន្យឡើយ។

តារាង 21. ការបែកចាយប្រេកង់នៃពិន្ទុសរុបសម្រាប់សុខភាព និងជំនាញការងារ

កម្រិតសមត្ថភាព	ចំនួន	ភាគរយ
គ្មានសមត្ថភាព	0	0
សមត្ថភាពខ្សោយ	3	3.2
សមត្ថភាពមធ្យម	37	39.4
សមត្ថភាពល្អ	54	57.4

៥). គណិតវិទ្យា ឬជំនាញលេខ

តារាង.២២ បង្ហាញពីពិន្ទុមធ្យមនៃ 6.48 (SD=1.571) សម្រាប់លេខដែលបង្ហាញយ៉ាងច្បាស់ថាជាមធ្យម អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល អាចឆ្លើយបានរវាង ៦ និង ៧ យ៉ាងត្រឹមត្រូវក្នុងចំណោម ៨ធាតុនៃផ្នែកលេខ។ ពិន្ទុមធ្យមនេះបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនស្ថិតនៅលើកម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម ហើយមានសមត្ថភាពធ្វើការគណនាដោយប្រើផ្នែកនៃប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាជាមូលដ្ឋានទាំងបួនដែលមានលេខទាំងមូល។ ពិន្ទុសរុបនៃអ្នកសិក្សាម្នាក់ៗមានចាប់ពីសូន្យដល់ប្រាំបួន ដែលមានន័យថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល មួយចំនួនផ្សេងទៀតក៏អាចទទួលបានខ្ពស់ជាងពិន្ទុមធ្យម៦ ផងដែរ។

តារាង 22. ពិន្ទុមធ្យម និងគម្លាតស្តង់ដារសម្រាប់លេខ

	N	Mean	Std. Deviation	Minimum	Maximum
ពិន្ទុជំនាញលេខ	94	6.48	1.571	2.00	8.00

តារាង.២៣ ក៏បង្ហាញលម្អិតបន្ថែមអំពីចំនួន និងភាគរយនៃអ្នកសិក្សាដែលមានកម្រិតសមត្ថភាពជាក់លាក់ណាមួយក្នុងជំនាញលេខចាប់ពីគ្មានសមត្ថភាពរហូតដល់សមត្ថភាពល្អ។

តារាង 23. ការបែកចាយប្រេកង់នៃពិន្ទុសរុប

កម្រិតសមត្ថភាព	ចំនួន	ភាគរយ
គ្មានសមត្ថភាព(០)	0	0.0
សមត្ថភាពខ្សោយ(១)	0	0.0
សមត្ថភាពខ្សោយ(២)	1	1.1
សមត្ថភាពខ្សោយ(៣)	7	7.4
សមត្ថភាពមធ្យម(៤)	3	3.2
សមត្ថភាពមធ្យម(៥)	12	12.8
សមត្ថភាពមធ្យម(៦)	13	13.8
សមត្ថភាពល្អ(៧)	28	29.8
សមត្ថភាពល្អ(៨)	30	31.9

លទ្ធផលបង្ហាញថា អ្នកសិក្សាចំនួន ៥៨នាក់ (ឬ ៦១.៧%) ទទួលបានពិន្ទុល្អចន្លោះពី ៧ ទៅ ៨ ក្នុងការធ្វើតេស្តលេខ ដែលបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាទាំងនេះមានសមត្ថភាពធ្វើការគណនាដោយប្រើប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាសំខាន់ៗចំនួនបួន រួមមាន បូក ដក គុណ និង ការបែងចែកជាមួយលេខទាំងមូល ហើយពួកគេអាចដោះស្រាយចំណោទគណិតវិទ្យាដ៏ស្មុគស្មាញ ក៏ដូចជាការអនុវត្តជំនាញទាំងនេះទៅនឹងស្ថានភាពជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ ម៉្យាងវិញទៀត អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ចំនួន ២៨នាក់ ដែលតំណាងឱ្យ ២៩.៨% បានទទួលពិន្ទុជាមធ្យមចន្លោះពី ៤ ទៅ ៦ ដែលមានន័យថាពួកគេមានជំនាញជាមធ្យមជាមួយនឹងសមត្ថភាពយ៉ាងហោចណាស់ក្នុងការគណនា ដោយប្រើផ្នែកនៃប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាជាមូលដ្ឋានទាំងបួនជាមួយនឹងចំនួនទាំងមូល។ ប៉ុន្តែប្រឈមមុខនឹងការលំបាកក្នុងការដោះស្រាយបញ្ហាគណិតវិទ្យាដ៏ស្មុគស្មាញ និងក្នុងការអនុវត្តជំនាញទាំងនេះក្នុងស្ថានភាពប្រចាំថ្ងៃ។ អ្នកសិក្សាចំនួន ៨នាក់ (៨.៥%) ទទួលបានពី ១ ដល់ ៣ ពិន្ទុដែលទាបជាងពិន្ទុមធ្យម ដែលបង្ហាញថាពួកគេមានសមត្ថភាពខ្សោយក្នុងការធ្វើតេស្តលេខ ហើយមានសមត្ថភាពតិចតួចប៉ុណ្ណោះក្នុងការធ្វើការគណនាដោយប្រើតែផ្នែកនៃប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាជាមូលដ្ឋានទាំងបួនដែលមានលេខសាមញ្ញតែប៉ុណ្ណោះ។ ប៉ុន្តែគ្មានសមត្ថភាពដោះស្រាយ

បញ្ហាគណិតវិទ្យាដ៏ស្មុគស្មាញ ឬអនុវត្តជំនាញទាំងនេះទៅនឹងស្ថានភាពជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ ទោះយ៉ាងណា មិនមានចំនួនអ្នកសិក្សាដែលបានធ្វើតេស្ត មិនមានសមត្ថភាពក្នុងការគណនា ឬធ្វើប្រតិបត្តិការនព្វន្ទណាមួយឡើយ។

៤.៧. លទ្ធផលកម្មវិធីនៅក្នុងឥរិយាបទ និងការយល់ឃើញ ក៏ដូចជាការអនុវត្ត

ផ្នែកនេះបង្ហាញពីទិដ្ឋភាពមួយក្នុងចំណោមទិដ្ឋភាព ដែលមានព័ត៌មានអំពីលទ្ធផលនៃកម្មវិធីសមមូល ដែលទាក់ទងនឹងឥរិយាបទ និងការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះកម្មវិធីសមមូល និងការរៀនសូត្រ ក៏ដូចជាសកម្មភាពរបស់ពួកគេទាក់ទងនឹងថាតើអ្នកសិក្សាអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់ជំនាញអក្ខរកម្ម ដូចជាការអាន ការសរសេរ ការគណនា ក៏ដូចជាសុខភាព និងអនាម័យផ្ទាល់ខ្លួនក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ សំណួរជាក់លាក់មួយចំនួនខាងក្រោមក៏នឹងត្រូវបានឆ្លើយនៅក្នុងផ្នែកនេះផងដែរ ដូចជាតើពួកគេប្រើប្រាស់អ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេដែរឬទេ? តើពួកគេមានបានអាន សរសេរ និងគណនានៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀនទេ? តើពួកគេអនុវត្តការថែទាំសុខភាព និងអនាម័យដែរឬទេ?

វាត្រូវបានរកឃើញលើចម្លើយនៃកម្រងសំណួររបស់អ្នកសិក្សា ដែលមានចំលើយជាច្រើនចំពោះសំណួរផ្សេងៗគ្នាទាក់ទងនឹងអត្ថប្រយោជន៍នៃការអាន ការសរសេរ និងជំនាញគណនា ព្រមទាំងការយល់ដឹងអំពីសុខភាព និងអនាម័យដែលពួកគេទទួលបានពីកម្មវិធី បំណងប្រាថ្នា និងការលើកទឹកចិត្តរបស់ពួកគេក្នុងការរៀនបន្ថែម ប្រេកង់ដែលពួកគេអនុវត្តការអាន ការសរសេរ និងជំនាញគណនា ព្រមទាំងចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងសុខភាព និងអនាម័យក្នុងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។

១). ឥរិយាបទ និងការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះសមមូល និងការរៀនសូត្រ

❖ ប្រេកង់ និងស្ថិតិពិពណ៌នានៃធាតុនៃអាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញ

តារាង.២៤ បានបង្ហាញថា ២៣.៤% នៃអ្នកឆ្លើយតបបានយល់ស្របយ៉ាងខ្លាំងថាពួកគេបានបង្កើនសមត្ថភាពអានចាប់តាំងពីពួកគេបានចូលរួមជាមួយកម្មវិធីសមមូល។ ៧៣.៤% យល់ស្របធម្មតាថា ពួកគេអាចបង្កើនការអានរបស់ពួកគេ ខណៈដែលអ្នកសិក្សា ៣នាក់តំណាង ៣.២% មិនយល់ស្រប ដែលបង្ហាញថា ជំនាញអានរបស់ពួកគេមិនមានភាពប្រសើរឡើងទាល់តែសោះ ដែលមានន័យ

ថា ទោះបីជាពួកគេអាចអានបាន ឬពិន្ទុអានរបស់ពួកគេខ្ពស់ក៏ដោយ។ ពួកគេមិនបានចាត់ទុកសមត្ថភាពអានរបស់ពួកគេជាលទ្ធផលនៃការចូលរួមកម្មវិធីសមមូលនោះទេ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះភាពប្រសើរឡើងនៃការអានរបស់ពួកគេគឺ 3.20 (SD= .477) ធ្លាក់ចុះរវាងការយល់ព្រម និងយល់ព្រមយ៉ាងខ្លាំង ដែលបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាភាគច្រើនបានយល់ស្របថា ពួកគេបានបង្កើនជំនាញអានរបស់ពួកគេតាមរយៈការចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល។ ហើយនេះក៏ស្របជាមួយនឹងលទ្ធផលតេស្តអាន (សូមមើលតារាង.២៤)។

ការរកឃើញបង្ហាញថា ៣១.៩% នៃអ្នកឆ្លើយតបបានយល់ស្របយ៉ាងខ្លាំងថាពួកគេបានបង្កើនសមត្ថភាពសរសេរចាប់តាំងពីពួកគេបានចូលរៀនថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល។ និង ៦៦% យល់ស្របធម្មតា ប៉ុន្តែ ២.១% នៅតែមិនយល់ស្រប (តារាង.២៤)។ នេះមានន័យថា ២.១% នៃអ្នកសិក្សានៅតែយល់ឃើញថាខ្លួនគេយឺតយ៉ាវជាងអ្នកផ្សេងទៀតក្នុងការសរសេរ ហើយបដិសេធមិនយល់ព្រមថាការចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល អាចកែលម្អការសរសេររបស់ពួកគេ។ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះការកែលម្អការសរសេរគឺ 3.30 (SD= .504) ដែលបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាភាគច្រើនគិតថា ពួកគេបានបង្កើនសមត្ថភាពសរសេររបស់ពួកគេតាមរយៈការចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល (តារាង.២៤). ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិន្ទុតេស្តជាក់ស្តែងក្នុងការសរសេរ (M=2.64) បានបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម និងមានសមត្ថភាពសរសេរប្រយោគសាមញ្ញ ប៉ុន្តែប្រឈមមុខនឹងការលំបាកខ្លះក្នុងការសរសេរប្រយោគអំពីប្រធានបទជាក់លាក់ទាក់ទងនឹងស្ថានភាពជីវិតពិត។

អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ចំនួន ៤៤នាក់ដែលស្មើនឹង ៤៦.៨% បានយល់ស្របយ៉ាងខ្លាំងថាជំនាញលេខរបស់ពួកគេមានភាពប្រសើរឡើងតាមរយៈការចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល ហើយអ្នកសិក្សា ៤៤នាក់ដែលតំណាងឱ្យ ៤៦.៨% យល់ស្របយ៉ាងសាមញ្ញ ខណៈដែល ៤.៣% នៃពួកគេបានបដិសេធមិនទទួលយកថាសមត្ថភាពលេខរបស់ពួកគេមានភាពប្រសើរឡើងតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល និងមាន ២.១% បានបដិសេធខ្លាំង (តារាង.២៤)។ វាក៏ពិបាកក្នុងការពន្យល់ពីមូលហេតុដែលនៅពី

ក្រោយបាតុភូតនេះ ពីព្រោះមិនមានការសម្ភាសន៍តាមដានជាមួយអ្នកសិក្សាទាំងនេះទេ ដោយសារពេលវេលាកំណត់។ ហើយការវិភាគបរិមាណប្រហែលជាមិនអាចបកស្រាយហេតុផលបានត្រឹមត្រូវ។ ពិន្ទុជាមធ្យមសម្រាប់អាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញរបស់ពួកគេចំពោះភាពប្រសើរឡើងនៃជំនាញលេខគឺ 3.38 (SD= .674) កើនឡើងរវាងការយល់ព្រម និងយល់ព្រមយ៉ាងខ្លាំង ដែលបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាគិតថាពួកគេបានកែលម្អជំនាញលេខរបស់ពួកគេតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិន្ទុតេស្តជាក់ស្តែងនៃ 6.48 សម្រាប់លេខបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនស្ថិតលើកម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម ហើយអាចធ្វើការគណនាដោយប្រើតែផ្នែកនៃប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាជាមូលដ្ឋានទាំងបួនដែលមានលេខទាំងមូល ឬទសភាគ។ លទ្ធផលនេះហាក់ស្របទៅនឹងការឆ្លើយតបជាវិជ្ជមានរបស់អ្នកសិក្សា ដែលពួកគេបានកែលម្អជំនាញលេខ។

តារាង.២៤ បានបង្ហាញថា អ្នកសិក្សាចំនួន ២០នាក់ ស្មើនឹង ២១.៣% បានយល់ស្របយ៉ាងខ្លាំងថា ពួកគេបានទទួលចំណេះដឹងអំពីសុខភាព និងអនាម័យតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល ៧៤នាក់តំណាងឱ្យ ៧៨.៧% ក៏បានយល់ស្របជាមួយនឹងគំនិតនេះ។ ពិន្ទុមធ្យមសម្រាប់ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាដែលទាក់ទងទៅនឹងការទទួលបានចំណេះដឹងអំពីសុខភាព និងអនាម័យតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល គឺ 3.21 (SD= .411) ដែលបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាភាគច្រើនយល់ស្របថាពួកគេទទួលបានចំណេះដឹងអំពីផ្នែកទាំងនេះតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល ។

អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលចំនួន ១៤នាក់ ស្មើនឹង ១៤.៩% បានយល់ស្របយ៉ាងខ្លាំងថា កម្មវិធីសមមូល បានផ្តល់ចំណេះដឹងអំពីមូលហេតុនៃជំងឺ និងវិធីការពារជំងឺ ហើយ ៧៦នាក់ តំណាង ៨០.៩% ក៏បានយល់ស្របនឹងសេចក្តីថ្លែងការណ៍នេះដែរ។ ប៉ុន្តែអ្នកសិក្សា ៣នាក់ស្មើនឹង ៣.២% បានបដិសេធមិនទទួលយកសេចក្តីថ្លែងការណ៍នោះ និង ១នាក់ តំណាង ១.១% បានបដិសេធខ្លាំងដែលបង្ហាញថាពួកគេមិនបានបង្កើនចំណេះដឹងបន្ថែមណាមួយដូច ដែលបានកំណត់ក្នុងកម្មវិធីសិក្សាសមមូល (សូមមើលតារាង.២៤)។ ពិន្ទុជាមធ្យមសម្រាប់ការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាសម្រាប់ធាតុនេះគឺ 3.10 (SD= .465) ដែលបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាភាគច្រើនយល់ស្របថាពួកគេបានរៀន និងដឹងពី

មូលហេតុនៃជំងឺ និងវិធីការពារជំងឺបែបនេះតាមរយៈការរៀននៅក្នុងកម្មវិធីសមមូល។ លទ្ធផលនេះក៏ស្របជាមួយនឹងពិន្ទុតេស្តក្នុងចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងសុខភាព និងការងារដែលអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម ហើយមានការយល់ដឹងជាមធ្យមអំពីចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងសុខភាព និងការងារ (M=2.54, SD=.562)។

ដូចដែលបានបង្ហាញក្នុងតារាង.២៤ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនទទួលបានទំនុកចិត្ត និងការលើកទឹកចិត្តបន្ថែមទៀតដើម្បីបន្តការសិក្សា បន្ទាប់ពីពួកគេបានចូលរួមក្នុងកម្មវិធីនេះ។ ក្នុងចំណោមអ្នកឆ្លើយសំណួរសរុប អ្នកសិក្សាចំនួន ២៩នាក់ តំណាងឱ្យ ៣០.៩% យល់ស្របយ៉ាងខ្លាំង ហើយ ៦៥នាក់ ស្មើនឹង ៦៩.១% ក៏បានយល់ស្របថា ពួកគេមានអារម្មណ៍ជឿជាក់ និងលើកទឹកចិត្តក្នុងការបន្តការសិក្សារបស់ពួកគេ។ ពិន្ទុមធ្យមទាក់ទងនឹងការលើកទឹកចិត្តរបស់ពួកគេក្នុងការបន្តការសិក្សាគឺ 3.31 (SD= .464) ដែលជាមានភាពវិជ្ជមានបង្ហាញថាជាមធ្យម អ្នកសិក្សាទាំងអស់មានអារម្មណ៍ជឿជាក់ជាង និងមានការលើកទឹកចិត្តឱ្យបន្តការសិក្សារបស់ពួកគេ។

តារាង 24. ពិន្ទុមធ្យម គម្លាតស្តង់ដារ ចំនួន និងភាគរយនៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដែលបង្ហាញពីអាកប្បកិរិយា និងការយល់ឃើញរបស់ពួកគេចំពោះការសិក្សា និងឆ្ពោះទៅកកម្មវិធីសមមូល

ធាតុរង្វាស់តវិយាបទ និងការយល់ឃើញ	មិនយល់ស្របខ្លាំង	មិនយល់ស្រប	យល់ស្រប	យល់ស្របខ្លាំង	Mean	Std. Deviation
ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំបានបង្កើនជំនាញអានតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល		3 (3.2%)	69 (73,4%)	22 (23.4%)	3.20	0.477
ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំបានបង្កើនជំនាញសរសេរតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល		2 (2.1%)	62 (66.0%)	30 (31.9%)	3.30	0.504
កម្មវិធីសមមូល បង្កើនជំនាញលេខរបស់ខ្ញុំ	2 (2.1%)	4 (4.3%)	44 (46.8%)	44 (46.8%)	3.38	0.674
កម្មវិធីសមមូល ផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវចំណេះដឹងដ៏មានប្រយោជន៍អំពីសុខភាព និងអនាម័យ			74 (78.7%)	20 (21.3%)	3.21	0.411
កម្មវិធីសមមូល ផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវចំណេះដឹងអំពីមូលហេតុនៃជំងឺ និងវិធីការពារពួកគេ	1 (1.1%)	3 (3.2%)	76 (80.9%)	14 (14.9%)	3.10	0.465

កម្មវិធីសមមូល ធ្វើឱ្យខ្ញុំមានទំនុកចិត្តកាន់តែច្រើន និងមានកម្លាំងចិត្តក្នុងការបន្តការសិក្សា			65 (69.1%)	29 (30.9%)	3.31	0.464
ចាប់តាំងពីខ្ញុំបានចូលរួមជាមួយកម្មវិធីសមមូលមក ខ្ញុំបានដឹងថាកម្មវិធីសមមូល មិនមានប្រយោជន៍ច្រើនដូចដែលបាននិយាយនោះទេ	32 (34%)	54 (57.4)	6 (6.4%)	2 (2.1%)	1.77	0.663
ការរៀនគឺជាការខ្ជះខ្ជាយពេលវេលាសម្រាប់ខ្ញុំ	46 (48.9%)	45 (47.9%)	3 (3.2%)		1.54	0.562
ទោះបីជាខ្ញុំមិនអាចចូលរៀនក្នុងប្រព័ន្ធ ឬក្រៅប្រព័ន្ធក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងបន្តរៀនដោយខ្លួនឯង។	46 (48.9%)	31 (33%)	15 (16%)	2 (2.1%)	1.71	0.812

ការសិក្សាបានរកឃើញថាអ្នកសិក្សាស្ទើរតែទាំងអស់មិនយល់ស្របនឹងគំនិតដែលថា កម្មវិធីសមមូលមិនមានប្រយោជន៍ខ្លាំងនោះទេ។ តារាង.២៤ បង្ហាញថា ៨៩.៤% នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរសរុបមិនយល់ស្របនឹងសេចក្តីថ្លែងការណ៍ដែលថាកម្មវិធីសមមូល មិនមានប្រយោជន៍ច្រើនដូចដែលបាននិយាយនោះទេ។ អ្នកសិក្សា ៣២នាក់ ស្មើ ៣៤% មិនយល់ស្របខ្លាំង ហើយអ្នកសិក្សា ៥៤នាក់ ស្មើ ៥៧.៤% មិនយល់ស្រប។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ មានតែអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ៦នាក ដែលតំណាងឱ្យ ៦.៤% បានយល់ស្រប និង ២នាក់ (២.១%) មិនយល់ស្របខ្លាំងថា កម្មវិធីសមមូលមិនមានប្រយោជន៍ខ្លាំងនោះទេ។ គំនិតដែលថាការរៀនសូត្រមិនសំខាន់នៅតែមាននៅក្នុងសហគមន៍ និងគំនិតរបស់ពួកគេ ដែលមានឥទ្ធិពលលើការយល់ឃើញ និងអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេចំពោះកម្មវិធីសមមូល។ បន្ថែមពីលើកត្តាបរិបទនេះ ដំណើរការបង្រៀន និងបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់ក៏អាចប៉ះពាល់ដល់ការគិត និងអាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេចំពោះកម្មវិធីសមមូលផងដែរ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិន្ទុមធ្យមនៃ 1.77 (SD= .663) គឺទាបជាងបន្តិចរវាងការមិនយល់ស្រប និងការមិនយល់ស្របយ៉ាងខ្លាំង ដែលមានន័យថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនមិនយល់ស្របនឹងគំនិតដែលថា កម្មវិធីសមមូលមិនសំខាន់ ហើយហាក់ដូចជាមានអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមានបន្ថែមទៀតចំពោះកម្មវិធីសមមូល។

ដូចដែលបានបង្ហាញក្នុងតារាង.២៤ អ្នកសិក្សាភាគច្រើនមិនយល់ស្របនឹងទស្សនៈដែលថាការរៀនគឺជាការខ្ជះខ្ជាយពេលវេលា។ អ្នកសិក្សាចំនួន ៤៦នាក់ស្មើនឹង ៤៨.៩% មិនយល់ស្របយ៉ាងខ្លាំង ហើយ ៤៥នាក់តំណាងឱ្យ ៤៧.៩% មិនយល់ស្របនឹងទស្សនៈនេះ។ ខណៈពេលដែលសិស្ស ៣នាក់

ផ្សេងទៀតដែលមានចំនួន ៣.២% បានយល់ស្របនឹងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍នោះ។ ការរកឃើញនេះបង្ហាញថា នៅមានអ្នកសិក្សាមួយចំនួនតូច ដែលឥរិយាបទ និងការយល់ឃើញចំពោះការសិក្សានៅតែអវិជ្ជមាន។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិន្ទុមធ្យមទាបនៃ 1.54 (SD= .562) ដែលធ្លាក់ចុះរវាងការមិនយល់ស្របយ៉ាងខ្លាំង និងការមិនយល់ស្របឆ្លុះបញ្ចាំងពីឥរិយាបទវិជ្ជមានបន្ថែមទៀតចំពោះការសិក្សាដោយសារតែពាក្យអវិជ្ជមាននៅក្នុងសេចក្ដីថ្លែងការណ៍ ដែលបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ស្ទើរតែទាំងអស់មិនយល់ស្របនឹងគំនិតដែលថា ការរៀនគឺជាការខ្ជះខ្ជាយពេលវេលា (តារាង.២៤)។

តារាង.២៤ ក៏បានបង្ហាញដែរថា អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ចំនួន ៤៦នាក់ ស្មើនឹង ៤៨.៩% បានបដិសេធយ៉ាងខ្លាំង និង ៣១នាក់ (៣៣%) បានបដិសេធមិនយល់ស្រប ក្នុងការបន្តរៀនដោយខ្លួនឯង ទោះបីជាពួកគេមិនអាចទៅសាលារៀន ឬមិនអាចចូលរួមកម្មវិធីសមមូលក៏ដោយ។ ចំណែក ១៥នាក់ តំណាង ១៦% បានយល់ព្រមបន្តរៀនដោយខ្លួនឯង ប្រសិនបើពួកគេមិនអាចចូលរួមទាំងការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ឬសាលាផ្លូវការ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅតែមានសិស្សស្រី ២នាក់ ស្មើនឹង ២.១% យល់ស្របខ្លាំង ក្នុងការបន្តរៀនដោយមិនបាចចូលសាលា កម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដោយសុខចិត្តរៀនខ្លួនឯង។ ពិន្ទុមធ្យមទាក់ទងនឹងបំណងរបស់អ្នកឆ្លើយសំណួរក្នុងការបន្តការសិក្សាដោយខ្លួនឯងគឺ 1.71 (SD= .812) អ្នកសិក្សាស្ទើរតែទាំងអស់មិនបានយល់ព្រមនឹងបន្តការសិក្សាដោយខ្លួនឯង ដោយមិនគិតពីថាតើពួកគេអាចចូលរៀននៅការអប់រំក្នុងប្រព័ន្ធ ឬការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធនោះទេ។

២). ការអនុវត្ត និងការប្រើប្រាស់ជំនាញក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នកសិក្សា

❖ ការអនុវត្តការអាន

នៅពេលសួរអំពីថាតើពួកគេបានអានសៀវភៅ ឬសម្ភារៈអាននៅខាងក្រៅថ្នាក់ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមកនេះ អ្នកសិក្សា ៧នាក់ស្មើនឹង ៧.៤% អានជារៀងរាល់ថ្ងៃ ១៧នាក់ ស្មើនឹង ១៨.១% អានច្រើនដងក្នុងមួយសប្ដាហ៍ ៣៥នាក់ ស្មើនឹង ៣៧.២% អានម្ដងក្នុងមួយសប្ដាហ៍ អ្នកសិក្សា ៣១នាក់តំណាងឱ្យ ៣៣% អានម្ដងក្នុងមួយខែ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកសិក្សាចំនួន ៤នាក់ ដែលតំណាងឱ្យ ៤.៣% បានអះអាងថា ពួកគេមិនដែលអានឯក

សារណាមួយនៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀនទាល់តែសោះ។ ការរកឃើញនេះបង្ហាញថាអ្នករៀនមិនតិចទេដែលអនុវត្តការអាន។ ប្រហែល ៣៥ ស្មើនឹង ៣៧.២% ប្រើប្រាស់ជំនាញអានរបស់ពួកគេញឹកញាប់ និងទៀងទាត់។ លើសពាក់កណ្ដាលនៃពួកគេប្រមាណ ៧០.២% អនុវត្ត និងប្រើការអានរបស់ពួកគេតិចជាញឹកញាប់រវាងម្ដងក្នុងមួយខែ និងម្ដងក្នុងមួយសប្ដាហ៍ (តារាង.២៥)។

តារាង 25. ភាពញឹកញាប់នៃការអានក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមកនេះ

ក្នុងរយៈពេល៦ខែកន្លងមកនេះ តើអ្នកបានអានច្រើនដែរទេ?	ចំនួន	%	Mean	Std. Deviation
	94	100	2.915	0.991
មិនដែល	4	4.3		
ម្ដង/ខែ	31	33.0		
ម្ដង/សប្ដាហ៍	35	37.2		
ច្រើនដង/សប្ដាហ៍	17	18.1		
រាល់ថ្ងៃ	7	7.4		

❖ ការអនុវត្តការសរសេរ

តារាង.២៦ បង្ហាញថាអ្នកសិក្សា ១០នាក់ស្មើនឹង ១០.៦៤% បានធ្វើសំណេររបស់ពួកគេជារៀងរាល់ថ្ងៃ ៣៤នាក់ ស្មើនឹង ៣៦.១៧% អនុវត្តការសរសេរច្រើនដងក្នុងមួយសប្ដាហ៍ ២០នាក់ស្មើនឹង ២១.២៨% អនុវត្តការសរសេរម្ដងក្នុងមួយសប្ដាហ៍ អ្នកសិក្សាចំនួន ២៦នាក់ដែលតំណាងឱ្យ ២៧.៦៦% បានធ្វើការសរសេរម្ដងក្នុងមួយខែ។ ប៉ុន្តែអ្នកសិក្សាចំនួន ៤នាក់តំណាងឱ្យ ៤.២៦% អះអាងថា ពួកគេមិនដែលប្រើជំនាញសរសេររបស់ពួកគេនៅខាងក្រៅថ្នាក់ទាល់តែសោះ។ ការរកឃើញនេះក៏បង្ហាញផងដែរថា សិស្សមិនច្រើនទេដែលអនុវត្តការសរសេរនៅខាងក្រៅថ្នាក់កម្មវិធីសមមូលបានញឹកញាប់។ អ្នកសិក្សាប្រហែល ៤៤ នាក់ស្មើនឹង ៤៧.៨១% ប្រើប្រាស់ជំនាញសរសេររបស់ពួកគេញឹកញាប់បំផុត ប៉ុន្តែពាក់កណ្ដាលនៃពួកគេប្រហែល ៤៨.៩៤% បានអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់ជំនាញសរសេររបស់ពួកគេត្រឹមតែតិចតួចប៉ុណ្ណោះក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។

តារាង 26. ភាពញឹកញាប់នៃការសរសេរក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមកនេះ

ការអនុវត្តការសរសេរក្នុងរយៈពេល ៦ខែនៅខាងថ្នាក់	ចំនួន	%	Mean	Std. Deviation
	94	100	3.21	1.096
មិនដែល	4	4.25		
ម្តង/ខែ	26	27.6		
ម្តង/សប្តាហ៍	20	21.27		
ច្រើនដង/សប្តាហ៍	34	36.17		
រាល់ថ្ងៃ	10	10.63		

❖ ការអនុវត្តការគណនាលេខ

នៅពេលសួរថា តើពួកគេបានធ្វើការគណនានៅខាងក្រៅថ្នាក់ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមកនេះ អ្នកសិក្សា ២៦នាក់ស្មើនឹង ២៧.៦៦% បានធ្វើការគណនាជារៀងរាល់ថ្ងៃ ៥០នាក់ ដែលស្មើនឹង ៥៣.១៩% បានធ្វើការគណនាច្រើនដងក្នុងមួយសប្តាហ៍ ១០នាក់ស្មើនឹង ១០.៦៤% គណនាម្តងក្នុងមួយសប្តាហ៍ អ្នកសិក្សា ៧នាក់ដែលតំណាងឱ្យ ៧.៤៥% បានធ្វើការគណនាម្តងក្នុងមួយខែ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ អ្នកសិក្សាចំនួន ១នាក់ដែលតំណាងឱ្យ ១.០៦% បានអះអាងថា ពួកគេមិនដែលធ្វើការគណនាក្រៅថ្នាក់ទាល់តែសោះ (តារាង.២៧)។ ការរកឃើញនេះបង្ហាញថា វិសាលភាពដែលអ្នកសិក្សាអនុវត្តការគណនារបស់ពួកគេទំនងជាមានកម្រិត។

តារាង 27. ភាពញឹកញាប់នៃការធ្វើការគណនាក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមក

ការអនុវត្តការគិតលេខរយៈពេល ៦ខែកន្លងមក នៅក្រៅថ្នាក់	ចំនួន	%	Mean	Std.
	94	100	3.99	0.886
មិនដែល	1	1.06		
ម្តង/ខែ	7	7.45		
ម្តង/សប្តាហ៍	10	10.64		
ច្រើនដង/សប្តាហ៍	50	53.19		
រាល់ថ្ងៃ	26	27.66		

❖ ការអនុវត្តលើផ្នែកសុខភាព និងជំនាញមុខរបរ

តាមទ្រឹស្តីកម្មវិធីសមមូល ផ្តល់ឱ្យអ្នកសិក្សានូវមិនត្រឹមតែជំនាញអក្ខរកម្ម និងជំនាញលេខប៉ុណ្ណោះទេ ប៉ុន្តែក៏មានបន្ថែមនូវមុខងារជាមូលដ្ឋាន ឬជំនាញជីវិតទាក់ទងនឹងសុខភាព អនាម័យ និងជំនាញការងារ ដែលអាចឱ្យពួកគេដំណើរការបានល្អក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ និងក្នុងសង្គម។

តារាង.២៨ បង្ហាញថា មានតែអ្នកសិក្សា ៤២នាក់ ស្មើនឹង ៤៤.៦៨% តែងតែផឹកទឹកស្អាត ដូចជាទឹកឆ្អិន ឬទឹកសុទ្ធ ហើយអ្នកសិក្សា ៤៥នាក់ ស្មើនឹង ៤៧.៨៧% តែងតែធ្វើដូច្នេះ មានន័យថា ពួកគេប្រហែលជានៅតែផឹកទឹកមិនស្អាតគ្រប់ពេល។ លើសពីនេះ អ្នកសិក្សា ៧នាក់ តំណាងឱ្យ ៧.៤៥% ផឹកទឹកឆ្អិន ឬទឹកសុទ្ធ ម្តងម្កាល។ លទ្ធផលនេះបង្ហាញឱ្យឃើញថា កម្រិតដែលអ្នកសិក្សាបានអនុវត្តនូវអ្វីដែលពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធីទាក់ទងនឹងឥរិយាបទត្រឹមត្រូវក្នុងការទទួលទានទឹក។ ផ្អែកលើការសម្ភាសន៍ និងការសង្កេតអំពីបរិបទរបស់អ្នកសិក្សា ឥទ្ធិពលនៃបរិបទ និងការអនុវត្តទម្លាប់ក្នុងគ្រួសារនៅតែមានភាពរឹងមាំ និងប៉ះពាល់ដល់អាកប្បកិរិយារបស់ពួកគេ។ ពួកគេខ្លះប្រព្រឹត្តតាមទម្លាប់ធម្មតារបស់ពួកគេដែលគេធ្លាប់ធ្វើ ហើយពួកគេទំនងជាភ្លេចការប្រើប្រាស់ព័ត៌មាន និងចំណេះដឹងដែលពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធីសមមូល។

តារាង 28. ភាពញឹកញាប់នៃការផឹកទឹកឆ្អិន ឬទឹកបរិសុទ្ធក្នុងរយៈពេលប្រាំមួយខែកន្លងមក

ក្នុងរយៈពេល៦ខែ តើអ្នកបានផឹកទឹកស្អាតបានញឹកញាប់ទេ?	ចំនួន	%	Mean	Std.
	94	100	4.37	0.622
មិនធ្លាប់	0	0		
ដោយកម្រ	0	0		
ម្តងម្កាល	7	7.45		
ញឹកញាប់	45	47.87		
ជានិច្ច	42	44.68		

៣). សេចក្ដីសង្ខេបនៃលទ្ធផលនៅក្នុងឥរិយាបទ និងការអនុវត្តរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល

សរុបមក អ្នកសិក្សាភាគច្រើនបានទទួលស្គាល់ថា ពួកគេអាចបង្កើនជំនាញអាន ការសរសេរ និងលេខ និងទទួលបានចំណេះដឹងបន្ថែមអំពីសុខភាព និងជំនាញការងារទាក់ទងនឹងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ ពួកគេភាគច្រើនទំនងជាទទួលបានទំនុកចិត្តកាន់តែច្រើន និងមានអារម្មណ៍ថាមានការលើកទឹកចិត្តបន្ថែមទៀតក្នុងការបន្តការសិក្សា តាមរយៈការធ្វើអន្តរាគមន៍ផ្នែកអប់រំដែលផ្ដល់ដោយរដ្ឋាភិបាល ឬការសិក្សាឯករាជ្យរបស់ពួកគេផ្ទាល់។ ពួកគេមិនយល់ស្របនឹងគំនិត ដែលថាការរៀន គឺជាការខ្ជះខ្ជាយពេល។ លើសពីនេះទៀត ពួកគេបានទទួលស្គាល់ថា កម្មវិធីសមមូលមានប្រយោជន៍ខ្លាំងណាស់សម្រាប់ពួកគេក្នុងការទទួលបានចំណេះដឹង និងជំនាញពាក់ព័ន្ធ។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅតែមានចំនួនតិចបំផុត នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរដែលបង្ហាញពីឥរិយាបទ និងការយល់ឃើញអវិជ្ជមានរបស់ពួកគេចំពោះកម្មវិធីសមមូល និងការរៀនសូត្រ ដោយសារតែពួកគេបានជួបប្រទះបញ្ហាមួយចំនួនដូចជាស្ថានភាព និងបរិបទលំបាករៀងៗខ្លួន ចម្ងាយឆ្ងាយរវាងផ្ទះនិងសាលារៀន ឪពុកម្ដាយ និងគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ មតិអវិជ្ជមានអំពីការអប់រំការអនុវត្តការបង្រៀន និងការរៀនខ្សោយ និងបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់មិនសូវមានការគាំទ្រ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនមានភាពខុសគ្នាខ្លាំងនៅក្នុងឥរិយាបទ និងការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះការសិក្សា និងកម្មវិធីសមមូល។

សម្រាប់ការអនុវត្ត និងការប្រើប្រាស់ជំនាញ វាហាក់ដូចជាវិសាលភាពដែលអ្នកសិក្សាអនុវត្តជំនាញទាំងអស់ដែលពួកគេរៀនពីកម្មវិធីសមមូលនៅតែមានកម្រិត ទោះបីជាពិន្ទុមធ្យមសរុបមើលទៅលើសមធ្យមក៏ដោយ។ ទោះបីជា ២៥.៥% នៃអ្នកសិក្សាបានប្រើជំនាញអានរបស់ពួកគេញឹកញាប់ និងទៀងទាត់ក៏ដោយ ស្ទើរតែពាក់កណ្ដាលនៃពួកគេបានអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់ការអានរបស់ពួកគេក្នុងឱកាសដ៏កម្រមួយ។ លើសពីនេះ ប្រហែល ៤៦.៨១% បានអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់ជំនាញសរសេររបស់ពួកគេតិចតួចបំផុតក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ មិនមានអ្នករៀនច្រើនទេដែលអនុវត្តការគណនា និងអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលមួយចំនួន នៅតែមិនបានអនុវត្តទាំងស្រុងនូវអនាម័យផ្ទាល់ខ្លួន និងអ្វីដែលពួកគេបានរៀននៅក្នុងខ្លឹមសារអប់រំសុខភាពនៅក្នុងកម្មវិធីសិក្សាកម្មវិធីសមមូល។ ពីលទ្ធផលនេះ គេសន្និដ្ឋានថា កម្រិត

ដែលអ្នកសិក្សាបានអនុវត្តនូវអ្វីដែលខ្លួនបានរៀនពីកម្មវិធី នៅតែទាបជាងការរំពឹងទុក។ នេះទំនងជាដោយសារកត្តាមួយចំនួនដែលសមត្ថភាព និងជំនាញរបស់ពួកគេក្នុងទិដ្ឋភាពមួយចំនួន ពួកគេបានរៀនពីកម្មវិធីនៅមានកម្រិតទាប ហើយមិនអាចឱ្យពួកគេអនុវត្តក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃបានទេ។ កត្តាមួយទៀតហាក់ដូចជាទាក់ទងទៅនឹងទីតាំង និងបរិបទដែលអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលរស់នៅ ជាពិសេសតំបន់ជនបទ។ ឥទ្ធិពលនៃបរិបទ និងការអនុវត្តទម្លាប់ក្នុងគ្រួសាររបស់អ្នកសិក្សាក៏ប៉ះពាល់ដល់ឥរិយាបទ និងអាកប្បកិរិយា ឬសកម្មភាពរបស់ពួកគេផងដែរ ដោយហេតុនេះធ្វើឱ្យពួកគេមួយចំនួនបរាជ័យក្នុងការអនុវត្តចំណេះដឹងដែលពួកគេបានរៀន។ ភាគច្រើននៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល រស់នៅក្នុងតំបន់ជនបទ ជាបរិបទដែលពួកគេកម្រនឹងអនុវត្តជំនាញដែលបានរៀនពីកម្មវិធីសមមូល។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ មិនមានភាពខុសគ្នានៅក្នុងការអនុវត្តរវាងអ្នកសិក្សាប្រុស និងស្រីនោះទេ។

៤.៨. ស្ថានភាពលទ្ធផលនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូល និងបញ្ហាប្រឈម

នៅក្នុងផ្នែកនេះ កម្មវិធីសមមូលត្រូវបានវិភាគ និងពិភាក្សាជាមួយនឹងការឆ្លុះបញ្ចាំងអំពីធនធានកម្មវិធី និងដំណើរការក៏ដូចជាទិដ្ឋភាពមួយចំនួនទៀត ដើម្បីទទួលបានរូបភាពពេញលេញនៃការអនុវត្តកម្មវិធី។ ការសិក្សាបានចង្អុលបង្ហាញថា ៣.២% នៃអ្នកឆ្លើយសំណួរក៏កំពុងសិក្សានៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធផងដែរ។ ហេតុផលនៅពីក្រោយនេះគឺដោយសារតែពួកគេជាសិស្សក្រីក្រនៃសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ប៉ុន្តែត្រូវបានបញ្ជូនទៅកម្មវិធីសមមូល សម្រាប់បំពេញបន្ថែម។ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ឆ្នាំទី២ ភាគច្រើនជាកុមារ និងក្មេងជំទង់ដែលមានប្រវត្តិអប់រំខុសៗគ្នា ចាប់ពីគ្មានបទពិសោធន៍សិក្សារហូតដល់ថ្នាក់ខ្ពស់។ ១៧%នៃពួកគេមិនដែលបានចូលរួមកម្រិតឆ្នាំទី១ ពីមុនមកទេ ហើយចាប់ផ្តើមចូលរៀនកម្មវិធីសមមូលឆ្នាំទី២។ កម្មវិធីនេះក៏មានកុមារអាយុក្រោម ១២ឆ្នាំមួយចំនួនផងដែរ ដោយសារភូមិរបស់ពួកគេមិនមានសាលារៀន ហើយពួកគេខ្លះរស់នៅឆ្ងាយពីសាលារៀន។ អ្នកផ្សេងទៀតមិនអាចចូលសាលាពេញម៉ោងក្នុងប្រព័ន្ធបានទេ ដោយសារពួកគេរវល់ជាមួយការងារគ្រួសារ បន្ទាប់មកក៏សម្រេចចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល ដូច្នេះពួកគេអាចសន្សំពេលវេលាខ្លះសម្រាប់ការបំពេញកាតព្វកិច្ចគ្រួសារ។ ភាគច្រើននៃអ្នករៀនកម្មវិធីសមមូលដែលមានអាយុក្រោម ១២ឆ្នាំត្រូវបានរកឃើញនៅតាមតំបន់ជនបទ។ ការដាក់បញ្ចូលកុមារអាយុក្រោម

១២ឆ្នាំ កុមារដែលនៅរៀនក្នុងប្រព័ន្ធ និងកុមារដែលមិនបានបញ្ចប់ថ្នាក់ទី៤ ឬបញ្ចប់កម្រិតឆ្នាំទី១ ទៅក្នុងកម្មវិធីសមមូលឆ្នាំទី២ ហាក់ដូចជាខុសពីគោលនយោបាយនៃកម្មវិធីសមមូល (ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា, 2008) ដែលបានស្នើថា ក្រុមគោលដៅនៃកម្មវិធីសមមូលសម្រាប់កម្រិតឆ្នាំទី២ គួរតែជននៅក្រៅសាលាដែលមានអាយុយ៉ាងតិច ១២ឆ្នាំឡើង ហើយបានបញ្ចប់យ៉ាងតិចកម្មវិធីសមមូលឆ្នាំទី១ ឬថ្នាក់ទី៤។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ប្រសិនបើកុមារទាំងនេះមិនត្រូវបានរាប់បញ្ចូលទេ ពួកគេនឹងបាត់បង់ឱកាសសិក្សា ប៉ុន្តែការដាក់បញ្ចូលនេះបានបង្កើតគម្លាត និងបញ្ហាចម្រូងចម្រាសរវាងគោលនយោបាយ និងការអនុវត្ត។ នេះគឺជាស្ថានភាពលំបាក ឬជាបញ្ហាមួយ ដែលតួអង្គអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ឬអ្នកអនុវត្តគ្រប់កម្រិតត្រូវពិចារណា និងធ្វើការជ្រើសរើសរវាងជម្រើសទាំងនេះ។

យោងតាមលទ្ធផលស្ទង់មតិ សិស្សភាគច្រើនខ្វះសម្ភារៈអាននៅផ្ទះ ចំណាយពេលតិចតួចក្នុងមួយថ្ងៃរៀនដោយខ្លួនឯង ទោះបីជាឪពុកម្តាយពួកគេបានគាំទ្រពួកគេឱ្យចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូលក៏ដោយ។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យោងទៅតាមបទសម្ភាសន៍ជាមួយគ្រូកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ការឆ្លើយតបពីការសម្ភាសន៍ហាក់ដូចជាខុសគ្នាបន្តិចពីលទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិ ដែលឪពុកម្តាយមួយចំនួននៅតែមិនខ្វល់ពីការរៀនសូត្ររបស់កូនពួកគេ ព្រោះគេមើលឃើញថាការរៀនមិនមែនជាអាទិភាពឡើយ។ នៅតាមភូមិមួយចំនួននៅតំបន់ជនបទ ឪពុកម្តាយដែលកូននៅរៀនត្រូវការកម្លាំងពលកម្មដើម្បីផ្គត់ផ្គង់គ្រួសារ ហើយមានបំណងដកកូនចេញពីសាលារៀនដើម្បីជួយការងារគ្រួសារ។ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលក៏ធ្លាប់ជួបប្រទះស្ថានភាពស្រដៀងគ្នានេះដែរ។ កាលណាឪពុកម្តាយមិនខ្វល់ កូនក៏មិនខ្វល់នឹងការសិក្សាដែរ ទោះបីជាអាចមានពេលនៅផ្ទះសម្រាប់ការសិក្សាដោយខ្លួនឯងក៏ដោយ ក៏ពួកគេមិនបានធ្វើវាដែរ។ ពិន្ទុមធ្យមនៃ 2.80 ដែលបានមកពីលទ្ធផលនៃការស្ទង់មតិបរិមាណដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីពេលវេលាសម្រាប់ការសិក្សាដោយខ្លួនឯងនៅផ្ទះទំនងជាតិចជាង ១៥នាទីក្នុងមួយថ្ងៃ ហើយបង្ហាញថាអ្នកសិក្សាមានពេលវេលាមិនគ្រប់គ្រាន់សម្រាប់ការសិក្សាឯករាជ្យរបស់ពួកគេនៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀន។ ប្រសិនបើបរិយាកាសសិក្សាតាមផ្ទះ ដូចជាការមានសៀវភៅ ឬសម្ភារៈអាន និងពេលវេលាសម្រាប់រៀនដោយខ្លួនឯងនៅផ្ទះមិនគ្រប់គ្រាន់ទេ អ្នកសិក្សាប្រហែលជាមិនបានសិក្សាគ្រប់គ្រាន់ទេ។ ហើយប្រសិនបើគ្រួសារដូចជាឪពុកម្តាយ

មិនផ្តល់ការគាំទ្រ និងការលើកទឹកចិត្តគ្រប់គ្រាន់ទេ នោះពួកគេអាចនឹងមិនសូវយកចិត្តទុកដាក់ ឬបាត់បង់ចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងការរៀនសូត្រ។ បរិយាកាសសិក្សាតាមផ្ទះដាវិជ្ជមានជួយអ្នកសិក្សាជាមួយនឹងការរៀនរបស់ពួកគេនៅក្រៅថ្នាក់រៀន (Carron et al., 1989)។ Schulz et al. (2016) សំដៅលើការជួយជ្រោមជ្រែងពីគ្រួសារ ដែលជាកត្តាជំរុញ និងជួយអ្នកអត់ឃ្លានក្នុងការសិក្សា និងចូលសាលា បង្កើតលក្ខខណ្ឌអំណោយផលសម្រាប់អ្នកសិក្សាក្នុងការផ្តោតអារម្មណ៍ និងធ្វើឱ្យមានការរីកចម្រើនក្នុងការសិក្សារបស់ពួកគេ។

ជំពូក៥

សេចក្តីសន្និដ្ឋាន និងសំណូមពរ

៥.១ សេចក្តីសន្និដ្ឋាន

នៅក្នុងផ្នែកនៃជំពូកនេះ ការសន្និដ្ឋានត្រូវបានស្នើឡើងដោយផ្អែកលើរូបភាពពេញលេញនៃការអនុវត្តកម្មវិធីបន្ទាប់ពីការវិភាគ ការពិភាក្សា និងការឆ្លុះបញ្ចាំងលើកត្តាបរិបទខាងក្រៅ ធនធាន និងដំណើរការកម្មវិធី ព្រមទាំងលទ្ធផលកម្មវិធី។ ការសន្និដ្ឋានបានមកពីការរកឃើញនៃការសិក្សាបានបង្ហាញឱ្យឃើញដូចខាងក្រោម:

៥.១.១. ធនធាន និងដំណើរការកម្មវិធី

សរុបសេចក្តីមក អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូលមួយចំនួន ក៏ជាសិស្សដែលមានសមត្ថភាពទាបដែលកំពុងសិក្សានៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬត្រូវបានគាំទ្រដោយអង្គការផ្សេងទៀត។ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ឆ្នាំទី២ ភាគច្រើនជាកុមារ និងក្មេងជំទង់ដែលមានប្រវត្តិអប់រំខុសៗគ្នា ចាប់ពីគ្មានបទពិសោធន៍សិក្សារហូតដល់កម្រិតខ្ពស់ថ្នាក់បឋមសិក្សា។ មួយចំនួននៃពួកគេបានចាប់ផ្តើមចូលរៀនកម្មវិធីសមមូល ឆ្នាំទី២ ដោយមិនបានបញ្ចប់ឆ្នាំទី១។ កុមារអាយុក្រោម ១២ឆ្នាំត្រូវបានរាប់បញ្ចូលដោយសារតែភូមិរបស់ពួកគេមិនមានសាលារៀន ឬនៅឆ្ងាយពីសាលារៀន។ អ្នកផ្សេងទៀតមិនអាចចូលសាលាពេញម៉ោងជាផ្លូវការបានទេ ដោយសារពួកគេរវល់ជាមួយការងារគ្រួសារ ហើយក៏ចូលរួមកម្មវិធីសមមូល។ ភាគច្រើននៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដែលមានអាយុក្រោម ១២ឆ្នាំត្រូវបានរកឃើញនៅតាមតំបន់ជនបទ ខណៈដែលភាគច្រើននៃអ្នករៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធត្រូវបានរកឃើញនៅក្បែរទីប្រជុំជនដែរ។ ការដាក់បញ្ចូលកុមារអាយុក្រោម ១២ឆ្នាំ កុមារនៅតែរៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬអ្នកដែលមិនបានបញ្ចប់ថ្នាក់ទី៤ ឬ សមមូលឆ្នាំទី១ ហាក់ដូចជាមិនសមស្របនឹងគោលនយោបាយកម្មវិធីសមមូល។

អ្នកសិក្សាភាគច្រើនខ្វះសម្ភារៈអាននៅផ្ទះ ហើយចំណាយពេលតិចតួចក្នុងការរៀនដោយខ្លួនឯង ទោះបីជាឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេបានគាំទ្រពួកគេឱ្យចូលរួមកម្មវិធីសមមូល ក៏ដោយ។ ការឆ្លើយតបពីការសម្ភាសន៍ជាមួយគ្រូកម្មវិធីសមមូល និងមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ហាក់ដូចជាមានភាពខុសប្លែកគ្នាខ្លះពីលទ្ធ

ផលនៃការស្ទង់មតិ ដោយសារតែឪពុកម្តាយមួយចំនួននៅតែមិនខ្វល់ពីការរៀនសូត្ររបស់កូនពួកគេនៅឡើយ។ ពួកគេយល់ថាការសិក្សាមិនមានប្រយោជន៍សម្រាប់គ្រួសាររបស់ពួកគេទេ ព្រោះពួកគេត្រូវចំណាយពេលយូរក្នុងការជួយដល់ការសិក្សាកូនៗ ប៉ុន្តែមិនមានប្រាក់គ្រប់គ្រាន់ដើម្បីធ្វើវា។ ឪពុកម្តាយខ្លះបានដកកូនចេញពីសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ ដើម្បីជួយការងារផ្ទះ។ ករណីអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល គឺស្រដៀងគ្នា។ ប្រសិនបើគ្រួសារ ឬឪពុកម្តាយរបស់ពួកគេមិនបានផ្តល់ការគាំទ្រ និងការលើកទឹកចិត្តគ្រប់គ្រាន់ទេ ពួកគេអាចយកចិត្តទុកដាក់តិច ឬបាត់បង់ចំណាប់អារម្មណ៍ក្នុងការរៀនសូត្រ។ ទោះបីជាមនុស្សនៅក្នុងសហគមន៍បានចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល ក្នុងកម្រិតខ្លះក៏ដោយ ការគាំទ្រ និងការចូលរួមរបស់ពួកគេទំនងជាមានកម្រិត និងមិនគ្រប់គ្រាន់ ភាគច្រើនដោយសារតែស្ថានភាពសេដ្ឋកិច្ចសង្គមមិនល្អរបស់ពួកគេ និងគំនិតថេរដែលថាការអប់រំមិនផ្តល់អត្ថប្រយោជន៍ ឬជួយពួកគេដោះស្រាយបញ្ហាណាមួយដែលពួកគេបច្ចុប្បន្នកំពុងប្រឈមមុខ។

គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ពឹងផ្អែកលើការធ្វើតេស្តក្រដាស និងប៊ិចប្រពៃណីច្រើនបន្ទាប់ពី ការប្រើប្រាស់សំណួរផ្ទាល់មាត់ ឬការបង្ហាញផ្ទាល់ ដើម្បីវាយតម្លៃវឌ្ឍនភាព និងសមិទ្ធផលនៃការសិក្សារបស់សិស្សរបស់ពួកគេ។ ប្រភេទនៃការវាយតម្លៃញឹកញាប់បំផុតគឺការធ្វើតេស្តសរសេរ និងសំណួរផ្ទាល់មាត់នៅក្នុងថ្នាក់។ បញ្ហាគឺថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ស្ថិតក្នុងចំណោមក្រុមដែលជួបការលំបាក ហើយជាធម្មតារវល់ជាមួយគ្រួសាររបស់ពួកគេ។ ដូច្នេះ ការប្រើប្រភេទផ្សេងគ្នានៃការវាយតម្លៃការសិក្សា ដូចជាកិច្ចការជាច្រើន ទំនងជាបង្កើតសម្ពាធ ធ្វើឱ្យពួកគេមានអារម្មណ៍ធុញទ្រាន់ បដិសេធមិនមកចូលរួមកម្មវិធីសមមូល ឬបោះបង់កម្មវិធី។ ទោះបីជាការអនុវត្តន៍របស់គ្រូនៅពេលពិចារណារួមគ្នាក្នុងគំរូទាំងមូលគឺអាចទទួលយកបានក៏ដោយ ការអនុវត្តរបស់គ្រូម្នាក់ៗទំនងជាខុសគ្នាពីគ្នាទៅវិញទៅមក នៅពេលដែលលទ្ធផលរបស់ពួកគេត្រូវបានវិភាគដោយឡែកពីគ្នា។ ម្យ៉ាងវិញទៀត គ្រូខ្លះអាចអនុវត្តការបង្រៀនរបស់ពួកគេបានល្អ ឯខ្លះទៀតមានដំណើរការបង្រៀនទាប ដោយសារប្រវត្តិអប់រំខុសៗគ្នា និងលក្ខណៈបុគ្គលផ្សេងទៀត។

ការតាមដាន់ត្រួតពិនិត្យត្រូវបានធ្វើឡើងតាមប្រពៃណី និងមិនសូវញឹកញាប់។ របាយការណ៍ត្រួតពិនិត្យជាធម្មតាមានទម្រង់ជារបាយការណ៍ហិរញ្ញវត្ថុ និងរដ្ឋបាល ប៉ុន្តែមិនមែនជារបាយការណ៍វិភាគ

សម្រាប់កែលម្អការអនុវត្តកម្មវិធីនោះទេ។ ការអនុវត្តនេះអាចជះឥទ្ធិពលអវិជ្ជមានដល់ការគ្រប់គ្រងកម្មវិធី។ សរុបមក ដំណើរការកម្មវិធីហាក់ដូចជាប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាផ្សេងៗ ដោយសារកង្វះធនធាន និងសមត្ថភាពរបស់អ្នកអនុវត្តមូលដ្ឋាន ដែលបណ្តាលឱ្យមានភាពទន់ខ្សោយមួយចំនួនក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធី។

៥.១.២. លទ្ធផលសិក្សារបស់សិស្ស

ជាមធ្យម អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម និងមានសមត្ថភាពអាន និងយល់ប្រយោគសាមញ្ញ។ ការស្រាវជ្រាវបានបង្ហាញថា ៩១.៥% នៃអ្នកសិក្សាមានសមត្ថភាពក្នុងការអានយ៉ាងហោចណាស់ប្រយោគសាមញ្ញ និងត្រូវបានចាត់ថ្នាក់ថាមានសមត្ថភាពគ្រប់គ្រាន់ក្នុងការអាន ប៉ុន្តែប្រហែល ៧.៤% នៃអ្នករៀនកម្មវិធីសមមូល មានជំនាញក្នុងការអានខ្សោយ។ លើសពីនេះ អ្នកសិក្សាបានសិក្សាសំណួរចងចាំបានល្អជាងសំណួរគិត។ ភាគច្រើននៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល បានឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម ហើយអាចសរសេរប្រយោគសាមញ្ញបាន ប៉ុន្តែប្រឈមមុខនឹងការលំបាកមួយចំនួនក្នុងការសរសេរប្រយោគអំពីប្រធានបទជាក់លាក់ទាក់ទងនឹងស្ថានភាពជីវិតពិត។ លទ្ធផលតេស្តបានបង្ហាញថា ៧០.២% នៃអ្នករៀនកម្មវិធីសមមូល យ៉ាងហោចណាស់មានសមត្ថភាពក្នុងការសរសេរប្រយោគសាមញ្ញ។ ដូច្នេះ ២៩.៨% នៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល នៅតែប្រឈមមុខនឹងបញ្ហាក្នុងការសរសេរ។ លើសពីនេះ អ្នកសិក្សានៅមានកម្រិតខ្សោយក្នុងការបញ្ចេញពាក្យ និងគំនិតរបស់ពួកគេក្នុងការសរសេរ។

អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនក៏ឈានដល់កម្រិតសមត្ថភាពមធ្យមដែរ ហើយមានការយល់ដឹងជាមធ្យមអំពីសុខភាព និងចំណេះដឹងទាក់ទងនឹងការងារដែលពួកគេបានរៀន។ ទោះយ៉ាងណាក៏ដោយប្រហែល ៣.២% នៅតែខ្វះការយល់ដឹងអំពីមុខវិជ្ជាទាំងនេះ។ ការរកឃើញនេះក៏បានបង្ហាញឱ្យឃើញថា អ្នកសិក្សាមានការយល់ដឹងកាន់តែប្រសើរអំពីសុខភាពជាជាងជំនាញការងារ។ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនស្ថិតលើកម្រិតសមត្ថភាពមធ្យម ហើយអាចធ្វើការគណនាដោយប្រើផ្នែកនៃប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាជាមូលដ្ឋានទាំងបួនជាមួយនឹងលេខទាំងមូល។ ពួកគេអាចធ្វើការគណនាជាមួយនឹងការបូក

និងដក ប៉ុន្តែទំនងជាប្រឈមមុខនឹងការលំបាកជាមួយការគុណ និងចែក។ និងមានការយល់ដឹងខ្សោយ និងសមត្ថភាពទាបក្នុងការដោះស្រាយចំណោត។

ទាក់ទងនឹងសមត្ថភាពរួម ៥៧.៥% នៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដែលបានធ្វើតេស្តបានឈាន ដល់កម្រិតជំនាញជាមធ្យមសម្រាប់ការអាន ការសរសេរ សុខភាព និងជំនាញទាក់ទងនឹងការងារ និង ជំនាញលេខ ដែលបង្ហាញថាពួកគេអាចអាន និងសរសេរយ៉ាងហោចណាស់ប្រយោគសាមញ្ញ។ ដឹងអំពីអ នាម័យ បញ្ហាសុខភាព និងជំនាញទាក់ទងនឹងការងារ និងអនុវត្តប្រតិបត្តិការគណិតវិទ្យាជាមូលដ្ឋានចំនួន បួន រួមទាំងការបូកសាមញ្ញ ដក គុណ និងចែក។ នេះមានន័យថា ៥៧.៥% បានឈានដល់កម្រិតដែល តម្រូវដោយគោលបំណងកម្មវិធីសិក្សា ខណៈដែល ៤២.៥% ផ្សេងទៀតនៃអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដែលមានជំនាញខ្សោយយ៉ាងហោចណាស់មួយនៃជំនាញពាក់ព័ន្ធទាំង៤ ត្រូវបានចាត់ថ្នាក់ជាអ្នកដែល មានសមត្ថភាពខ្សោយ ឬសមិទ្ធផលទាប ហើយមិនអាច ឈានដល់កម្រិតដែលត្រូវការដោយគោល បំណងកម្មវិធីសិក្សា។ ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ ពិន្ទុតេស្តរបស់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល មានទំនាក់ ទំនងយ៉ាងសំខាន់ជាមួយប្រវត្តិអប់រំរបស់គ្រូរបស់ពួកគេ។ នេះមានន័យថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដែល ត្រូវបានបង្រៀនដោយគ្រូដែលមានកម្រិតអប់រំខ្ពស់ទំនងជាទទួលបានពិន្ទុតេស្តខ្ពស់ជាង។ លើសពីនេះ ភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំងនៅក្នុងពិន្ទុតេស្តក៏ត្រូវបានរកឃើញក្នុងចំណោមអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល នៅ តាមស្រុកផ្សេងៗគ្នា។

ពិន្ទុតេស្តរបស់អ្នកសិក្សាមានភាពខុសប្លែកគ្នាយ៉ាងខ្លាំង យោងទៅតាមគ្រូម្នាក់ៗរបស់ពួកគេ និង បទពិសោធន៍សិក្សាពីមុនៗរបស់ពួកគេផ្ទាល់។ សិស្សដែលត្រូវបានបង្រៀនដោយគ្រូដែលមានការបង្រៀន ប្រសើរជាងមុនមានទំនោរទទួលបានពិន្ទុប្រឡងខ្ពស់ជាង ខណៈពេលដែលអ្នកសិក្សាដែលបានចូលរៀន ថ្នាក់ខ្ពស់នៅក្នុងសាលាផ្លូវការក៏ហាក់ដូចជាទទួលបានពិន្ទុប្រឡងខ្ពស់ជាងដែរ។ អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសម មូល ឆ្នាំទី២ គួរតែមានយ៉ាងហោចណាស់បញ្ចប់ថ្នាក់ទី៤ នៃការសិក្សាក្នុងប្រព័ន្ធ ឬឆ្នាំទី១ កម្រិតកម្មវិធី សមមូល ឬកម្មវិធីអក្ខរកម្ម មុនពេលពួកគេចុះឈ្មោះចូលរៀននៅឆ្នាំទី២។ បើមិនដូច្នេះទេ ពួកគេនឹងមិន មានសមត្ថភាពសមរម្យក្នុងការចូលរៀនឆ្នាំទី២កម្មវិធីសមមូលឡើយ។ ថ្វីត្បិតតែអ្នកសិក្សាបានឈានដល់

កម្រិតថ្នាក់ទី៤ ក៏ដោយ ក៏ពួកគេប្រហែលជាបាត់បង់សមត្ថភាពខ្លះ ឬធ្លាក់ខ្លួនទៅជាអ្នកមិនចេះអក្សរ ប្រសិនបើពួកគេចាកចេញពីសាលាយូរ។ ពួកគេគួរតែឆ្លងកាត់ និងបញ្ចប់កម្មវិធីសមមូល ឆ្នាំទី១ ឬកម្មវិធីអក្ខរកម្ម។

៥.១.៣. ការយល់ឃើញ និងអាកប្បកិរិយារបស់អ្នកសិក្សាចំពោះការសិក្សា និងកម្មវិធីសមមូល

ពិន្ទុមធ្យមសរុបនៃ 2.724 (SD= .20) សម្រាប់ការយល់ឃើញ និងអាកប្បកិរិយាឆ្ពោះទៅរកការរៀនសូត្រ និងបង្ហាញពីការយល់ឃើញ និងអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមានរបស់អ្នកសិក្សាចំពោះការរៀន និងឆ្ពោះទៅរកកម្មវិធី។ នេះមានន័យថាអ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ភាគច្រើនមានការយល់ឃើញ និងអាកប្បកិរិយាវិជ្ជមានបន្ថែមទៀតចំពោះកម្មវិធីសមមូល និងការរៀនសូត្ររបស់ពួកគេ។ ពួកគេបានទទួលស្គាល់ថាពួកគេអាចបង្កើនជំនាញអាន ការសរសេរ និងលេខរបស់ពួកគេ។ និងទទួលបានចំណេះដឹងបន្ថែមអំពីសុខភាព និងជំនាញការងារទាក់ទងនឹងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ ពួកគេភាគច្រើនទំនងជាទទួលបានទំនុកចិត្តកាន់តែច្រើន និងមានអារម្មណ៍ថាមានការលើកទឹកចិត្តបន្ថែមទៀតក្នុងការបន្តការសិក្សា តាមរយៈការធ្វើអន្តរាគមន៍ផ្នែកអប់រំដែលផ្តល់ដោយរដ្ឋាភិបាល ឬការសិក្សាឯករាជ្យរបស់ពួកគេផ្ទាល់។ ពួកគេជាច្រើនមិនយល់ស្របនឹងគំនិតដែលថាការរៀនគឺជាការខ្ជះខ្ជាយពេលវេលា ហើយបានទទួលស្គាល់ថា កម្មវិធីសមមូលមានប្រយោជន៍ខ្លាំងណាស់ សម្រាប់ពួកគេក្នុងការទទួលបានចំណេះដឹង និងជំនាញពាក់ព័ន្ធ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ នៅតែមានអ្នកឆ្លើយសំណួរមួយចំនួនតូចដែលបង្ហាញពីការយល់ឃើញ និងអាកប្បកិរិយាអវិជ្ជមាន ដោយសារកត្តាមួយចំនួនដែលប៉ះពាល់ដល់របៀបគិត និងឥរិយាបទរបស់ពួកគេដូចជាស្ថានភាពលំបាករៀងៗខ្លួន និងបរិបទក្នុងស្រុក ចម្ងាយឆ្ងាយរវាងផ្ទះ និងសាលារៀន ឬថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ឪពុកម្តាយ និងផ្នត់គំនិតរបស់គ្រួសារដែលថាការរៀនគ្មានប្រយោជន៍ ការអនុវត្តការបង្រៀន និងការរៀនមិនសមរម្យ និងបរិយាកាសសិក្សាក្នុងថ្នាក់មិនសូវគាំទ្រ។

៥.១.៤. ការអនុវត្ត និងការប្រើប្រាស់ជំនាញ និងចំណេះដឹងរបស់អ្នកសិក្សាក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃ

ស្ទើរតែពាក់កណ្តាលនៃអ្នកសិក្សាបានអនុវត្ត និងប្រើប្រាស់ការអានរបស់ពួកគេក្នុងឱកាសដ៏កម្រប៉ុណ្ណោះ។ ទោះបីជាអ្នកសិក្សាខ្លះអនុវត្តជំនាញសរសេរញឹកញាប់ជាងក៏ដោយ ជាងពាក់កណ្តាលនៃពួក

គេបានប្រើជំនាញសរសេរតិចតួចណាស់ក្នុងជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់ពួកគេ។ មានអ្នករៀនច្រើនដែលអនុវត្តការគណនា ប៉ុន្តែវិសាលភាពដែលអ្នកសិក្សាអនុវត្តការគណនារបស់ពួកគេទំនងជាមានកម្រិត។ ថ្វីត្បិតតែសំណាកគំរូសម្រាប់អនាម័យផ្ទាល់ខ្លួនមើលទៅខ្ពស់ក៏ដោយ ក៏នៅតែមានអ្នកសិក្សាមួយចំនួនដែលអនុវត្តវាតិច ដែលឆ្លុះបញ្ចាំងពីទិដ្ឋភាពអវិជ្ជមានដែលនៅតែកើតមានឡើងនៅក្នុងការអនុវត្តអនាម័យផ្ទាល់ខ្លួន។ នេះភាគច្រើនជាករណីសម្រាប់អ្នកសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ដែលរស់នៅក្នុងតំបន់ជនបទ។

៥.២ សំណូមពរ

អនុសាសន៍ដែលបានស្នើខាងក្រោមគឺផ្អែកលើការរកឃើញ និងការសន្និដ្ឋាននៃការសិក្សាស្រាវជ្រាវ។ អនុសាសន៍ទាំងនេះ ត្រូវបានដោះស្រាយជូនអ្នកពាក់ព័ន្ធសំខាន់ៗទាំងអស់ពីថ្នាក់ជាតិដល់ថ្នាក់មូលដ្ឋាន ជាពិសេសទៅក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា មន្ទីរអប់រំខេត្ត ការិយាល័យអប់រំស្រុក មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឃុំសង្កាត់ និងគ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល ដើម្បីកែលម្អការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូល កម្មវិធីសិក្សា និងខ្លឹមសារ ក៏ដូចជាការនាំយកការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធប្រកបដោយគុណភាព ដល់ប្រជាពលរដ្ឋដែលជួបការលំបាក ជាពិសេសអ្នកនៅតាមជនបទ។ អនុសាសន៍មួយចំនួន ក៏ត្រូវបានស្នើឡើងសម្រាប់ការស្រាវជ្រាវនាពេលអនាគតលើកម្មវិធីសមមូលនៃការអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធផងដែរ។

៥.២.១. ចំពោះក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

១). បែងចែងកម្មវិធីសិក្សាកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឱ្យបានច្បាស់ រវាងថ្នាក់ឆ្នាំទី១ និងថ្នាក់ឆ្នាំទី២

២). បើកវគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូបង្រៀនជាប់កិច្ចសន្យាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ឱ្យបានគ្រប់ពេលនៅមុនដំណើរការថ្នាក់ ដើម្បីគ្រូទទួលបានចំណេះដឹង និងការណែនាំពីការអនុវត្តការងារអប់រក្រៅប្រព័ន្ធ។

៣). កែសម្រួលខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សារ ឱ្យសមស្របជាមួយពេលវេលាសម្រាប់អនុវត្ត។

៥.២.២. ថ្នាក់មន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា

១). ផ្តល់សៀវភៅ និងសម្ភារៈសម្រាប់បង្រៀននិងរៀន និងសម្រាប់ដំណើរការថ្នាក់ឱ្យបានគ្រប់គ្រាន់ និងទាន់ពេលវេលា។

២). បង្កើតយន្តការចុះតាមដានត្រួតពិនិត្យការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឱ្យបានជាទៀតទាត់

៣). ពង្រឹង និងបំប៉នសមត្ថភាពមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ដើម្បីអនុវត្តការងារមានប្រសិទ្ធភាព

៤). បង្កើនការផ្សព្វផ្សាយកម្មវិធីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ពិសេសកម្មវិធីសមមូល ទៅដល់សារធារណជនបានស្គាល់ និងបានដឹងច្បាស់ពីអត្ថប្រយោជន៍ និងចូលរួមគាំទ្រកម្មវិធីដែលដំណើរការ។

៥.២.៣. សម្រាប់អ្នកស្រាវជ្រាវបន្ត

១). វិធីជ្រើសរើសគំរូសំណាកនៅក្នុងការសិក្សានេះ គឺផ្អែកលើការយកគំរូមិនមែនចៃដន្យ ហើយទំហំគំរូសម្រាប់ការសិក្សាបរិមាណគឺតូច។ ដូច្នេះ ទំហំគំរូសម្រាប់ការសិក្សានាពេលអនាគត គួរមានវិសាលភាពធំជាងការសិក្សាបច្ចុប្បន្ន ដើម្បីធានាបាននូវលទ្ធភាពទូទៅ។

២). ការសិក្សាស្រាវជ្រាវលើកក្រោយ សូមឱ្យមានការធ្វើបុរេតេស្ត និងធ្វើតេស្តបញ្ចប់ ដើម្បីមើលឥទ្ធិពលនៃកម្មវិធីសមមូលលើសមិទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សា ឬអាចប្រៀបធៀបពួកគេជាមួយនឹងសិស្សសាលារៀនក្នុងប្រព័ន្ធដែលនៅក្នុងសាលា ដើម្បីមើលថាតើចំណេះដឹងដែលពួកគេទទួលបានស្មើនឹងសិស្សសាលាដែរឬទេ។

៣). ការសិក្សាស្រាវជ្រាវនេះនៅមានកម្រិត ព្រោះពេលវេលា និងធនធានមានកំណត់ ដូចនេះអ្នកសិក្សាស្រាវជ្រាវក្រោយៗ គួរពង្រីកវិសាលភាពឱ្យបានធំជាងនេះ។

ឯកសារយោង

Akey, T. M. (2006). *School Context, Student Attitudes and Behavior, and Academic Achievement.* MDRC.

Bascia, N. (2014). *The School Context Model: How School Environments Shape Students' Opportunities to Learn*. Measuring What Matters, People for Education. Toronto: November 8, 2014.

Bizimana, D. B., & Orodho, J. A. (2014). Teaching and Learning Resource Availability and Teachers' Effective Classroom Management and Content Delivery in Secondary Schools in Huye District, Rwanda. *ERN: Government Expenditures & Education (Topic).*

Blömeke, S., Olsen, R. V., & Suhl, U. (2016). Relation of student achievement to the quality of their teachers and instructional quality. *Teacher quality, instructional quality and student outcomes*, 2, 21-50.

Carron, G., Mwiria, K., & Righa, G. (1989). *The functioning and effects of the Kenya literacy program: A view from the local level,* (IIEP research Report No. 76). UNESCO-IIEP.

Freire, P. (1993). *Pedagogy of the Oppressed.* New York: The Continuum International Publishing Group Inc.

Kimani, G. N., Kara, A. M., & Njagi, L. W. (2013). TEACHER FACTORS INFLUENCING STUDENTS'ACADEMIC ACHIEVEMENT IN SECONDARY SCHOOLS IN NYANDARUA COUNTY, KENYA. *International Journal of Education and Research*, *Vol* 1(3), pp. 1-4.

Knowles, M. S. (1980). From pedagogy to andragogy. *Religious Education*.

Likoko, S., Mutsotso, S., & Nasongo, J. (2013). The Adequacy of Instructional Materials and Physical Facilities and their Effects on Quality of Teacher Preparation in

Emerging Private Primary Teacher Training Colleges in Bungoma County, Kenya. *International Journal of Science and Research (IJSR)*, 2(1). www.ijsr.net

Mullis, I. V., Martin, M. O., Kennedy, A. M., Trong, K. L., & Sainsbury, M. (2009). *PIRLS* 2011 *Assessment Framework*. Chestnut Hill, MA: TIMSS & PIRLS International Study Center, Boston College.

Mullis, I. V., Martin, M. O., Ruddock, G. J., O'Sullivan, C. Y., & Preuschoff, C. P. (2009). *TIMSS* 2019 *Assessment Frameworks*. Chestnut Hill, MA: TIMSS & PIRLS International Study Center, Boston College.

Nasreen, A., & Naz, A. (2013). A study of factors effecting academic achievement of prospective teachers. *Journal of Social Science for Policy Implications*, 1(1), 23-31.

Nilsen, T., & Gustafsson, J.-E. (2016). *Teacher quality, instructional quality and student outcomes: relationships across countries, cohorts and time*. IEA Research for Education 2. DOI 10.1007/978-3-319-41252-8.

OECD. (1996). *Lifelong learning for all: meeting of the Education Committee at Ministerial level,* 16-17 *January* 1996. Paris: Organisation for Economic Co-operation Development.

Schulz, W., Ainley, J., Fraillon, J., Losito, B., & Agrusti, G. (2016). *IEA international civic and citizenship education study* 2016 *assessment framework*. Netherland: IEA.

UNECEF. (2000). *Defining quality in Education*. New York, USA: Author.

UNESCO-IIEP. (2006). *Guide book for planning Education in Emergencies and Reconstruction*. Paris: Author.

UNESCO-UIS. (2012). *International Standard Classification of Education, ISCED* 2011. Canada: UNESCO-UIS.

UNESCO. (1993). *Equivalency Programs, (ATLP-CE) volume III*. Bangkok: UNESCO.

UNESCO. (1997). *International Standard Classification of Education*. ISCED 1997. UNESCO.

UNESCO. (2004). *Education For All, The Quality Imperative*. Paris: UNESCO.

UNESCO. (2006). *Equivalency Program (EPs) for promoting lifelong learning*. Bangkok: UNESCO Bangkok.

UNESCO. (2010). *Achieving EFA Through Equivalency Programs in Asia-Pacific: A regional overview with highlights from India, Indonesia, Thailand and the Philippines*. Bangkok: UNESCO Bangkok.

UNESCO. (2012). *Asia-Pacific Regional Guide to Equivalency Program*. Bangkok: Author.

UNESCO. (2013a). *Policy Review of TWET in Cambodia*. France: UNESCO.

UNESCO. (2013b). *UNESCO Handbook on Education policy Analysis and Programming, Volume* 1. France: UNESCO.

UNESCO. (2015). *Education For All* 2000-2015: *Achievements and Challenges*. Paris: UNESCO.

W.K. Kellogg, F. (2004). *WK Kellogg Foundation logic model development guide*. WK Kellogg Foundation.

Wamaungo, J. A., Trisnamansyah, S., & Kamil, H. M. (2010). Community participation in the development of nonformal education programmes in community learning centres: A Case Study to Explore the Role of Community Participation in the Development of Non-formal Education Programs in selected community Learning

Centers in Cimahi City Council West Java, Indonesia. *International Journal of Education*, 33(3), 46-55.

Watson, L. (2003). *Lifelong learning in Australia*. Department of Education, Science & Training Canberra.

Wehmeier, S. (2000). Oxford Advanced Learner's Dictionary of Current English (6th ed.). In

ក្រសួងសេដ្ឋកិច្ចនិងហិរញ្ញវត្ថុ. (2013). សេចក្តីប្រកាសអន្តរក្រសួង ស្តីពីគោលការណ៍នៃការចំណាយលើការអនុវត្តថវិកាកម្មវិធីសម្រាប់ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ភ្នំពេញ.

ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា. (2004). គោលនយោបាយសម្រាប់អភិវឌ្ឍន៍កម្មវិធីសិក្សា ២០០៥-២០០៩ ភ្នំពេញ.

ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា. (2008). គោលនយោបាយស្តីពីកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ. ភ្នំពេញ.

ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា. (2012). ជំនាញមុខរបរ. ភ្នំពេញ: នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ.

ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា. (2013). សេចក្តីណែនាំស្តីពីការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ. ភ្នំពេញ.

ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា. (2014). ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រវិស័យអប់រំ ២០១៤-២០១៨. ភ្នំពេញ.

ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា. (2015). ប្រកាសស្តីពីបែបបទ និងនីតិវិធីនៃការជ្រើសរើស និងការគ្រប់គ្រងគ្រូបង្រៀនជាប់កិច្ចសន្យាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ (Vol. លេខ៖ ២៣១៥ អយក.ប្រក). ភ្នំពេញ.

ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា. (2022). របាយការណ៍លទ្ធផលការងារអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ឆ្នាំ២០២១. ភ្នំពេញ: នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ.

នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ. (2015a). របាយការណ៍រួមស្តីពីលទ្ធផលអនុវិស័យអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធឆ្នាំ២០១៣-២០១៤ និងទិសដៅអនាគតសម្រាប់ឆ្នាំ២០១៤-២០១៥. ភ្នំពេញ.

នាយកដ្ឋានអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ. (2015b). របាយការណ៍រួមស្តីពីលទ្ធផលនៃអនុវិស័យអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ២០១៣-២០១៤ និងទិសដៅអនាគតសម្រាប់ឆ្នាំ ២០១៤-២០១៥. ក្រសួងអប់រំយុវជននិងកីឡា.

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា. (2002). គោលនយោបាយអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ. ភ្នំពេញ: ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា.

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា. (2007). ច្បាប់ស្ដីពីការអប់រំ. ភ្នំពេញ.

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា. (2014). ផែនការយុទ្ធសាស្ត្រអភិវឌ្ឍន៍ជាតិ ២០១៤-២០១៨. ភ្នំពេញ: រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា.

រាជរដ្ឋាភិបាលកម្ពុជា. (2015). អនុក្រឹត្យលេខ ២០ ស្ដីពីការគ្រប់គ្រង និងការរៀបចំបែងចែកសេវាបង្រៀនអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ. ភ្នំពេញ.

ឧបសម្ព័ន្ធ

ឧបសម្ព័ន្ធទី១៖ កម្រងសំណួរស្រាវជ្រាវសម្រាប់សិស្ស

ប្រធានបទ៖ ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ

ខ្ញុំបាទឈ្មោះ ដិប ឌីន ជាគ្រូបង្រៀនកម្រិតឧត្តម ឯកទេសព័ត៌មានវិទ្យា នៃវិទ្យាល័យ វង្សមានរិទ្ធិ នៅស្រុកសណ្ដាន់ ខេត្តកំពង់ធំ។ បច្ចុប្បន្នខ្ញុំបាទកំពុងបន្តការសិក្សាថ្នាក់អនុបណ្ឌិតផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ(NIE)។ ខ្ញុំបាទកំពុងធ្វើការស្រាវជ្រាវអំពី ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ។ ការស្រាវជ្រាវនេះសិក្សាទៅលើ ស្ថានភាពនៃដំណើរការក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក្នុងខេត្ត និងបញ្ហាប្រឈមដែលកើតមានក្នុងពេលនៃដំណើរការ។ ការស្រាវជ្រាវនេះជាផ្នែកមួយនៃនិក្ខេបទបញ្ចប់ថ្នាក់អនុបណ្ឌិតរបស់ខ្ញុំបាទ។ សូមប្អូនៗ មេត្តាជួយបំពេញកម្រងសំណួរខាងក្រោមដោយអនុគ្រោះ។ រាល់ព័ត៌មានដែលទទួលបានទាំងអស់ត្រូវរក្សាការសម្ងាត់ និងប្រើប្រាស់សម្រាប់តែការស្រាវជ្រាវនេះតែប៉ុណ្ណោះ។

សូមថ្លែងអំណរគុណទុកជាមុនសម្រាប់ការចំណាយពេលដ៏មានតម្លៃរបស់ប្អូនៗក្នុងការបំពេញកម្រងសំណួរនេះ

វត្ថុបំណង៖

មិនមានចម្លើយខុស ឬត្រឹមត្រូវសម្រាប់សំណួរទាំងអស់នៅក្នុងកម្រងសំណួរនេះទេ។ សំណួរទាំងអស់មានបំណងស្វែងរកព័ត៌មានពិតអំពីកម្មវិធីសមមូល គំនិត និងឥរិយាបទរបស់អ្នកចំពោះកម្មវិធីសមមូល និងការរៀនសូត្រ ព្រមទាំងរបៀបដែលអ្នកប្រើប្រាស់ជំនាញដែលទទួលបាន។ សូមផ្ដល់ព័ត៌មានពិតអំពីមតិយោបល់របស់អ្នក និងការអនុវត្តជាក់ស្ដែង។

ស្រុក/ក្រុង៖ .... ឃុំ៖..

ផ្នែកទី១- ព័ត៌មានរបស់អ្នកសិក្សា

1. ភេទ ❑ ប្រុស ❑ ស្រី
2. អាយុ ❑ ក្រោម១២ឆ្នាំ ❑ ចន្លោះ ១២-១៧ឆ្នាំ
   ❑ ចម្លោះ ១៨-២៤ឆ្នាំ ❑ ចន្លោះ ២៥-៣០ឆ្នាំ
   ❑ ចន្លោះ ៣១-៣៥ឆ្នាំ ❑ ៣៥ឆ្នាំឡើង

3. ស្ថានភាពបច្ចុប្បន្ន (សូមជ្រើសរើសយកចម្លើយដែលត្រូវបំផុតសម្រាប់អ្នក)

1. ❑ ខ្ញុំជាសិស្សបោះបង់ការសិក្សា (ពីឆ្នាំ២០១៩ មកដល់ពេលឥឡូវនេះ)

2. ❑ ខ្ញុំជាកុមារពលកម្ម ឬកម្មករពេញវ័យ

3. ❑ ខ្ញុំជាកុមារ ឬមនុស្សពេលវ័យកំពុងធ្វើការក្នុងស្រុក

4. ❑ ខ្ញុំជាសិស្សដែលបានបញ្ចប់ថ្នាក់អក្ខរកម្មវិជ្ជាជីវៈ

5. ❑ ខ្ញុំជាកសិករ

6. ❑ ផ្សេងទៀត (សូម

បញ្ជាក់)..

ផ្នែកទី២- ប្រវត្តិការអប់រំរបស់អ្នកសិក្សា

4. តើអ្នកបានចូលរៀននៅសាលាបឋមសិក្សាថ្នាក់ទីប៉ុន្មាន? (សូមជ្រើសរើសចម្លើយតែមួយប៉ុណ្ណោះ)

❑ មិនដែល ❑ ក្រោមថ្នាក់ទី៤ ❑ ថ្នាក់ទី៤ ❑ ថ្នាក់ទី៥ ❑ ថ្នាក់ទី៦

❑ លើថ្នាក់ទី៦ ❑ ខ្ញុំកំពុងរៀននៅសាលាក្នុងប្រព័ន្ធ

5. តើអ្នកបានបញ្ចប់ការសិក្សាកម្មវិធីសមមូល ឆ្នាំទី១ ដែរឬទេ? ❑ ទេ ❑ បាន

ផ្នែកទី៣- បរិយាកាសការសិក្សានៅផ្ទះ

6. តើនៅផ្ទះរបស់អ្នកមានសៀវភៅ ឬសម្ភារៈអាន (ដូចជាសៀវភៅរឿង ទស្សនាវដ្ដី និងកាសែត) ប៉ុន្មាន?

❑ គ្មានទេ ❑ មាន ២-៤ ❑ មាន ៥-១០ ❑ មានច្រើន១១ឡើង

7. តើអ្នកចំណាយពេលប៉ុន្មាន ដើម្បីរៀនដោយខ្លួនឯងនៅផ្ទះ?

❑ គ្មានទេ ❑ ពេលបន្តិចបន្តួច (តិចជាង១៥នាទីក្នុង១ថ្ងៃ) ❑ ពេលខ្លះៗ (១៥-៣០នាទីក្នុង១ថ្ងៃ) ❑ ពេលគ្រប់គ្រាន់ (លើសពី៣០នាទីក្នុង១ថ្ងៃ)

8. តើគ្រួសាររបស់អ្នក (កូនរបស់អ្នក ឪពុកម្ដាយ អាណាព្យាបាល) ពេញចិត្តទេ នៅពេលអ្នកចូលរួមកម្មវិធីសមមូល?

❑ មិនពេញចិត្តសោះ ❑ ពេញចិត្តតិចតួច ❑ ពេញចិត្ត ❑ ពេញចិត្តខ្លាំង

ផ្នែកទី៤- ធាតុចូលកម្មវិធី

សៀវភៅសិក្សា និងសម្ភារៈសិក្សាដែលអាចមាន

1. តើអ្នកវាយតម្លៃការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅសំខាន់ៗរបស់កម្មវិធីសមមូល យ៉ាងដូចម្ដេច?

❑ គ្មាន ❑ មិនគ្រប់គ្រាន់ (សៀវភៅ១-២ក្បាល) ❑ ស្ទើតែគ្រប់គ្រាន់ (សៀវភៅ៣-៥ក្បាល) ❑ គ្រប់គ្រាន់ (សៀវភៅទាំងអស់៦ក្បាល)

2. តើអ្នកវាយតម្លៃការផ្គត់ផ្គង់សៀវភៅកត់ត្រា និងប៊ិច ឬខ្មៅដៃ យ៉ាងដូចម្ដេច?

❑ គ្មាន ❑ មិនគ្រប់គ្រាន់ (សៀវភៅ/ប៊ិច១) ❑ ស្ទើតែគ្រប់គ្រាន់ (សៀវភៅ/ប៊ិច២-៣) ❑ គ្រប់គ្រាន់ (សៀវភៅ/ប៊ិច៤)

ខ្លឹមសារកម្មវិធីសិក្សា

3. តើខ្លឹមសារមេរៀនកម្មវិធីសមមូល (ដូចជាពាក្យ/ភាសាដែលប្រើ) សមស្របនឹងកម្រិតរបស់អ្នកប៉ុណ្ណា?

❑ មិនសមស្របទាល់តែសោះ ❑ សមស្របតិចតួច ❑ សមស្រប ❑ សមស្របខ្លាំង

4. តើខ្លឹមសារកម្មវិធីសមមូល ដែលអ្នកបានរៀន មានភាពពាក់ព័ន្ធ និងមានប្រយោជន៍ សម្រាប់ជីវិតប្រចាំថ្ងៃរបស់អ្នកយ៉ាងដូចម្ដេច?

❑ គ្មានទាល់តែសោះ ❑ មានប្រយោជនតិចតួច ❑ មានប្រយោជន៍ ❑ មានប្រយោជន៍ខ្លាំង

5. តើអ្នកគិតថា ខ្លឹមសារណាដែលមានប្រយោជន៍បំផុតសម្រាប់អ្នក?

❑ អក្ខរកម្ម (ចេះអាន ចេះសរសេរ ចេះគិតលេខ)

❑ ការអប់រំសុខភាព ❑ ជំនាញមុខរបរ

ផ្នែកទី៥- ដំណើរការកម្មវិធី

បរិយាកាសថ្នាក់រៀនកម្មវិធីសមមូល

6. តើអ្នកមករៀនក្នុងថ្នាក់កម្មវិធីសមមូល ទៀងទាត់ប៉ុណ្ណា ?

❑១-២ថ្ងៃ/សប្តាហ៍ ❑ ៣-៤ថ្ងៃ/សប្តាហ៍ ❑ ៥ថ្ងៃ/សប្តាហ៍ ❑ ៦ថ្ងៃ/សប្តាហ៍

7. តើគ្រូរបស់អ្នកបានបង្ហាញនូវការគោរពដល់អ្នកសិក្សាទាំងអស់ចំពោះភាពខុសគ្នារបស់ពួកគេអំឡុងពេលមេរៀនដែរឬទេ ?

❑គ្មានការគោរព ❑ការគោរពតិចតួច ❑ការគោរពកម្រិតមធ្យម ❑ការគោរពខ្លាំង

8. តើគ្រូរបស់អ្នកបានសរសើរអ្នកថាធ្វើបានល្អក្នុងថ្នាក់ បានញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ?

❑មិនធ្លាប់ ❑ដោយកំរ ❑ម្តងម្កាល ❑ញឹកញាប់

9. តើអ្នកបានជួយគ្នាក្នុងការរៀនសូត្រ និងរៀនសូត្រពីគ្នាទៅវិញទៅមកញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ?

❑មិនធ្លាប់ ❑ដោយកំរ ❑ម្តងម្កាល ❑ញឹកញាប់

10. តើអ្នកធ្លាប់ពិនិត្យ ឬពិភាក្សាអំពីអ្វីដែលអ្នកបានរៀនជាមួយអ្នកសិក្សាផ្សេងទៀតញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ?

❑មិនធ្លាប់ ❑ដោយកំរ ❑ម្តងម្កាល ❑ញឹកញាប់

វិធីសាស្ត្របង្រៀន និងការអនុវត្ត

11. តើគ្រូរបស់អ្នកបានផ្តល់ពេលឱ្យអ្នកបញ្ចេញមតិ និងចែករំលែកគំនិតញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាក្នុងពេលរៀន ?

❑មិនធ្លាប់ ❑ដោយកំរ ❑ម្តងម្កាល ❑ញឹកញាប់

12. តើគ្រូរបស់អ្នកបានរៀបចំសកម្មភាពមួយក្នុងចំណោមសកម្មភាពទាំងនេះញឹកញាប់ប៉ុណ្ណាដែរ ដូចជាការសម្តែងតួ ហ្គេម ឬការពិភាក្សាជាក្រុម ?

❑មិនធ្លាប់ ❑ដោយកំរ ❑ម្តងម្កាល ❑ញឹកញាប់

13. តើគ្រូរបស់អ្នកសួរអ្នកពីអ្វីដែលអ្នកមានចំណាប់អារម្មណ៍ ឬអ្វីដែលចង់រៀន ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ?

❑មិនធ្លាប់ ❑ដោយកំរ ❑ម្តងម្កាល ❑ញឹកញាប់

14. តើគ្រូរបស់អ្នកបានដាក់ចំណោទបញ្ហា ឱ្យគិតពិចារណា ដើម្បីស្វែងរកចម្លើយ ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ?

❑មិនធ្លាប់ ❑ដោយកំរ ❑ម្តងម្កាល ❑ញឹកញាប់

15. តើគ្រូរបស់អ្នកបានធ្វើទំនាក់ទំនងមេរៀនទៅនឹងបញ្ហាជីវិតពិតរបស់អ្នក ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ?

❑មិនធ្លាប់ ❑ដោយកំរ ❑ម្តងម្កាល ❑ញឹកញាប់

16. តើវគ្គសិក្សាសមស្របនឹងពេលវេលារបស់អ្នកដែលមានសម្រាប់កិច្ចការក្នុងគ្រួសារដែរឬទេ ?

❑ មិនសមស្របទាល់តែសោះ ❑ សមស្របតិចតួច ❑ សមស្រប ❑ សមស្របខ្លាំង

17. តើអ្នកពេញចិត្តនឹងការបង្រៀនរបស់គ្រូរបស់អ្នកទេ ?

❑ មិនពេញចិត្តទាល់តែសោះ ❑ ពេញចិត្តតិចតួច ❑ ពេញចិត្ត ❑ ពេញចិត្តខ្លាំង

ការវាយតម្លៃការសិក្សាដោយគ្រូ (លើដំណើរការកម្មវិធី)

18. ចាប់តាំងពីអ្នកបានចូលរួមកម្មវិធីសមមូល តើអ្នកបានធ្វើតេស្តសរសេរដែលរៀបចំដោយគ្រូរបស់អ្នកញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ?

❑ មិនធ្លាប់ ❑ ម្តង ❑ ពីរដង ❑ ច្រើនជាង២ដង

19. តើគ្រូរបស់អ្នកបានប្រើសំណួរផ្ទាល់មាត់ ឬបទបង្ហាញប៉ុន្មានដង ដើម្បីសាកល្បងសមត្ថភាពរបស់អ្នក ?

❑ មិនធ្លាប់ ❑ ម្តងក្នុង១ខែ ❑ ២-៤ក្នុង១ខែ ❑ ១-២ដងក្នុង១សប្តាហ៍

20. តើគ្រូរបស់អ្នកបានធ្វើតេស្តសាកល្បងអ្នក ដោយប្រើកិច្ចការមួយក្នុងចំណោមកិច្ចការទាំងនេះ៖ កិច្ចការផ្ទះ របាយការណ៍ ការសម្តែង (ការរចនា គំនូរ ការងារសិល្បៈ ជាងឈើ ការងារជួសជុល របាំ) ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា ?

❑ មិនធ្លាប់ ❑ ម្តងក្នុង១ខែ ❑ ២-៤ក្នុង១ខែ ❑ ១-២ដងក្នុង១សប្តាហ៍

ផ្នែកទី៦- ឥរិយាបទ និងការយល់ឃើញរបស់អ្នកសិក្សានៅលើការសិក្សា និងកម្មវិធីសមមូល

21. តើអ្វីជាហេតុផលសំខាន់បំផុត ដែលធ្វើឱ្យអ្នកចូលរួមក្នុងកម្មវិធីសមមូល ?

❑បង្កើនចំណេះដឹងទូទៅ ❑ត្រឡប់ទៅសាលាវិញ ❑រកការងារល្អ

❑បង្កើនលក្ខខណ្ឌការរស់នៅ ❑ហេតុផលផ្សេង (សូមបញ្ជាក់)...

តើអ្នកយល់ស្រប ឬមិនយល់ស្របទៅនឹងការថ្លែងខាងក្រោម? សូមជ្រើសរើសដោយគូសសញ្ញាធីក "√" នៅក្នុងជួរឈរមួយសម្រាប់ធាតុនីមួយៗ	មិនយល់ស្របខ្លាំង	មិនយល់ស្រប	យល់ស្រប	យល់ស្របខ្លាំង
22. ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំបានបង្កើនជំនាញអានតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល				
23. ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថាខ្ញុំបានបង្កើនជំនាញសរសេរតាមរយៈកម្មវិធីសមមូល				
24. កម្មវិធីសមមូល បានបង្កើនជំនាញលេខរបស់ខ្ញុំ				
25. កម្មវិធីសមមូល ផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវចំណេះដឹងមានប្រយោជន៍អំពីសុខភាព និងអនាម័យ				
26. កម្មវិធីសមមូល ផ្តល់ឱ្យខ្ញុំនូវចំណេះដឹងអំពីមូលហេតុនៃជំងឺ និងវិធីការពារពួកគេ				
27. កម្មវិធីសមមូល ធ្វើឱ្យខ្ញុំមានទំនុកចិត្តកាន់តែខ្លាំង និងមានកម្លាំងចិត្តក្នុងការបន្តការសិក្សា				
28. ចាប់តាំងពីខ្ញុំបានចូលរួមជាមួយកម្មវិធីសមមូលមក ខ្ញុំបានដឹងថា កម្មវិធីសមមូលមិនមានប្រយោជន៍ច្រើនដូចដែលគេបាននិយាយនោះទេ				
29. ការរៀនគឺជាការខ្ជះខ្ជាយពេលវេលាសម្រាប់ខ្ញុំ				
30. ទោះបីខ្ញុំមិនអាចចូលរៀនក្នុងប្រព័ន្ធ ឬក្រៅប្រព័ន្ធបានក៏ដោយ ខ្ញុំនឹងបន្តរៀនដោយខ្លួនឯង				

ផ្នែកទី៧- ការពង្រីកការអនុវត្ត និងការប្រើប្រាស់ជំនាញរបស់អ្នកសិក្សានៅក្រៅថ្នាក់សមមូល

31. ក្នុងរយៈពេល៦ខែកន្លងមកនេះ តើអ្នកបានអានសៀវភៅរឿង ទស្សនាវដ្ដី កាសែត ឬសម្ភារៈផ្សេងទៀត នៅក្នុងបរិបទជីវិតពិតនៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀនកម្មវិធីសមមូល ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា?

❑ មិនធ្លាប់ ❑ ម្ដងក្នុង១ខែ ❑ ម្ដងក្នុង១សប្ដាហ៍ ❑ ច្រើនដងក្នុង១សប្ដាហ៍ ❑រាល់ថ្ងៃ

32. ក្នុងរយៈពេល៦ខែកន្លងមកនេះ តើអ្នកបានធ្វើការសរសេរញឹកញាប់ប៉ុណ្ណានៅក្នុងបរិបទជីវិតប្រចាំថ្ងៃនៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀនកម្មវិធីសមមូល?

❑ មិនធ្លាប់ ❑ ម្ដងក្នុង១ខែ ❑ ម្ដងក្នុង១សប្ដាហ៍ ❑ ច្រើនដងក្នុង១សប្ដាហ៍ ❑រាល់ថ្ងៃ

33. ក្នុងរយៈពេល៦ខែកន្លងមកនេះ តើអ្នកបានធ្វើការគិតលេខញឹកញាប់ប៉ុណ្ណានៅក្នុងបរិបទជីវិតពិតនៅខាងក្រៅថ្នាក់រៀនកម្មវិធីសមមូល?

❑ មិនធ្លាប់ ❑ ម្ដងក្នុង១ខែ ❑ ម្ដងក្នុង១សប្ដាហ៍ ❑ ច្រើនដងក្នុង១សប្ដាហ៍ ❑រាល់ថ្ងៃ

34. ក្នុងរយៈពេល៦ខែកន្លងមកនេះ តើអ្នកបានផឹកទឹកស្អាត (ទឹកឆ្អិន ឬទឹកសុទ្ធ) ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា?

❑ មិនធ្លាប់ ❑ ដោយកំរ ❑ ម្ដងម្កាល ❑ ញឹកញាប់ ❑ ជានិច្ច

35. ក្នុងរយៈពេល៦ខែកន្លងមកនេះ តើអ្នកបានលាងសម្អាតដៃ មុនពេលអ្នកកាន់អាហារ និងក្រោយពេលអាហារ ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា?

❑ មិនធ្លាប់ ❑ ដោយកំរ ❑ ម្ដងម្កាល ❑ ញឹកញាប់ ❑ ជានិច្ច

36. ក្នុងរយៈពេល៦ខែកន្លងមកនេះ តើអ្នកបានសម្អាតធ្មេញ ញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា?

❑ មិនធ្លាប់ ❑ ដោយកំរ ❑ ម្ដងម្កាល ❑ ញឹកញាប់ ❑ ជានិច្ច

ឧបសម្ព័ន្ធទី២៖ តេស្តលទ្ធផលសិក្សាសិស្ស

ប្រធានបទ៖ ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ

ខ្ញុំបាទឈ្មោះ ជិប ឌឹន ជាគ្រូបង្រៀនកម្រិតឧត្តម ឯកទេសព័ត៌មានវិទ្យា នៃវិទ្យាល័យ វង្សមានរិទ្ធិ នៅស្រុកសណ្ដាន់ ខេត្តកំពង់ធំ។ បច្ចុប្បន្នខ្ញុំបាទកំពុងបន្តការសិក្សាថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ(NIE)។ ខ្ញុំបាទកំពុងធ្វើការស្រាវជ្រាវអំពី ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ។ ការស្រាវជ្រាវនេះសិក្សាទៅលើ ស្ថានភាពនៃដំណើរការក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក្នុងខេត្ត និងបញ្ហាប្រឈមដែលកើតមានក្នុងពេលនៃដំណើរការ។ ការស្រាវជ្រាវនេះជាផ្នែកមួយនៃនិក្ខេបទបញ្ចប់ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់របស់ខ្ញុំបាទ។ សូមប្អូនៗ មេត្តាជួយធ្វើតេស្តខាងក្រោមដោយអនុគ្រោះ។ រាល់ព័ត៌មានដែលទទួលបានទាំងអស់ត្រូវរក្សាការសម្ងាត់ និងប្រើប្រាស់សម្រាប់តែការស្រាវជ្រាវនេះតែប៉ុណ្ណោះ។

សូមថ្លែងអំណរគុណទុកជាមុនសម្រាប់ការចំណាយពេលដ៏មានតម្លៃរបស់ប្អូនៗក្នុងការធ្វើតេស្តនេះ

ទិន្នន័យ៖ ការធ្វើតេស្តនេះមានគោលបំណងវាស់ស្ទង់កម្រិតនៃការអាន ការសរសេរ ជំនាញលេខ និងបំណិនជីវិតផ្សេងទៀត ដែលអ្នកសិក្សាទទួលបានពីកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាថ្នាក់ឆ្នាំទី២ ។

អត្តលេខ៖..ភេទ...................

I. **ជំនាញអាន** (៤ពិន្ទុ)

អត្ថបទ៖ រឿងចាបស្រុកចាបព្រៃ

កាលពីព្រេងនាយ មានចាបស្រុក និងចាបព្រៃរកស៊ីដោយពួក។ មេចាបស្រុកប្រដៅថា ចូរកុំជជែកឈ្លោះគ្នាឱ្យឮពេលរកស៊ី។ បើជាប់លប់ព្រានត្រូវសាមគ្គីហើយទូលលប់ឱ្យរបើក។ ថ្ងៃមួយចាបទាំងពីរពួកជួបគ្នាលើដើមគ្រែង។ ចាបព្រៃទំខាងក្រោម ហើយចាបស្រុកទំខាងលើ។ ចៃដន្យមែកគ្រែងក៏បាក់ធ្លាក់ត្រូវចាបព្រៃ។ ចាបព្រៃចោទថា ចាបស្រុកទម្លាក់មែកគ្រែងមកលើខ្លួន។ ចាបស្រុកប្រកែកថា មែកគ្រែងធ្លាក់ឯកឯងទេ។ ចាបព្រៃ បង្កជម្លោះនឹងចាបស្រុក។ ព្រានឮមាត់ចាបក៏វាយលប់ពិឃាតទាំងអស់ទៅ។

សំណួរ

1. តើមេចាបស្រុកប្រដៅកូនចៅថាដូចម្តេច?

❑ ក. ចូរកុំដេកឈ្លោះឱ្យឮពេលហើរ

❑ ខ. ចូរកុំដេកឈ្លោះឱ្យឮពេលដេក

❑ គ. ចូរកុំដេកឈ្លោះឱ្យឮពេលរកស៊ី

❑ ឃ. ចូរកុំដេកឈ្លោះឱ្យឮពេលធ្វើការងារ

2. តើរឿងនេះមានតួអង្គចំនួនប៉ុន្មាន?

❑ ក. ប្រាំពីរ

❑ ខ. ប្រាំមួយ

❑ គ. ប្រាំ

❑ ឃ. បួន

3. តើរឿងនេះកើតឡើងនៅកន្លែងណា?

❑ ក. ក្នុងលប់

❑ ខ. ក្នុងព្រៃ

❑ គ. ដើមឈើ

❑ ឃ. ដើមត្រែង

4. តើរឿងនេះមានការអប់រំយ៉ាងដូចម្តេច?

❑ ក. ការមិនធ្វើតាមដំបូន្មាននាំឱ្យខាតលាភ

❑ ខ. ការមិនធ្វើតាមដំបូន្មាននាំឱ្យអន្តរាយ

❑ គ. ការមិនធ្វើតាមដំបូន្មាននាំឱ្យខូចសុខភាព

❑ ឃ. ការមិនធ្វើតាមដំបូន្មាននាំឱ្យខូចកេរ្តិ៍ឈ្មោះ

II. **ជំនាញសរសេរ** (៣ពិន្ទុ)

1. ចូរជ្រើសរើសពាក្យត្រឹមត្រូវក្នុងប្រអប់ដើម្បីបំពេញប្រយោគខាងក្រោម

ពិធីបុណ្យ	ទូកកង	ប្រពៃណី	ប្រទីប

ការប្រារព្ធ.............អុំទូក គឺដើម្បីរំលឹកពីជ័យជំនះនៃកងទ័ពជើងទឹក។

2. ចូរសរសេរប្រយោគមួយ ដែលនិយាយពីអ្វីដែលអ្នកតែងធ្វើបន្ទាប់ក្រោកពីគេងពេលព្រលឹម។

....

3. ចូរសរសេរប្រយោគមួយ និយាយពីអនាម័យចាំបាច់ដែលអ្នកត្រូវធ្វើ ដើម្បីមានសុខភាពល្អ។

....

III. **ការអប់រំសុខភាព និងជំនាញមុខរបរ** (៣ពិន្ទុ)

ចូរគូសសញ្ញា ✓ នៅក្នុងប្រអប់មុខចម្លើយត្រឹមត្រូវសម្រាប់សំណួរនីមួយៗ

1. តើមួយណាជាទម្លាប់អាក្រក់ ដែលអាចបណ្ដាលឱ្យរាគរូស?

❑ ក. នៅហាលភ្លៀងហាលខ្យល់

❑ ខ. បរិភោគអាហារមិនស្អាត និងកាន់អាហារជាមួយដៃកខ្វក់

❑ គ. ផឹកគ្រឿងស្រវឹង

❑ ឃ. ជក់បារីច្រើន

2. តើបញ្ហាសុខភាពអ្វី ដែលកើតឡើងដោយសារការជក់បារី?

❑ ក. គ្រុនក្ដៅ និងផ្ដាសាយ

❑ ខ. អស់កម្លាំង

❑ គ. រាគ និងឈឺក្បាល

❑ ឃ. មានបញ្ហាសួត មាត់ និងបំពង់ក

3. ហេតុអ្វីបានជាទ្រុងជ្រូកត្រូវចាក់បេតុង ?

❑ ក. ងាយស្រួលសម្រាប់ជ្រូកដេក

❑ ខ. ងាយស្រួលសម្អាត និងរក្សាអនាម័យ

❑ គ. ងាយស្រួលឱ្យចំណីជ្រូក

❑ ឃ. វារឹងមាំសម្រាប់ការផ្ទុកជ្រូកជាច្រើន

IV. **ជំនាញគិតលេខ** (៨ពិន្ទុ)

ក. ចូរធ្វើការគណនាប្រមាណវិធីខាងក្រោម (៤ពិន្ទុ)

1). 225136 + 785345 = ………………… 2). 913516 – 553068 = ………

3). 5790 × 728 = ……….. 4). 53928 ៖ 963 =……………

ខ. ធរណីមាត្រ (២ពិន្ទុ)

5). បន្ទប់មួយមានរាងការេ ដែលមានជ្រុងប្រវែង ៥ម។ តើបន្ទប់នោះមានផ្ទៃប៉ុន្មាន ម^{២} ?

ចម្លើយ ៖ ………………….×…………………..=……………………ម^{២}

គ. ដោះស្រាយចំណោទ

6). ពីកំពង់ធំទៅភ្នំពេញមានចម្ងាយ ១៦៨គម។ ម៉ូតូមួយបើកបរលើចម្ងាយផ្លូវនេះក្នុងល្បឿន ៦០គម/ម៉។ តើម៉ូតូនេះត្រូវចំណាយពេលប៉ុន្មានដើម្បីទៅដល់ភ្នំពេញ ?

<u>ប្រមាណវិធី</u>	<u>ចម្លើយ</u>
………………………………………………	………………………………………………
………………………………………………	………………………………………………

ឧបសម្ព័ន្ធទី៣៖ កម្រងសំណួរសម្រាប់គ្រូបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល

ប្រធានបទ៖ ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ

ខ្ញុំបាទឈ្មោះ ដិប ឌឹន ជាគ្រូបង្រៀនកម្រិតឧត្តម ឯកទេសព័ត៌មានវិទ្យា នៃវិទ្យាល័យ វង្សមានរិទ្ធិ នៅស្រុកសណ្តាន់ ខេត្តកំពង់ធំ។ បច្ចុប្បន្នខ្ញុំបាទកំពុងបន្តការសិក្សាថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ(NIE)។ ខ្ញុំបាទកំពុងធ្វើការស្រាវជ្រាវអំពី ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ។ ការស្រាវជ្រាវនេះសិក្សាទៅលើ ស្ថានភាពនៃដំណើរការក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក្នុងខេត្ត និងបញ្ហាប្រឈមដែលកើតមានក្នុងពេលនៃដំណើរការ។ ការស្រាវជ្រាវនេះជាផ្នែកមួយនៃនិក្ខេបទបញ្ចប់ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់របស់ខ្ញុំបាទ។ សូមលោក លោកស្រី មេត្តាជួយបំពេញកម្រងសំណួរខាងក្រោមដោយអនុគ្រោះ។ រាល់ព័ត៌មានដែលទទួលបានទាំងអស់ត្រូវរក្សាការសម្ងាត់ និងប្រើប្រាស់សម្រាប់តែការស្រាវជ្រាវនេះតែប៉ុណ្ណោះ។

សូមថ្លែងអំណរគុណទុកជាមុនសម្រាប់ការចំណាយពេលដ៏មានតម្លៃរបស់លោក លោកស្រីក្នុងការបំពេញកម្រងសំណួរនេះ

1. តើអ្នកដឹងអ្វីខ្លះអំពីកម្មវិធីសមមូល? (ឧ. កម្មវិធីសិក្សា និងខ្លឹមសារប្រធានបទ)

   ....

   ....

2. តើអ្នកគិតយ៉ាងណាចំពោះខ្លឹមសារនៃកម្មវិធីសិក្សាកម្មវិធីសមមូល? (តើវាពាក់ព័ន្ធនឹងអ្នកសិក្សាដែរឬទេ? មានភាពស៊ីសង្វាក់គ្នារវាងកម្មវិធីសិក្សា សៀវភៅណែនាំគ្រូ និងសៀវភៅសិក្សាដែរឬទេ? មានភាពសមស្របរវាងខ្លឹមសារ និងពេលវេលាដែរឬទេ? ឬតើមានចំណុចខ្សោយណាមួយដែលអ្នកបានរកឃើញនៅក្នុងខ្លឹមសារ ហើយមានចំណុចខ្សោយអ្វីខ្លះ?)

   ....

   ....

3. តើអ្នកអាចប្រាប់បានទេថា មនុស្សក្នុងសហគមន៍គិតយ៉ាងណាចំពោះកម្មវិធីសមមូល? តើពួកគេស្គាល់កម្មវិធីសមមូល ដែរឬទេ?

....

....

4. តើអ្នកគិតយ៉ាងណាចំពោះការចូលរួមរបស់សហគមន៍នៅក្នុងកម្មវិធីសមមូល? ដល់កម្រិតណា? ខ្សោយ ឬខ្លាំង? (ហេតុអ្វី? តើអ្នកបានសង្កេតឃើញការចូលរួមបែបណា? ឧ. ការរួមចំណែកជាសម្ភារៈ កម្លាំងពលកម្ម ទីកន្លែង ការប្រឹក្សា ឬការចែករំលែកព័ត៌មាន...)

....

....

5. តើអ្នកយល់យ៉ាងណាដែរ ចំពោះការផ្តល់ជូនសម្ភារៈបរិក្ខារ និងសម្ភារៈបង្រៀនដល់គ្រូ?

....

....

6. តើអ្នកធ្លាប់ចូលរួមវគ្គបណ្តុះបណ្តាលគ្រូកម្មវិធីសមមូល ទេ? (បើធ្លាប់ តើនៅពេលណា? ហើយតើអ្នកយល់យ៉ាងណាចំពោះខ្លឹមសារនៃការបណ្តុះបណ្តាលគ្រូ? ហេតុអ្វី...?)

....

....

7. តើអ្នកគ្រប់គ្រងខ្លឹមសារបង្រៀនទាំងអស់នៃកម្មវិធីសមមូល (ឧ. អក្ខរកម្ម លេខ និងខ្លឹមសារសុខភាព និងមុខរបរ) ដោយរបៀបណា?

....

....

8. តើអ្នកធ្លាប់ឃើញមន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ មកត្រួតពិនិត្យ និងវាយតម្លៃការបង្រៀនរបស់អ្នកទេ? (បើមាន តើញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា? ដោយអ្នកណា?)

....

....

9. តើអ្នកវាយតម្លៃការអនុវត្ត និងលទ្ធផលរបស់អ្នកសិក្សាដោយរបៀបណា?

....

....

10. តើអ្នកយល់យ៉ាងណាដែរ ចំពោះលទ្ធផលនៃកម្មវិធី? (ការរីកចម្រើនរបស់អ្នកសិក្សា ការចូលរួម ការប្តេជ្ញាចិត្ត.....)

....

....

11. តើអ្នកគិតថា កត្តាសំខាន់អ្វីខ្លះដែលជះឥទ្ធិពលលើការអនុវត្តកម្មវិធី និងលទ្ធផលរបស់វា?

....

....

12. តើអ្នកបានជួបប្រទះបញ្ហាប្រឈមអ្វីខ្លះក្នុងការបង្រៀនកម្មវិធីសមមូល? (តើដំណោះស្រាយអ្វីខ្លះដែលអ្នកគិតថាគួរកែលម្អកម្មវិធី?)

១..

២..

ឧបសម្ព័ន្ធទី៤៖ កម្រងសំណួរសម្រាប់មន្ត្រីអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធដែលពាក់ព័ន្ធ

ប្រធានបទ៖ ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ

ខ្ញុំបាទឈ្មោះ ជិប ឌឹន ជាគ្រូបង្រៀនកម្រិតឧត្តម ឯកទេសព័ត៌មានវិទ្យា នៃវិទ្យាល័យ វង្សមានរិទ្ធិ នៅស្រុកសណ្តាន់ ខេត្តកំពង់ធំ។ បច្ចុប្បន្នខ្ញុំបាទកំពុងបន្តការសិក្សាថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ(NIE)។ ខ្ញុំបាទកំពុងធ្វើការស្រាវជ្រាវអំពី ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ។ ការស្រាវជ្រាវនេះសិក្សាទៅលើ ស្ថានភាពនៃដំណើរការក្នុងការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធក្នុងខេត្ត និងបញ្ហាប្រឈមដែលកើតមានក្នុងពេលនៃដំណើរការ។ ការស្រាវជ្រាវនេះជាផ្នែកមួយនៃនិក្ខេបទបញ្ចប់ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់របស់ខ្ញុំបាទ។ សូមលោក លោកស្រី មេត្តាជួយបំពេញកម្រងសំណួរខាងក្រោមដោយអនុគ្រោះ។ រាល់ព័ត៌មានដែលទទួលបានទាំងអស់ត្រូវរក្សាការសម្ងាត់ និងប្រើប្រាស់សម្រាប់តែការស្រាវជ្រាវនេះតែប៉ុណ្ណោះ។

សូមថ្លែងអំណរគុណទុកជាមុនសម្រាប់ការចំណាយពេលដ៏មានតម្លៃរបស់លោក លោកស្រីក្នុងការបំពេញកម្រងសំណួរនេះ

1. តើអ្នកជ្រើសរើសគ្រូកម្មវិធីសមមូល យ៉ាងដូចម្តេច? (តែងតាំងដោយនាយកដ្ឋាន? ឬ មន្ទីរអប់រំ ឬ ជ្រើសរើសដោយមន្ត្រីឃុំសង្កាត់)

   ....

   ....

2. តើអ្នកធ្លាប់ចុះតាមដាន និងវាយតម្លៃដំណើរការកម្មវិធីសមមូល ដែរឬទេ? បើមិនបានទេ ហេតុអ្វី?

   ....

   ....

   បើបាន តើញឹកញាប់ប៉ុណ្ណា?...ហើយតើអ្នកបានត្រួតពិនិត្យលើអ្វី?

   ....

   ....

3. តើស្រុករបស់អ្នកទទួលបានថវិកា និងសម្ភារៈដំណើរការ សមស្រប (ទាន់ពេលវេលា និងគ្រប់គ្រាន់) សម្រាប់ការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូល ដែរឬទេ ? (ប្រាក់ឧបត្ថម្ភគ្រូ ថវិកាសម្រាប់ដំណើរការថ្នាក់រៀន សៀវភៅណែនាំគ្រូ កម្មវិធីសិក្សា សៀវភៅសិក្សា សម្ភារៈសិក្សាដូចជា សៀវភៅកត់ត្រា និងប៊ិច...)

....

....

4. តើប្រជាជនសហគមន៍ដឹងអំពីកម្មវិធីសមមូល ទេ ? តើពួកគេដឹងដោយរបៀបណា ? ហើយតើគេដឹងពីកម្មវិធីខ្លាំងយ៉ាងណា ?

....

....

5. សូមប្រាប់អំពីការចូលរួមរបស់សហគមន៍។ តើអ្នកគិតយ៉ាងណាចំពោះការចូលរួមរបស់សហគមន៍នៅក្នុងកម្មវិធីសមមូល ? ដល់កម្រិតណា... ខ្សោយ ឬខ្លាំង ? (ហេតុអ្វី ?... តើអ្នកបានសង្កេតឃើញការចូលរួមបែបណា ?- ឧ. ការរួមចំណែកជាសម្ភារៈ កម្លាំងពលកម្ម ទីកន្លែង ការប្រឹក្សា ឬការចែករំលែកព័ត៌មាន...)

....

....

6. តើអ្នកសិក្សាដែលបញ្ចប់កម្មវិធីអាចចូលរៀន ឬក៏តាមដានបានទេ ?

....

....

7. តើមានអន្តរាគមន៍តាមដានសម្រាប់អ្នកបានបញ្ចប់កម្មវិធីទាំងនេះទេ ? (តើពួកគេត្រូវទៅណា... ?)

....

....

8. តើអ្នកយល់យ៉ាងណាដែរ ចំពោះលទ្ធផលនៃកម្មវិធី ? (ការរីកចម្រើនរបស់អ្នកសិក្សា ការចូលរួម ការប្តេជ្ញាចិត្ត........)

....

....

9. តើអ្នកគិតថាកត្តាសំខាន់អ្វីខ្លះដែលជះឥទ្ធិពលលើការអនុវត្តកម្មវិធី និងលទ្ធផលរបស់វា ?

....

....

10. តើបញ្ហាប្រឈមអ្វីខ្លះ ដែលអ្នកបានជួបប្រទះក្នុងការគ្រប់គ្រងកម្មវិធីសមមូល នៅក្នុងទីតាំងរបស់អ្នក ? តើអ្វីជាមូលហេតុដែលធ្វើឱ្យមានបញ្ហាប្រឈមទាំងនេះ ?

....

....

11. តើអ្នកគិតថាដំណោះស្រាយអ្វីខ្លះដែលអាចជួយកែលម្អកម្មវិធី ?

....

....

ឧបសម្ព័ន្ធទី៥៖ លិខិតឧទ្ទេសនាមគ្រូណែនាំគោល និងគ្រូណែនាំរង

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា
លេខ:..៣៧២៤..អយក.ដ៦ន

លិខិតឧទ្ទេសនាម

យោង៖ ផែនការអនុវត្តកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩ និងទី១០ ឆ្នាំសិក្សា ២០២១-២០២២ ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២១។

បុគ្គលិកអប់រំ នៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ដូចមានរាយនាមខាងក្រោម ត្រូវបានចាត់តាំងជាគ្រូណែនាំគោល និង គ្រូណែនាំរង សម្រាប់ការសរសេរនិក្ខេបបទរបស់និស្សិតអាហារូបករណ៍ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ ទី៩ ឆ្នាំសិក្សា២០២១-២០២២ ដែលបានទទួលការបណ្តុះបណ្តាលនៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ៖

ល.រ	គោត្តនាម-នាម គ្រូណែនាំគោល	គោត្តនាម-នាម គ្រូណែនាំរង	ប្រធានបទនិក្ខេបបទស្រាវជ្រាវ	គោត្តនាម-នាម និស្សិត
១	បណ្ឌិត អ៊ែ សុងហ៊ាង	បណ្ឌិត ឈាង សង្វាត	ស្ថានភាពនៃការអភិវឌ្ឍសមត្ថភាព បុគ្គលិកអប់រំ នៅសាលាមធ្យមសិក្សា ជនជានក្នុងខេត្តកណ្តាល	លោក កង កុសល
២	បណ្ឌិត ឈាង សង្វាត	បណ្ឌិត អ៊ែ សុងហ៊ាង	ទំនាក់ទំនងរវាងភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់នាយក និងការអនុវត្តគោលនយោបាយស្តីពីការអប់រំវិទ្យាសាស្ត្រ បច្ចេកវិទ្យា វិស្វកម្ម និងគណិតវិទ្យានៅសាលារៀនជំនាន់ថ្មីក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ	លោកស្រី កុយ ពៅគង់
៣	បណ្ឌិត អ៊ែ សុងហ៊ាង	លោក ចាប រតនា	ទំនាក់ទំនងរវាងគណនេយ្យភាពសាលារៀន និងការចូលរួមរបស់សហគមន៍ នៅវិទ្យាល័យ មេសាង ចន្ទគ្រីស្នា និង វិទ្យាល័យអង្គរស ក្នុងស្រុកមេសាង	លោកស្រី គាន ជានី
៤	បណ្ឌិត ឡាយ សុវិជ្ជា	ឯកឧត្តមបណ្ឌិត សៀង សុវណ្ណា	តួនាទីរបស់សហគមន៍ចំពោះការអភិវឌ្ឍលទ្ធផលសិក្សារបស់សិស្សនៅសាលាមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ក្នុងក្រុងព្រះសីហនុ ខេត្តព្រះសីហនុ	លោក គាំ រ៉ាវី
៥	បណ្ឌិត សោន វណ្ណៈ	បណ្ឌិត ម៉ម ចាន់សៀន	ឥរិយាបថនាយកសាលា លើដំណើរការអធិការកិច្ចតាមកាលកំណត់ នៅមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ ក្នុងក្រុងស្ទឹងសែន ខេត្តកំពង់ធំ	លោក គូ វាសនា

អាសយដ្ឋានលេខ៨០ មហាវិថី ព្រះនរោត្តម ភ្នំពេញ កម្ពុជា ទូរស័ព្ទ: (៨៥៥-២៣) ២២០ ៦៧៣ / ២២០ ៣០៤ ទូរសារ: (៨៥៥-២៣) ២១៧ ២៥០ / ២១២ ៥១២
អ៊ីមែល: info@moeys.gov.kh / administration@moeys.gov.kh គេហទំព័រ : www.moeys.gov.kh

៦	លោក ប៉ូ ប៊ុន្នន	បណ្ឌិត សោន វណ្ណៈ	ការគ្រប់គ្រងការបង្រៀន និងរៀនភាសាអង់គ្លេសនៅកម្រិតវិទ្យាល័យ៖ ករណីសិក្សាស្រុកព្រៃកប្បាសខេត្តតាកែវ	លោក ឆេង ប៊ុល
៧	ឯកឧត្តមបណ្ឌិត សៀង សុវណ្ណា	ឯកឧត្តម នៀ សុផន	ការអនុវត្តស្តង់ដាវិជ្ជាជីវៈគ្រូបង្រៀននៅសាលាមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិ ក្នុងខេត្តតាកែវ	លោកស្រី ឈួន ស្រីនិត
៨	ឯកឧត្តមបណ្ឌិត សៀង សុវណ្ណា	លោក ឌី បុណ្ណា	ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តភាពជាអ្នកដឹកនាំ និងគ្រប់គ្រងសាលារៀននៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ករណីសិក្សាខេត្តស្វាយរៀង	លោក ឈឿន សុភាព
៩	លោក ចាន់ វ៉ាដា	បណ្ឌិត កាង ស៊ុងចាង	ស្ថានភាពនៃការអនុវត្តកម្មវិធីសមមូលបឋមសិក្សាអប់រំក្រៅប្រព័ន្ធ ក្នុងខេត្តកំពង់ធំ	លោក ដិប ឌីន
១០	លោក ចាន់ ជឿន	បណ្ឌិត ឡាយ សុវិជ្ជា	ការបំពេញតួនាទី និងទំនួលខុសត្រូវរបស់នាយកសាលាក្នុងការគ្រប់គ្រងដំណើរការបង្រៀន និងរៀននៅមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិក្នុងស្រុកអូរាំងឪ ខេត្តត្បូងឃ្មុំ	លោក ណាំ ពៅ
១១	បណ្ឌិត មឿន លិនណា	លោក ម៉ៅ សារឿន	បញ្ហាប្រឈមក្នុងការប្រើប្រាស់សៀវភៅសិក្សាគោលភាសាអង់គ្លេសនៅមធ្យមសិក្សាក្នុងខេត្តតាកែវ	លោក ទុយ សុខា
១២	បណ្ឌិត បូ ច័ន្ទគុលិកា	ឯកឧត្តមបណ្ឌិត សិត សេង	ការរៀបចំផែនការយុទ្ធសាស្ត្រវិស័យអប់រំ របស់ការិយាល័យអប់រំ យុវជន និងកីឡា (ករណីសិក្សានៅក្រុងបាត់ដំបង និងក្រុងសំរោង)	លោក នេត សោភ័ណ្ឌ
១៣	បណ្ឌិត ឈាង សង្វាត	លោក ម៉ន មុនិន្ទ	ផលជះនៃបរិវត្តកម្មការអប់រំឌីជីថលលើការបំពេញការងាររបស់គ្រូបង្រៀននៅមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិក្នុង ខេត្តព្រៃវែង	លោក ផុន ស៊ិនគា
១៤	បណ្ឌិត ម៉ម ចាន់សៀន	លោក ចាន់ វ៉ាដា	ស្ថានភាពនៃការគ្រប់គ្រងថវិកានៅសាលាមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិក្នុងស្រុកសំរោង ខេត្តតាកែវ	លោកស្រី ពុធ សុភ័ក្រ
១៥	បណ្ឌិត ឈន ថន	លោក ចាន់ ជឿន	ការអនុវត្តគោលនយោបាយSTEMរបស់នាយកសាលាធនធាននៅកម្ពុជា	លោកស្រី កុំ ប៊ុន្នា
១៦	បណ្ឌិត មឿន លិនណា	បណ្ឌិត ឈន ថន	ការផ្ទេរសេវាអប់រំទៅបឋមសិក្សាសហគមន៍ក្នុងខេត្តសៀមរាប	លោក ម៉ាប់ ចន្ទី
១៧	ឯកឧត្តម នៀ សុផន	បណ្ឌិត គួយ សុគាន	ស្ថានភាពនៃការគ្រប់គ្រងបុគ្គលិកអប់រំនៅសាលារៀនជំនាន់ថ្មីក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ	លោក ម៉ូញ ណុយ

១៨	បណ្ឌិត គួយ សូគាន	លោក ប៉ូ ប៊ុន្ណន	ស្ថានភាពនៃការចូលរួមរបស់សហគមន៍ក្នុងការងារអភិបាលកិច្ចល្អសាលាមធ្យមសិក្សានៅខេត្តតាកែវ (ករណីសិក្សានៅវិទ្យាល័យ សុខ អានក្តីទន្ទឹម)	លោក យឹម សុភា
១៩	លោក ឡុច ចាន់ថន	បណ្ឌិត កាង ស៊ុងឆាង	យុទ្ធសាស្ត្រគ្រប់គ្រងថ្នាក់រៀននៅសាលាមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ ករណីសិក្សា៖ មុខវិជ្ជា សីលធម៌ពលរដ្ឋវិជ្ជា(ខេត្តកំពត)	លោកស្រី រស់ សុភក្តិ
២០	បណ្ឌិត ឡាយ សុវិជ្ជា	បណ្ឌិត ឈិញ ស៊ីថា	ការសិក្សាពីមុខសញ្ញាចំណាយការសិក្សារបស់សិស្សកម្រិតមធ្យមសិក្សាបឋមភូមិក្នុងខេត្តកំពង់ស្ពឺ	លោក វ៉ាន់ សំរេច
២១	លោក ចាប រតនា	បណ្ឌិត អាន វ៉ូប្រាវ	ស្ថានភាពនៃការបង្រៀន និងរៀនតាមបែបបញ្ញត្តិលើមុខវិជ្ជាប្រវត្តិវិទ្យានៅកម្រិតវិទ្យាល័យក្នុងខេត្តតាកែវ	លោកស្រី វ៉ិត សាវ៉ាន់
២២	ឯកឧត្តមបណ្ឌិត ម៉ុក សារ៉ុម	បណ្ឌិត មាឃ ចាន់ថេង	ការអនុវត្តគោលការណ៍អភិបាលកិច្ចល្អក្នុងការគ្រប់គ្រងរបស់នាយកសាលាកម្រិតវិទ្យាល័យនៅរាជធានីភ្នំពេញប្រទេសកម្ពុជា	លោកស្រី វី កូលាក
២៣	បណ្ឌិត អាន វ៉ូប្រាវ	បណ្ឌិត នី រដ្ឋា	ទស្សនៈគ្រូបង្រៀនលើការអនុវត្តសហគមន៍សិក្សាវិជ្ជាជីវៈនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាក្នុងខេត្តកំពង់ចាម	លោក ស៊ិន ភារ័ក្ស
២៤	ឯកឧត្តមបណ្ឌិត ម៉ុក សារ៉ុម	លោក ថៃ ហេង	តម្រូវការការអភិវឌ្ឍខ្លួនឯងរបស់មន្ត្រីអប់រំក្នុងអគ្គនាយកដ្ឋានគោលនយោបាយ និងផែនការនៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា	លោកស្រី ស៊ុន រចនា
២៥	បណ្ឌិត មាឃ ចាន់ថេង	លោកស្រី នូ ចន្ទី	ឥទ្ធិពលនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំបែបបង្ហាត់បង្ហាញរបស់នាយកទៅលើភាពជឿជាក់លើសមត្ថភាពបង្រៀនរបស់គ្រូ	លោកស្រី សុខ សុវណ្ណារ័ត្ន
២៦	បណ្ឌិត ឈូក ច័ន្ទធាយា	បណ្ឌិត មាឃ ចាន់ថេង	ទំនាក់ទំនងរវាងគំរូនៃភាពជាអ្នកដឹកនាំរបស់គ្រូបង្រៀនទៅលើការជំរុញទឹកចិត្តក្នុងការរៀន និងការគិតត្រិះរិះពិចារណារបស់និស្សិត	លោកស្រី ហ៊ាង ហុងឡាយ
២៧	លោក ថៃ ហេង	ឯកឧត្តមបណ្ឌិត ម៉ុក សារ៉ុម	ឥរិយាបថភាពជាពលរដ្ឋសកលក្នុងអង្គភាពរបស់គ្រូបង្រៀន នៅកម្រិតវិទ្យាល័យក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ	លោកស្រី ហ៊ឹម ម៉ាណា
២៨	បណ្ឌិត អ៊ុំ ចាន់ចំណាន	លោកស្រី សុខ វណ្ណា	ការរួមបញ្ចូលភាសាកំណើតក្នុងការបង្រៀន និងរៀនភាសាអង់គ្លេសនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សា ក្នុងខេត្តកំពង់ចាម	លោក ហៀង ណោន

២៩	លោកស្រី នូ ចន្ទី	បណ្ឌិត អាន វ៉ូប្រាវ	កត្តាជះឥទ្ធិពលគម្លាតយេនឌ័រក្នុងការអប់រំស្នែមនៅសាលារៀនជំនាន់ថ្មីក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ	លោកស្រី ហេង សុគន្ធារី
៣០	លោក លឹម វ៉ាន់	បណ្ឌិត នី វង្សា	ទស្សនៈរបស់ភាគីពាក់ព័ន្ធលើសាលាមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិដែលមានចំនួនសិស្សកាន់តែថយចុះនៅក្នុងរាជធានីភ្នំពេញ	លោក ហេង ស្រៀន
៣១	បណ្ឌិត ឡឹយ សុគា	បណ្ឌិត ឈន ថន	សមាហរណកម្មនៃការរៀនបែបចម្រុះសម្រាប់សិស្សវិទ្យាល័យ ករណីសិក្សានៅកម្ពុជា	លោក ឡុង រក្សា
៣២	លោក ម៉ៅ សារឿន	លោកស្រី សេង សច្ចា	កត្តាដែលធ្វើឱ្យមានភាពតានតឹងលើការនិយាយភាសាអង់គ្លេសរបស់សិស្សនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិនៅរាជធានីភ្នំពេញ	លោក អ៊ូ សុផាត
៣៣	បណ្ឌិត មាឃ ចាន់ថេង	បណ្ឌិត ឈូក ច័ន្ទធាយា	កត្តាជះឥទ្ធិពលលើជម្រើសអាជីពរបស់សិស្សវិទ្យាល័យនៅកម្ពុជា	លោក អាត សារ៉េត
៣៤	លោកស្រី ខែក សំណាង	លោក ឡុច ចាន់ថន	ការសិក្សាសៀវភៅសិក្សាគោលមុខវិជ្ជាអក្សរសាស្ត្រខ្មែរនៅកម្រិតមធ្យមសិក្សាទុតិយភូមិ	លោក ភ័ណ សុភា

ឯកឧត្តម លោក លោកស្រី ដូចមានរាយនាមខាងលើ ត្រូវទទួលភារកិច្ចអនុវត្តការងារឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពខ្ពស់ ចាប់ពីថ្ងៃចុះហត្ថលេខានេះតទៅ។

ថ្ងៃ ច័ន្ទ ៧កើត ខែកត្តិក ឆ្នាំខាល ចត្វាស័ក ព.ស. ២៥៦៦
រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២២
រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

បណ្ឌិតសភាចារ្យ ហង់ជួន ណារ៉ុន

កន្លែងទទួល៖
- អគ្គនាយកដ្ឋានរដ្ឋបាល និងហិរញ្ញវត្ថុ
- ខុទ្ទកាល័យឯកឧត្តមបណ្ឌិតសភាចារ្យរដ្ឋមន្ត្រី "ដើម្បីជូនជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- គ្រប់អង្គភាព ពាក់ព័ន្ធក្រោមឱវាទទីស្តីការក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាដែលពាក់ព័ន្ធ "ដើម្បីជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- សាមីខ្លួន "ដើម្បីអនុវត្ត"
- កាលប្បវត្តិ - ឯកសារ វេជអ

ឧបសម្ព័ន្ធទី៦៖ លិខិតជូនដំណឹងទៅមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡារាជធានី ខេត្ត

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា
លេខ: ២៣៤១ អយក.វកអ

ថ្ងៃ សុក្រ ១៣កើត ខែ ស្រាពណ៍ ឆ្នាំខាល ចត្វាស័ក ព.ស. ២៥៦៦
រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី២៩ ខែ កក្កដា ឆ្នាំ២០២២

ជម្រាបជូន

លោក លោកស្រីប្រធានមន្ទីរអប់រំ យុវជន និងកីឡា រាជធានី ខេត្ត

កម្មវត្ថុ៖ ការចុះប្រមូលទិន្នន័យ ដើម្បីសរសេរនិក្ខេបបទបញ្ចប់ការសិក្សារបស់និស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩។

យោង៖
- បទប្បញ្ញត្តិស្តីពីការបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រប់អប់រំ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ចុះថ្ងៃទី៣១ ខែធ្នូ ឆ្នាំ២០១៥។
- ផែនការអនុវត្តកម្មវិធីបណ្តុះបណ្តាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩និងទី១០ ឆ្នាំសិក្សា២០២១-២០២២ ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២១។

តបតាមកម្មវត្ថុ និងយោងខាងលើ ខ្ញុំសូមជម្រាប **លោក លោកស្រីប្រធាន** ជ្រាបថា៖ និស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ទី៩ ចំនួន៥៨នាក់ នឹងចុះប្រមូលទិន្នន័យនៅតាមរាជធានីខេត្តនានា ដើម្បីសរសេរនិក្ខេបបទស្រាវជ្រាវបញ្ចប់ការសិក្សាថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំនៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ពីថ្ងៃទី០២ ខែឧសភា ឆ្នាំ២០២២ រហូតដល់ថ្ងៃទី៣០ ខែកក្កដា ឆ្នាំ២០២២។

អាស្រ័យហេតុនេះ សូម **លោក លោកស្រីប្រធាន** ជួយសម្រួល និងសហការដល់ការចុះប្រមូលទិន្នន័យខាងលើឱ្យមានប្រសិទ្ធភាពខ្ពស់។

សូម **លោក លោកស្រីប្រធាន** ទទួលនូវការរាប់អានដ៏ស្មោះពីខ្ញុំ។

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

បណ្ឌិតសភាចារ្យ ហង់ជួន ណារ៉ុន

ចម្លងជូន៖
- អគ្គនាយកដ្ឋានរដ្ឋបាល និងហិរញ្ញវត្ថុ
- ខុទ្ទកាល័យឯកឧត្តមបណ្ឌិតសភាចារ្យរដ្ឋមន្ត្រី "ដើម្បីជូនជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- អង្គភាពក្រោមឱវាទក្រសួងអយក "ដើម្បីជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- សាមីជន "ដើម្បីអនុវត្ត"
- កាលប្បវត្តិ
- ឯកសារ វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

អាសយដ្ឋានលេខ៨០ មហាវិថី ព្រះនរោត្តម ភ្នំពេញ កម្ពុជា ទូរស័ព្ទ: (៨៥៥-២៣) ២២០ ៦៧៣ / ២២០ ៣០៤ ទូរសារ: (៨៥៥-២៣) ២១៧ ២៥០ / ២១២ ៥១២
អ៊ីមែល: info@moeys.gov.kh / administration@moeys.gov.kh គេហទំព័រ: www.moeys.gov.kh

ឧបសម្ព័ន្ធទី៧៖ លិខិតឧទ្ទេសនាមគណៈកម្មការការពារនិក្ខេបបទ

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

ក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា
លេខ:...៣៤២៦...អយក.ហុទន

(**ការសម្រាត់**)

លិខិតឧទ្ទេសនាម

យោង៖ ផែនការអនុវត្តកម្មវិធីបណ្ដុះបណ្ដាលថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩ និងទី១០ ឆ្នាំសិក្សា២០២១-២០២២ ចុះថ្ងៃទី១៥ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២១។

បុគ្គលិកអប់រំ នៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា ដូចមានរាយនាមខាងក្រោម ត្រូវបានចាត់តាំងជា **គណៈកម្មការការពារនិក្ខេបបទ** ថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំជំនាន់ទី៩ ដែលនឹងប្រព្រឹត្តទៅពីថ្ងៃទី៥-៦ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២២ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ៖

១-លោកស្រី	ប៊ុន សុផានី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២-លោក	ថៃ ហេង	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៣-លោកបណ្ឌិត	អាន វ៉ូប្រាវ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៤-លោកបណ្ឌិត	ឡាយ សុវិជ្ជា	នាយកដ្ឋានគោលនយោបាយ	សមាជិក
៥-លោកបណ្ឌិត	សោន វណ្ណៈ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៦-លោកបណ្ឌិត	ឈន ថន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៧-លោកបណ្ឌិត	លី គឹមឡុង	សាកលវិទ្យាល័យភូមិន្ទភ្នំពេញ	សមាជិក
៨-លោកបណ្ឌិត	ឈិញ នីដា	សាកលវិទ្យាល័យភូមិន្ទភ្នំពេញ	សមាជិក
៩-លោកបណ្ឌិត	អ៊ុំ ចាន់ចំណាន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១០-លោកបណ្ឌិត	កាង ស៊ុងឆាង	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១១-លោក	ម៉ៅ សារឿន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១២-លោក	លឹម វ៉ាន់	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៣-លោក	ចាន់ វ៉ាដា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៤-លោកបណ្ឌិត	មឿន លិនណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៥-លោកបណ្ឌិត	គួយ សុគាន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៦-លោកស្រីបណ្ឌិត	ឡឹយ សុគា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៧-លោក	ប៉ូ ប៊ុន្នួន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៨-លោកស្រី	នូ ចន្ទី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
១៩-លោកបណ្ឌិត	សឿ សុផា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២០.លោក	ថាច់ សន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២១.លោក	ឡុច ចាន់ថន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២២.លោកស្រី	សេង សច្ចា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២៣.លោក	ចាន់ ធឿន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២៤.លោកស្រី	សុខ វណ្ណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
២៥.លោកស្រី	ឯម សុភាលក្ស្មី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

អាសយដ្ឋានលេខ៨០ មហាវិថី ព្រះនរោត្តម ភ្នំពេញ កម្ពុជា ទូរស័ព្ទ: (៨៥៥-២៣) ២២០ ៦៧៣ / ២២០ ៣០៤ ទូរសារ: (៨៥៥-២៣) ២១៧ ២៥០ / ២១២ ៥១២
អ៊ីមែល: info@moeys.gov.kh / administration@moeys.gov.kh គេហទំព័រ : www.moeys.gov.kh

លោក លោកស្រី ដូចមានរាយនាមខាងលើ ត្រូវអញ្ជើញមកវាយតម្លៃការការពារនិក្ខេបបទរបស់និស្សិតពីថ្ងៃទី៥-៦ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២២ ចាប់ពីម៉ោង៧:៣០នាទីព្រឹកតទៅ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ។

ថ្ងៃ ចន្ទ ៧កើត ខែកត្តិក ឆ្នាំខាល ចត្វាស័ក ព.ស.២៥៦៦

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី ៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២២

រដ្ឋមន្ត្រីក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា

បណ្ឌិតសភាចារ្យ ហង់ជួន ណារ៉ុន

កន្លែងទទួល៖

- អគ្គនាយកដ្ឋានរដ្ឋបាល និងហិរញ្ញវត្ថុ
- ខុទ្ទកាល័យឯកឧត្តមបណ្ឌិតសភាចារ្យរដ្ឋមន្ត្រី "ដើម្បីជូនជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- គ្រប់អង្គភាព ពាក់ព័ន្ធក្រោមឱវាទទីស្តីការក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡាដែលពាក់ព័ន្ធ "ដើម្បីជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- សាមីខ្លួន "ដើម្បីអនុវត្ត"
- កាលប្បវត្តិ - ឯកសារ វជអ

ឧបសម្ព័ន្ធទី៨៖ លិខិតបង្គាប់ការគណៈកម្មការការពារនិក្ខេបបទបញ្ចប់

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ
លេខ : ៣៣៦....... **ខជអ.** ស៨

លិខិតបង្គាប់ការ

យោង៖ -លិខិតឧទ្ទេសនាមលេខ: ៧០២៥ អយក.ឧទន ចុះថ្ងៃទី៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២២។
-លិខិតឧទ្ទេសនាមលេខ: ៧០២៦ អយក.ឧទន ចុះថ្ងៃទី៣១ ខែតុលា ឆ្នាំ២០២២។

បុគ្គលិកអប់រំនៃក្រសួងអប់រំ យុវជន និងកីឡា និងវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ ដូចមានរាយនាមខាងក្រោម ត្រូវបានចាត់តាំងជា **គណៈកម្មការការពារនិក្ខេបបទបញ្ចប់** សម្រាប់និស្សិតថ្នាក់បរិញ្ញាបត្រជាន់ខ្ពស់ ផ្នែកគ្រប់គ្រងអប់រំ ជំនាន់ទី៩ ដែលនឹងប្រព្រឹត្តទៅ នៅថ្ងៃទី៥-៦ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២២ នៅវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ៖

I. **គណៈកម្មការវាយតម្លៃ**

ក្រុមទី១

ល.រ	**គោត្តនាម និងនាម**	**អង្គភាព**	**តួនាទី**
១- ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	ឌី ខាំបូលី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	ប្រធាន
២- លោកស្រីបណ្ឌិត	បូ ច័ន្ទគុលិកា	នាយកដ្ឋានគោលនយោបាយ	សមាជិក
៣- លោកបណ្ឌិត	ឈាង សង្វាត	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៤- លោក	ម៉ន មុនិន្ទ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

ក្រុមទី២

ល.រ	**គោត្តនាម និងនាម**	**អង្គភាព**	**តួនាទី**
១- ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	សៀង សុវណ្ណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	ប្រធាន
២- លោក	ម៉ៅ សារឿន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៣- លោកបណ្ឌិត	ឈិញ នីដា	សាកលវិទ្យាល័យភូមិន្ទភ្នំពេញ	សមាជិក
៤- លោកបណ្ឌិត	អាន វ៉ូប្រាវ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

ក្រុមទី៣

ល.រ	**គោត្តនាម និងនាម**	**អង្គភាព**	**តួនាទី**
១- លោកបណ្ឌិត	ឈូក ច័ន្ទធាយា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	ប្រធាន
២- លោកបណ្ឌិត	លី គិមឡុង	សាកលវិទ្យាល័យភូមិន្ទភ្នំពេញ	សមាជិក
៣- លោកបណ្ឌិត	គួយ សុគាន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៤- លោក	ប៉ូ ប៊ុន្លួន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

អាសយដ្ឋានលេខ ១២៣ មហាវិថី ព្រះនរោត្តមភ្នំពេញ កម្ពុជា ទូរស័ព្ទ៖ (៨៥៥-២៣) ២១៥/៥៨៤ គេហទំព័រ៖ www.nie.edu.kh

ក្រុមទី៤

ល.រ	គោត្តនាម និងនាម	អង្គភាព	តួនាទី
១- ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	ជ័យ សារិន	អគ្គាធិការដ្ឋាន	ប្រធាន
២- លោកបណ្ឌិត	ម៉ម ចាន់សៀន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៣- លោកបណ្ឌិត	សឿ សុផា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៤- លោក	ឡុច ចាន់ថន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

ក្រុមទី៥

ល.រ	គោត្តនាម និងនាម	អង្គភាព	តួនាទី
១- លោកបណ្ឌិត	អែ សុងហ៊ាង	មជ្ឈមណ្ឌល SEAMEO TED	ប្រធាន
២- លោក	លឹម វ៉ាន់	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៣- លោកបណ្ឌិត	ឈិញ ស៊ីថា	អ្នកឯកទេសអប់រំ	សមាជិក
៤- លោកស្រី	សេង សច្ចា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

ក្រុមទី៦

ល.រ	គោត្តនាម និងនាម	អង្គភាព	តួនាទី
១- ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	សិត សេង	វិទ្យាស្ថានគរុកោសល្យភ្នំពេញ	ប្រធាន
២- លោកស្រី	ប៊ុន សុផានី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៣- លោកស្រីបណ្ឌិត	ឡឹយ សុគា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៤- លោកបណ្ឌិត	សោម វណ្ណៈ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

ក្រុមទី៧

ល.រ	គោត្តនាម និងនាម	អង្គភាព	តួនាទី
១- លោក	ឌី បុណ្ណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	ប្រធាន
២- លោកបណ្ឌិត	នី រដ្ឋា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៣- លោកបណ្ឌិត	ឡាយ សុវិជ្ជា	នាយកដ្ឋានគោលនយោបាយ	សមាជិក
៤- លោកបណ្ឌិត	កាង ស៊ុងឆាង	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

ក្រុមទី៨

ល.រ	គោត្តនាម និងនាម	អង្គភាព	តួនាទី
១- លោកបណ្ឌិត	ហេង គ្រេង	នាយកដ្ឋានស្រាវជ្រាវវិទ្យាសាស្ត្រ	ប្រធាន
២- លោក	ថៃ ហេង	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៣- លោកបណ្ឌិត	មាឃ ចាន់ថេង	នាយកដ្ឋានតម្រង់ទិសវិជ្ជាជីវៈ	សមាជិក
៤- លោកបណ្ឌិត	មឿន លិនណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

ក្រុមទី៩

ល.រ	គោត្តនាម និងនាម	អង្គភាព	តួនាទី
១- លោកបណ្ឌិត	នូវ វ៉ា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	ប្រធាន
២- លោកបណ្ឌិត	ឈន ថន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៣- លោក	ចាប រតនា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៤- លោក	ចាន់ ធឿន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

ក្រុមទី១០

ល.រ	គោត្តនាម និងនាម	អង្គភាព	តួនាទី
១- ឯកឧត្តមបណ្ឌិត	នៀ សុផន	នាយកដ្ឋានបុគ្គលិក	ប្រធាន
២- លោកបណ្ឌិត	អ៊ុំ ចាន់ចំណាន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៣- លោកស្រី	នូ ចន្ទី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក
៤- លោក	ចាន់ រ៉ាដា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សមាជិក

II. **លេខាកត់ត្រា**

ល.រ	គោត្តនាម និងនាម	អង្គភាព	តួនាទី
១- លោកស្រី	ហង់ ស្រីម៉ាច	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	សម្ភារៈ និងគណនេយ្យ
២- កញ្ញា	យុន គឹមរៀង	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	រៀបចំវេទិកា និងប្រមូលពិន្ទុក្រុម១-២
៣- លោកស្រី	អ៊ុំ សុចិន្តា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	រៀបចំវេទិកា និងប្រមូលពិន្ទុក្រុម៣-៤
៤- កញ្ញា	យុន ស៊ីណូត	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	រៀបចំវេទិកានិងប្រមូលពិន្ទុ ក្រុម៥-៦
៥- លោក	អ៊ុច ផលរដ្ឋ	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	រៀបចំវេទិកា និងប្រមូលពិន្ទុក្រុម៧-៨
៦- កញ្ញា	ភាព សុខនី	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	រៀបចំវេទិកា និងប្រមូលពិន្ទុក្រុម៩-១០
៧- លោកស្រី	ឯម សុភាលក្ស្ម	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	ធ្វើរបាយការណ៍
៨- លោកស្រី	សុខ វណ្ណា	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	បូកពិន្ទុក្រុម ១-៥
៩- លោក	ថាច់ សន	វិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ	បូកពិន្ទុក្រុម ៦-១០

ថ្ងៃព្រហស្បតិ៍ ១០កើត ខែកត្តិក ឆ្នាំខាល ចត្វាស័ក ព.ស. ២៥៦៦

រាជធានីភ្នំពេញ ថ្ងៃទី៣ ខែវិច្ឆិកា ឆ្នាំ២០២២

បានឃើញ និងឯកភាព

ស. **ប្រធានគណៈកម្មាធិការកំណែទម្រង់**

អនុប្រធាន

បណ្ឌិត ឈូក ចិន្តាយា

នាយកវិទ្យាស្ថានជាតិអប់រំ

បណ្ឌិត.សៀង សុវណ្ណា

កន្លែងទទួលៈ

- ការិយាល័យ/ដេប៉ាតឺម៉ង់នៃវ.ជ.អ.ដែលពាក់ព័ន្ធ "ដើម្បីជ្រាបជាព័ត៌មាន"
- សាមីជន "ដើម្បីអនុវត្ត"
- កាលប្បវត្តិ
- ឯកសារ វ.ជ.អ.